

Ünsal Oskay

[The page contains dense, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the document.]

Merhaba,

İtalik'in yeni sayısı ve yeni haberleriyle yeniden buluşuyoruz. Üç güzel haber de üniversitemizden ve fakültemizden var. İlk uzun yıllardır çıkan "Gazetem" yayın hayatına son verdi ve yeni bir gazete doğdu: "Negatif". Fikirden, haberlerine kadar hepsi öğrencilerimiz sayesinde şekillendi. Öğrencilerimize, Öğr. Gör. Dr. Burak Yenituna ve Tif Medya Sorumlusu İhsan Eken'e teşekkür ediyorum. İkinci güzel haber de yine öğrencilerimizden geldi. Öğrencimiz Barış Can Muştı, Aydın Doğan Genç İletişimciler Yarışması'nda Yazılı Dal kategorisinde üçüncülük ödülünü aldı. Barış ile gurur duyduk, bizleri mutlu etti. Ve üçüncüsü üç başarılı millî sporcumuz ve öğrencimiz Yağmur Ceylan Demircan, Ece Yeşim Portakal ve Hümay Topaloğlu. Hem öğrenciliklerini sürdürüyorlar hem de profesyonel spor hayatlarına devam ediyorlar ve başarılarına imza atıyorlar.

Bu üç güzel haberden sonra gelelim İtalik'in bu sayısında neler olduğuna.

Türkiye'de iletişim denilince ilk akla gelen akademisyenlerden olan Ünsal Oskay var dergimizin kapağında ve sayfalarında onun eski öğrencileri, bugünün akademisyenleri Ünsal Hoca'yı anlatıyor.

Daha önceki sayılarda da olduğu gibi medyadan konuklarımız var yine. İlk polis adliye muhabiri Emrullah Erdoğ. Gazeteci Erkan Tan ise televizyonculuğu ve haberciliği anlatıyor arkadaşlarımıza. Ardından üniversitemizden mezun bir isim konuk oluyor sayfalarımıza. Radyo Alaturka'da program yapan Tuğba Saraçlar. Saraçlar, hem radyoculuk deneyimini hem de İstanbul Ticaret Üniversitesi'ndeki öğrencilik günlerini aktardı. NTVSPOR Haber Müdürü ve Spor Merkezi program sunucusu Özgür Buzbaş, kariyer öyküsünü bizlerle paylaştı. Buzbaş ile spor dünyasından televizyon dünyasına uzanan bir söyleşi gerçekleştirdi arkadaşlarımız.

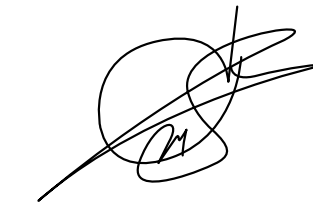
Biraz da eleştiri var medyaya bu kez. Medyada Çocuk Olmak başlıklı değerlendirme yazısına dikkat etmenizi, atlamamanızı öneririm.

İzleyip kendimizi rahatlatmış, bize birer hediye olan denizler de konuk sayfalarımıza ama ne yazık ki insanları kirlendikleri halleriyle. Türk Deniz Araştırmaları Vakfı'nda (TÜDAV) uzman ve danışman olarak görev yapan Ayaka Amaha Öztürk, deniz çöplerini ayrıştırma projesi olan MARLISCO'yu anlattı. Dubai'ye uzanacağız sonrasında. Çölün ortasında kendini var eden, görkemli bir şehir bekliyor sizi sayfalarda.

Öğrencilerimizden Gözde Teksin, bir deneme yazısı ile katkı veriyor İtalik'e ve "İletişim Bir Hayat Felsefesidir" diyor. Biraz da edebiyat... Türk romanının önemli isimlerinden biri olan Oğuz Atay üzerine bir değerlendirme yazısı yer alıyor bu sayımızda.

İtalik'in çıkmasında katkısı olan herkese teşekkür ediyorum. Her yazıda, her haberde ne kadar yoğun bir emek olduğunu biliyorum ve tanık oluyorum.

Keyifli okumalar dilerim.



Prof. Dr. Mete Çamdereli



Prof. Dr. Mete Çamdereli
İstanbul Ticaret Üniversitesi
İletişim Fakültesi Dekanı

2 - 3 Nisan 2015

**İstanbul Ticaret Üniversitesi
Sütlüce Yerleşkesi**

Kampüs

3 Ticaret’li, 3 Milli, 3 Spor Dalı 4-11

İletişim

Ünsal Oskay 12-29

Bir Medya Okulu: TRT ÇED 30-37

Medya

Erkan Tan 38-43

Bir Polis-Adliye Muhabirliği Yazarı: Emrullah Erdiñ 44-49

Özgür Buzbaş 50-55

Tuğba Saraçlar 56-61

Edebiyat

Edebiyat Dünyasının Yalnız Adamı 62-67

Yaşam

TÜDAV Deniz Çöpleri Projesi: MARLISCO 68-73

Renkli Koşu 74-77

Gezi

Dubai 78-87

Teknoloji

Web TV 88-95

Spor

Erkan Zengin 96-101

Deneme

G. Gözde Teksin: İletişim Bir Hayat Felsefesidir 102-107

Çağla Köksal: Medyada Çocuk Olmak 108-111



Biri Senkronize Yüzme; biri Basketbol; biri Voleybolda başarıdan başarıya koşuyor.

**Yağmur Ceylan Demircan,
Ece Yeşim Portakal,
Hümay Topaloğlu.**

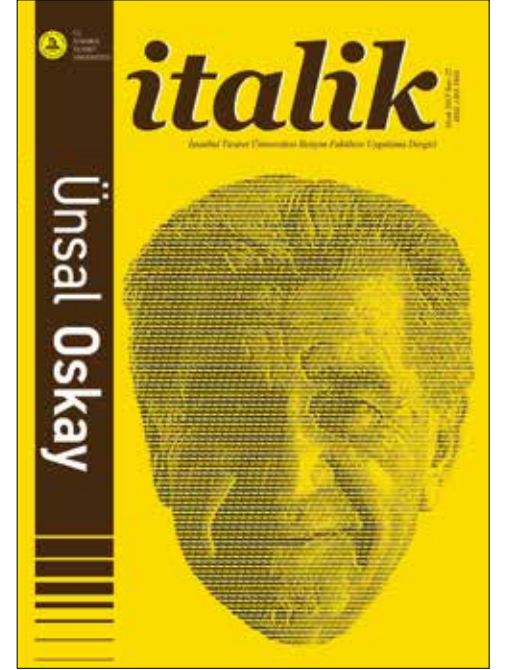
4-11 >>

Dübaî



Bugünlerin en popüler mekanlarından biri muhakkak Dubai. Neredeyse hiç uyumayan, tezatlarla dolu ve son derece kozmopolit bu şehri iyi anlamak için bir süre bu şehrin bir parçası olmak gerekiyor.

78-87 >>



Haber ve Kültür-Sanat Dergisidir

Yıl: 9 – Sayı: 22/ 2015

İstanbul Ticaret Üniversitesi Adına Sahibi

Prof. Dr. Nazım EKREN (Rektör)

5187 Sayılı Kanunla Sorumlu

Prof. Dr. Mete ÇAMDERELİ (Dekan)

Genel Yayın Yönetmeni

Uzm. Öğr. Gör. Nurullah KADİROĞLU

Yayın Kurulu

Prof. Dr. Mete ÇAMDERELİ,

Arş. Gör. Nihal KOCABAY, Arş. Gör. Mehmet GÜLNAR,

Uzm. İhsan EKEN

Editörler

Arş. Gör. Ayşegül KARAGÜLLE, Arş. Gör. Berk ÇAYCI

Yazı İşleri

Elif ARSLAN, Ömer S. ŞADOĞLU, Emre TOPÇU

Fotoğraf Ekibi

Halil I. Akgün, Seda ŞAKİROĞLU, M. Celal ÖZKAN

Görsel Tasarım

Ayça KALE, Emre TOPÇU, Onur YÜKSEL

Kapak Tasarımı

Onur YÜKSEL

Muhabirler

Ece ADIL, Barış ATAŞ, Furkan BİRECİK, Sinem CAN,

Halil İbrahim AKGÜN, Berk KESKİN, Çağla KÖKSAL,

Yağız SABUNCUOĞLU, Seda ŞAKİROĞLU, Ecem ŞENTÜRK,

G. Gözde TEKSİN, Emre TOPÇU, Cansın ÖZALP, Cansu YELKALAN

Katkıda Bulunanlar

Uğur BEKTAŞ

Renk Ayrımı- Baskı- Cilt: İmak Ofset Basım Yayın

Adres: Sütüce Mah. İmrahor Cad. No: 90 Beyoğlu 34445 İstanbul

Tel.: 444 0 413

Web: iletisim.ticaret.edu.tr

İtalik Dergisi, İstanbul Ticaret Üniversitesi öğrencileri tarafından TifMedya’da hazırlanmıştır. Yazı ve fotoğrafların tüm hakları İletişim Fakültesi Uygulama Dergisi İtalik’e aittir. Yazılı izin olmadan alıntı yapılamaz.

3

MİLLİ

TİCARETLİ

SPOR DALI

SÖYLEŞİ ECE ADİL - BARIŞ ATAŞ • FOTOĞRAF İNTERNET ARŞİVİ

Biri Senkronize Yüzme; biri Basketbol; biri Voleybolda başarıdan başarıya koşuyor.

Yağmur Ceylan Demircan Ece Yeşim Portakal Hümay Topaloğlu



Yağmur Ceylan DEMİRCAN

“Senkronize yüzme, Türkiye’de bilinen adıyla su balesi, yüzmenin, jimnastiğin ve balenin karışımı olan bir spor.”

Kendinden sözeder misin?

Ben Halkla İlişkiler 4. sınıf öğrencisiyim. 21 yaşımdayım, sınıfın en küçüklerindenim. Yaklaşık 14 senedir su balesi (senkronize yüzme) yapıyorum. 7 senedir milli takımdayım. 6 senedir ise A milli takımdayım.

Milli ile A milli takımın farkı nedir?

Milli şöyle:

Ben ilk 14 yaşında milli olmuştum. Fakat 18 yaş ve üstü olunca A milli oluyor. Ben ilk yarışmama 15 yaşında katılmıştım. Bu yarışma A milli yarışmasıydı. Yarışmanın en küçüklerindendim. O da bana iyi bir deneyim olmuştu.

Senkronize yüzme nasıl bir spor?

Biraz tanımlar mısın?

Senkronize yüzme Türkiye’de bilinen adıyla su balesi, yüzmenin, jimnastiğin ve balenin karışımı olan bir spor. Suda hem çok iyi yüzmek gerekiyor, çok esnek olmak gerekiyor ve bir balerinci kadar estetik olunması gerekiyor. Hem sanatla sporun karışımı gibi bir şey. Bu sporu müzikle yapıyoruz. Ne kadar acı çeksende müziğe göre hareketleri yapman gerekiyor. Bizim kareografla-

rımız var. Yurt dışından onlar geliyor. Onlar bize öğretiyor, 1 hafta kalıp geri dönüyorlar. Daha sonra mayolar ve makyajlar müziğe göre seçiliyor. Teknik ve kareograf antrenörü farklı oluyor. Teknik antrenör el hareketlerini gösteriyor. Kareograf antrenörü ise dediğim gibi müzikle ne yapılacağını gösteriyor.

O zaman çalışmalarında jimnastik falan da oluyor değil mi?

Tabi ki tüm bu üç dalı içinde barındırdığı için çalışmalarımızda hepsi mevcut.

Peki Türkiye’de ilk mi?

Türkiye’de bizden önce 5 yaş büyük ablalarımız vardı. İlk milli onlar olmuşlardı. Biz ikinci jenerasyonuz.

Kaç kez milli oldun?

8 kez oldum. 8 kere yurt dışında yarıştım.

Peki ulusal ve uluslararası ödüllerin var mı?

Benim Türkiye’de 15 e yakın ödülüm var. Hiç üçüncü olmadım. Bir kaç kere ikinciliğim oldu. Onun dışında Türkiye kupalarım var. Bir tanesi Türkiye





birincilik kupası diğeri ise ikincilik. Tabiki takım olarak aldığımız. Onun dışında yurt dışında iki kere finale kaldık kombo kategorisinde. Kombo da şöyle, su balesi biraz karışık bir spor kategorilerden oluşuyor. Bir tanesi solo (tekli), düet(ikili), takım var 8 kişi ve kombo ise hepsinin karışımı olan bir kategori. Biz kombo da iki kere Avrupa şampiyonasında yarıştık, ikisinde de finale kaldık.

Bu sporun şampiyonası nerede yapılıyor?

Türkiye'de genelde hep İstanbul'da yapıldı. Çünkü hiç İstanbul dışında klüp yoktu bu seneye kadar. Bizde Fenerbahçe, Ana Bilim Koleji, Marmara Üniversitesi' nin var. Az klüp var fakat gelişmeye devam ediyoruz. Mesela Eskişehir'de yeni açılmış bir klüp. Yani genelde İstanbul'da oluyor.

Ülkemiz bu sporculara ne kadar destek sağlıyor?

Sırf kızlar yaptığı için az değer veriliyor ülke olarak. Ama federasyon çok destek veriyor. Bu sene 680 bin dolara yakın harcama olacak bize yarışlara gitmemiz için. Çok fazla destek oluyor bize federasyon ki daha önce ki federasyonlar bu kadar olmamıştı. Bu federasyon bize çok iyi destek oluyor.

Bu sporda Türkiye ile dünyayı karşılaştırırsan ne kadar fark var? Ya da fark var mı?

Su balesi çok subjektif bir spor hakemlere kaldığı için. Genelde belirli ülkeler var. İlk 3 ülke Rusya, Çin, İspanya gibi ülkeler. Bu ülkeleri geçmek imkansız çünkü onlar zaten çok iyi. Onun dışında ikinci basamakta, Yunanistan, Fransa, İtalya gibi ülkeler var. Bunları da geçmek çok zor. Bizim üçüncü kategori dediğimiz bizim olduğumuz kategoridir. Ve biz artık ikinci kategoriye geçmek istiyoruz. Yunanistan gibi ülkelerle yarışmak istiyoruz. Bu yüzden de alttan kızların gelmesi ve yetişmesi gerekiyor.

Kızların yetişmesi nasıl oluyor peki?

Çok emek sarf ettiren bir spor. Ben 9 yaşından beri yapıyorum ve gecenin üçlerine kadar çalıştığımız oluyor. Mesela Ruslar bizden daha çok çalışıyor. Nasıl çalışıyorlar bizde bilmiyoruz. O yüzden çok çok çaba sarf ettiren bir spor. Su balesi bu yüzden çok ayrı.

Bu spora başlamaya nasıl karar verdin?

Ben bale yapıyordum 3 yaşından beri. Sonra Fenerbahçe'de yüzmeye başlamıştım. 1 sene yüzdüm. Bir arkadaşım su balesi yapıyormuş ve benim gittiğim okuldaymış. Onun annesi anneme söylemiş. Bende ilk gittim ve gördüm, o an aşık oldum. Ben bu sporu yapıcım dedim ve böyle başladım.

Su balesine başlamak isteyenlere ne öneriyorsun?

6 yaşından itibaren çocuklar başlayabiliyor. Ve ben şunu öneririm: Kızlar için çok estetik bir spor. İnsana farklı bir bakış açısı sağlıyor. Bence ülkemizde bir çok kızın başlaması gereken bir spor. Çünkü takım olmayı öğreniyorsun, bir estetik kazanıyorsun, hayata karşı bir duruşun oluyor ve

zorluklara karşı daha çabuk çözüm üretmeyi öğreniyorsun. Tabiki birde disiplin veriyor sana. Çünkü biz şuan ülkede Rus disiplini ile çalıştığımız için çok disiplinli olmayı öğreniyoruz.

Günde kaç saat çalışıyorsunuz?

Bizim antrenmanlarımız haftanın 6 günü. Ve genelde antrenmanlarımız akşam 6 da başlıyor ve kaçta kadar sürerse devam ediyor.

Bu sporu erkekler de yapıyor mu?

Bu sene yeni gelen kurala göre artık kız erkek ikili düet yapacaklar dünya şampiyonasında. Ve benimde bir düet çalışmam olucak dünya şampiyonasında. Madalya şansımız var ve o yüzden biraz zorluyoruz.

Neden halkla ilişkiler okumaya karar verdin?

Benim bir çok arkadaşım spor akademisinde okuyordu. Yalnız çok zorlandıklarını söylüyorlardı. Bende açıkçası zaten hayatım su balesi ve hayatımda bir alanda da başarılı olmak istedim, farklı bir alana da yönelmek istedim. Ben kendimi çok şanslı buluyorum.

Yurt dışında çok gezdiğim için yarışlarda bir çok insanla yabancı dilde iletişim içerisindeyim. Bunun bana artı sağladığını düşünüyorum ve iyi ki halkla ilişkileri seçmişim diyorum.

İstanbul Ticaret Üniversitesi'nin senin gibi sporculara sağladığı avantajlar neler?

Benim arkadaşım bu okulda okuyordu ve okuldan burs alıyordu. Bana bu durumu söyledi ve bende onun sayesinde bizim okulu yazdım. Hatta sadece bizim okulu yazdım ilk tercihim ise halkla ilişkilerdi. Burssuz olarak tercih yapıyorsun okulda ise sporcu bursu sağlanıyor. İlk tercihim tuttukdan sonra gittim okula ve sporcu bursunu bana verdiler. Benim zamanımda %50 burs imkanı sağlıyorlardı. Şimdi sanırım %100 burs veriyorlar. Hocalarım bana inanılmaz yardımcı oldu. Ben başka bir okulda okusaydım gerçekten bu kadar yardımcı olmazlardı. Benim zamanımda okulda fazla milli sporcu yoktu. Özellikle İletişim Fakültesi'nde. Kamplarım ve antrenmanlarım oluyor. Hocalarım bunun için bana çok yardımcı oldular.





Ece Yeşim PORTAKAL

***“Hayatın beni
götürdüğü yere
değil basketbolun
götürdüğü yerlere
gittim.”***

Seni tanıyabiliriz miyiz?

1991 İstanbul Fatih doğumluyum. Medya ve İletişim Sistemleri 2. sınıf öğrencisiyim. Basketbola başlamadan önce kısa bir süre buz pateniyle ilgilendim. Ancak esas yerimin basketbol olduğunu anladım. Sonuçta, hayatın beni götürdüğü yere değil basketbolun götürdüğü yerlere gittim.

Ece Yeşim Portakal, Galatasaray ve İzmir Burhaniye Spor kulüplerinden sonra Kanadanın Nait University takımına gider ve burada Eyalet Şampiyonu olur.

O dönemi şöyle anlatıyor: “Basketbol camiasında bilinen bir basketbolcuydum. Bundan dolayı menajerlerim vasıtasıyla temasa geçtiler, daha sonra Youtube'dan editlerimi iz-



leyerek beni beğendiler. Yazışma süreci başladı. Anlaşma zemini oluştuktan sonra gitmeye karar verdim. “Kanada'dan sonra da ABD'nin N.A Taygers takımında da kısa bir süre forma giydim. Aslında spor kariyerimi orada sürdürmek istiyordum; ama ailem beni ben ailemi çok özledim. Benim gibi basketbolcu olan şu an da Galatasaray altyapısında oynayan kız kardeşimin “abla dön” baskısına dayanamadım.

Babamın da Rusya'da olmasından dolayı ailemi yalnız bırakmak istemeyip hayatımda ilk defa basketbola karşı gelerek kendi kararımı alıp çok sevdiğim canım ülkeme dönme kararını aldım.

Yurt dışından sonra döndük eğitim hayatımın sağlam temeller altında yürütmesi için geniş bir araştırma yapmaya. Menajerimle doğru yolu bulma

konusunda çalışmalar yaptık. Bu çalışmalar sırasında -hayatta şansa çok inanırım- Üniversitemizin şu anda Kadın Basketbol Takımı Antrenörü Barış Aydın'ın (Galatasarayda birlikte çalıştık) burada olduğunu öğrenince, ve özellikle İTO gibi bir büyük kurumu temsil etmenin bana vereceği motivasyonla hayatta daha başarılı olacağımı düşünüp bu kararı verdim.





Hümay TOPALOĞLU

“Birçok okuldan teklif aldım ancak İTO’nun farkıyla bu güzel okulumu tercih ettim.”

Milli Voleybolcumuz Hümay, 1996 doğumlu. Halkla ilişkiler 1. sınıf öğrencisi.

İlginç Bakış Açısı

Bana göre basketbol erkek oyununa daha yakın bir spor dalıdır. Arkadan bu sporu yapan kadınlara baktığımız zaman erkeksi görünüyorlar. Bu da basketbolun daha ağır bir spor dalı olduğunu ve buna bağlı olarak da erkeklere daha uygun olduğunu düşünmekteyim.

Okulumuza Yakışan Bir Voleybol Kariyeri

Voleybola ilk olarak Fenerbahçe Spor Kulübü’nde başladım. Çapa’dan Kadıköy’e beni babam götürüp getiriyordu. O ara Marmaray’da yoktu. Mesafenin evime olan uzaklığından ve küçük yaşlarda olmamdan Kadıköy’ün Kanaryasını bırakmak zorunda kaldım. İdman sahası Taksim’de olan, evimize yakınlığından Galatasaray Spor Kulübü’nü tercih edebildim. Fakat arkadaşımın tavsiyelerinden



dolayı Bakırköy’de bulunan Yeşilyurt Spor Kulübü’nü tercih ettim. Şuanda bu kulüpte 1. ligde oynamaktayım. Üniversitemiz takımıyla da 2. ligde mücadelemizi sürdürmekteyiz. Genç Milli takıma elemeler sonucunda 100 kişi arasından seçildim. 50 kez Milli Takımımızın bir çok yaş grubunda forma giydim.

Uluslararası planda 1 Dünya şampiyonluğu, 2 Avrupa üçüncülüğü, 1 kez de Balkan ikinciliğim var.

Ulusal düzeyde ise, 2 kez Türkiye şampiyonluğu ve 5 kez Türkiye üçüncülüğü sahibiyim.

Bu arada, Menisküs ameliyatı geçirmeme rağmen sahalara dönmeyi başardım. Çünkü inatçı bir kişiliğim var asla pes etmedim. Yaklaşık 3 ay çok sıkı çalıştım. İnancılı bir insanım. Bu özelliğim motivasyonumu artırıp parkelere geri dönmemi sağladı. 10 numarayı giymekten çok hoşlanıyorum, maçlara sağ ayakla çıkmaya özen



gösteriyorum. Bu benim totemim. Ayrıca maçlara aynı tokayla da çıkmayı tercih ederim.

İTO Farkı

Birçok okuldan teklif aldım ancak; Odamızın farkıyla bu güzel okulumu tercih ettim. İyi ki burayı tercih ettim. Okulmdan ve hocalarımdan çok memnunuz. Tek memnun olmadığım konu maçlara arkadaşlarımızın gelmemesi, okulumuzun desteğine ihtiyacımız var.





Bir ömür süren yolculuksa eğer yaşamak, her insan kendi hikâyesiyle
katılıyor
nerede ve nasıl sonlanacağını bilemediği bu nehrin akışına.
İşin tuhaf yanı, her canlı gibi karışıp gitsek de toprağa içimizden bazıları
ölmeye karşı aşılı;
işte o özel insanlar güzel yapıyor yaşadığımız şu ölümlü dünyayı.
İletişim bilimleri denince ilk akla gelen isimlerden biri olan
Ünsal Oskay da
bu özel insanlardan.

Ünsal Oskay

SÖYLEŞİ NURAY GÖNÜLŞEN • FOTOĞRAF UĞUR BEKTAŞ

Bugünün öğrencileri olarak çoğumuz tanımıyoruz Ünsal Oskay'ı, tanıyanlarımızsa ancak iletişimcilerin hocası olarak, kırışmış saçlarıyla gözlerimize yerleşen bir figür gibi canlandırabiliyor onu. Oysa o mucizevi varoluşuyla iletişimcilerin gönüllerine yerleşen, hafızalarına yeni yeni katmanlar ekleyen, insana iyi gelen tüm özellikleriyle asla unutamayacakları ve zaten unutmak istemedikleri Ünsal hocası. Biz de vefatının 5. yılında, Ünsal hocasız zamanların öğrencileri olarak Ünsal hocayı yaşarken ardında bıraktığı izleri takip ederek daha yakından tanımak ve tanıtmak istedik.

Ünsal hoca'nın öğrencisi olmuş hocalarımıza, çalışma arkadaşlarına "Dünden bugüne Ünsal hocadan bize kalan ve geleceğe aktarmak istediğiniz yanlarıyla Ünsal hocayı anlatabilir misiniz?" diye sorduk. Tüm hocalarımız içlerinde biriken, çoğalan, her geçen gün yenilenen ve hepsi de sevgide ortaklaşan tüm güzel duygu ve düşünceleriyle özledikleri kendi Ünsal hocalarını anlattı.

Anlaşılan Ünsal hoca yaşıyormuş! Gönülden örnek alınacak bir insanı anlatmaya çalışırken derinlerden çıkıp gelen bir ismin yaydığı içten titreşimlermiş. Tüm anlatım boyunca sevinçli,

coşkun ışık parlamaları yayan gözlerin "ruhu şad olsun" derken daha derinden harelenmesiymiş. Öğrencisi olmasa da tıpkı rehber edindiği hocası gibi öğrencilerine aldığını verebilen bir hoca olmanın anlamlı gururunun yaşandığı o nadir anlardaymış. Hayatı anlamlandırırken, deklanşöre basarken kulaktan kulağa çınlayacak sesmiş. Unutulmayan aşka davet çağrılarıyla öğrendik ki öğrencilerin sevgisi hep üzerinde olan bir hoca olmanın sırrı öğrenci duygusunu, heyecanını hiç kaybetmemekmiş. Ünsal Oskay'dan hocalarımıza aktarılan gelen birlikte yaşayacağımız bir kitap listesi, edebiyat ve iletişim gibi bir dersle belki de ilk kez öğrencilerin yazma becerilerinin gelişmesi, hoca olmanın zorluklarının öğrencilerden

gelecek teşekkürle anlamlanmasıymış. Duygusu, bilinci, düşüncesi, hissi, anısı, sesi, görüntüsü, hatırasıyla bugünümüze yansıyanlar, ardında şen kahkahalar bırakarak aramızdan geçip giden bir yolcunun bize yadigar kalan hikâyesinin çok az bir kısmı olabilir sadece. Hocalarımız yollarının Ünsal hocayla hayatlarının bir noktasında buluşmuş olmasını şans olarak değerlendiriyorlar. Biz de şanslıyız ki bu şanstı payımıza düşeni alıyoruz, çünkü Ünsal Oskay'ın öğrencileri bizim hocalarımız. Her bir hocamız Ünsal hoca'nın ıslıtısını çok farklı özellikleriyle kendilerinde taşıyıp bize yansıtıyorlar...

Onlara bizlere kattıkları her şey için çok teşekkür ediyoruz.

“Düşündüğünü söyler, hiç çekinmezdi”

Prof. Dr. Ateş VURAN

İstanbul Ticaret Üniversitesi Ticari Bilimler Fakültesi
Uluslararası Ticaret Bölümü

Rahmetli Ünsal benim sevdiğim bir insandı, herkes severdi zaten. 1992 yılında ilk defa iletişim fakülteleri kuruldu: Marmara Üniversitesi, İstanbul Üniversitesi, Gazi Üniversitesi, Ege Üniversitesi ve Selçuk Üniversitesi. Ben Marmara'nın kurucu dekanı oldum. İletişim fakültelerinin içinde bulunduğu organın başında Boğaziçi Üniversitesi Rektörü Üstün Ergüder vardı. Üstün Ergüder beni tüm Türkiye'deki iletişim fakültelerinin programlarını hazırlamakla görevlendirdi. İletişim fakültelerinden önce söylediğim bu üniversitelere bağlı basın-yayın yüksekokulları vardı. Ünsal da Marmara Basın Yayın Yüksekokulu'nda görevliydi. Fakülte olunca oraya geldi ve ben orada tanıştım. Altı sene beraber çalıştık, altı sene sonunda benim görev sürem bitti. “Yerine kimi dekan görmek istersin” diye bana sordular, ben de Ünsal'ı tavsiye ettim. Ünsal'a dedim ki “bak Ünsal sen dekan olacaksın” dedim, “Hadi hocam yapma, alay etme, beni kim dekan yapar” dedi. “Yapacaklar” dedim, “olmaz hocam”

fa lan dedi. Tabii dekan oldu. Sonra benim görevim bitince fakülteden ayrıldım asli görevime, işletme bölümüne döndüm.

Hoş sohbet bir insandı, konuştuğun zaman sohbetine doyum olmazdı. Yönetim kurulu toplantılarında belirli konularda çok açık ve net olduğundan öyle şeyler söylerdi ki insan tebessümden de öte kahkaha ile gülerdi, güzel espriler yapardı. Ünsal bir kere çok derin bilgisi olan bir insandı, çok okurdu, çok hoşsohbetti, söylediklerini çok iyi anlatırdı ve öğrenciler de bu yüzden onu çok severlerdi. Renkli de bir kişiliği vardı. Bu renkli kişilik içinde aklına ne gelirse vardı. 55-60 yaşından sonra bilgisayar öğrendi. Bundan biraz gurur duyuyorum onun için söylüyorum: O dönem bizim fakültede iki hocamız vardı; birincisi Prof. Âlim Şerif Onaran ikincisi de Ünsal Oskay. Âlim Şerif Onaran'a ben 75 yaşında bilgisayar öğrettim, öğrettim derken benle olan temasından yakınlık

duydu ve kitaplarını bilgisayarda yazmaya başladı. Keza Ünsal da aynı şeyi yaptı. Dekan olduğu zaman da açıkçası benim kurduğum sisteme hiç müdahale etmedi. O baştaki sistem 9 sene devam etti, 6 sene benle, 3 sene de Ünsal'la; çünkü teknoloji ağırlıklı olduğunu görmüştü. Ama maalesef Türkiye'deki iletişim fakülteleri için teknoloji ikinci derecede kalıyor, farklı anabilim dalları oluştu. Bizim 1992'de kurduğumuz konseptin dışında bir şekil aldı.

Ünsal birçok insan yetiştirdi. Yetiştirdiği her insan onu sevgiyle ve minnetle andı, hala anarlar. Çok içten ve candan bir insandı. İçi dışı aynıydı, düşündüğünü söylerdi, hiç çekinmezdi. Zaten çekinecek neresi olacak, “hocam ben düşündüğümü söyledığım için beni sevmeyiz” derdi. Ben de derdim ki “valla hiç önemli değil, ben de aynı şekilde düşündüğümü söyledığım için sevilmem, ama biz hizmet yapıyoruz” derdim. O da hizmetini yapardı.

“Akademinin ‘tipik’ olmayan hocası”

Prof. Dr. Yasemin İNCEOĞLU

Galatasaray Üniversitesi İletişim Fakültesi
Basın Yayın Teknikleri ve Basın İşletmeciliği Ana Bilim Dalları Başkanı

Ben 1984-2004 yılları arasında Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde görev yaptım. Bu 20 yılın büyük bir bölümünde Ünsal hoca ile birlikteydik. Ünsal hocam Türkiye'de iletişim

sosyolojisinin babası olarak kabul edilir, daha da önemlisi hocanın gerçek bir eleştirel Marksist aydın olmasıdır, özellikle de etrafta böyle olduğunu iddia eden onlarcası varken. Yaşamını

da bu ideolojisine çok uygun olarak sürdürmeyi başarmış, son derece sahibi ve samimi bir entelektüel. Frankfurt Okulu'nun ve düşünürlerinin Türkiye'de tanınmasına yaptıkları ile öncülük etmiştir.

Son derece zeki, donanımlı, bir o kadar da mütevazı bir kişilik. Tüm bunlara ilaveten hocanın “non-conformist” yönü ve kitabına da adını verdiği “Yıkanmak İstemeyen Çocuklar Olalım” mottosu çok anlamlı. Ülkemiz akademik yaşamının alışık olduğu tipik hocalardan biri olmamayı başarmış; sevecen, hatta bazen bir çocuk gibi de olabilen, oldukça hisli, gözleri kolaylıkla dolabilen, güçlüden değil zayıftan yana, zalimden değil mağdurdan yana durmayı başarabilmiş bir hocamızdır. Edebiyata, müziğe son derece meraklıydı. Benimle yaptığı konuşmalarda; “iyi ki İngiliz Dili ve Edebiyatı okudun, ne şanslısın” deyip sık sık Shakespeare'e olan tutkusunu dile getirirdi. Hocamızın bir başka özelliği de hiç unutmamasıydı; ne iyiliği ne kötülüğü.

Özellikle de ona yapılan iyilikleri büyük bir kadirşinaslıkla söyler ve insanların haklarını teslim etmesini bilirdi. Kendi kuşağının “tipik” hoca figürünün dışında davranması, okulun yanındaki kafeteryada öğrencileriyle toplanıp saatler süren sohbetler yapması öğrencilerin kalbinde yer edinmesini de sağlamıştır. Fakülte kapısının önüne bir iskemle çekip elinde çayı ve sigarasıyla okulumuzun önemli kişiliği “çaycı Mustafa” ile laflarken onu görmediğimiz gün yok gibidir. Yanlış anlaşılmasın bu dönemde hocamız aynı zamanda dekanlık da yapıyordu. Otoriteye ve hiyerarşiye vermediği önem ile herkesin kalbinde taht kurmayı becermiş hocamızı rahmetle anıyorum. Onu çok özliyoruz.



“İz bırakan bir insandı”

Prof. Dr. Nurçay TÜRKOĞLU

Çukurova Üniversitesi İletişim Fakültesi
İletişim Bilimleri

Ünsal hoca, bizim kuşak için, 1980’ler-
deki Ankara Üniversitesi Cebeci
kampüsünün darbe yıllarında, öğren-
cisi olduğumuz gençlik yıllarımızda,
karamsarlığımızı aşmamız için (bugün
yaşam sevgisinin vazgeçilmezliğini
simgelediğini anladığımız) Eros’u
“dışarıda bahar var çocuklar” diye-
rek anlatan kişidir. Dolaylı anlatım
yöntemlerinin verili toplumda ayakta
kalmak için bulunmuş bir yol olduğunu
(bugün hikâye anlatıcılığının kökenleri
olduğunu anladığımız) Melville’in Moby
Dick’ini bir dönem boyunca yorumla-
yarak okuyan ve aslında bu bilgilerin
genlerimizde bulunduğunu hatırlatan
değerli hocamızdır.

Bugün aslında ne kadar şanslı
olduğumu düşünmemi neden olan
ve Marmara İletişim’de buluşmamıza
yol açan İstanbul’a taşınma sürecinde
Ünsal hocam bireysel olarak, doktora
tezimin başlangıcında köylere o çok
sevdiği vosvosuyla birlikte gittiğimiz
insandır. Profesörlük unvanını alma
sürecinde kolilere sığmayan, kendi
boyunu aşan kitaplarını sıralamasına
tanık olduğum ve yıllar sonra kendi

profesörlük sürecimde üniversite
senatosunda oybirliğini bozan bir karşı
oya çok öfkelenmesini anlamakta zor-
landığım ve teskin etmeye çalıştığım
sevgili hocamdır.

Yakınlık duyduğunuz insanlar sizde
izler bırakır. Ünsal hoca Ankara’daki
öğrenciliğimde, daha sonra birlikte
çalıştığımız Marmara’daki akademik
yaşamımda pek çok iz bırakmıştır. Bu
izlerin önemli bir kısmı kitle iletişimini
anlamaya çalıştığımız tematik alanla
ilgilidir: Medyanın yarattığı “husumet
duygusu”, yaşama sevincini örseleyen
“erotik ve pornografik arasındaki fark”,
Odysseus’dan Süpermen’e büyük işlere
kalkışma kahramanlıkları, baskılanmış
arzuların “ikame değerleri” ve “çağdaş
fantaziyaların” kökenleri bunlardan
sadece birkaçı.

Sebebini çok sonra anlayabildiğim
anlık öfkeleri, duygulanımları, birlikte
yiyip içmekten büyük keyif alan sofraya
beyliği (kuru fasulye ya da yaş pasta
olabilir...), hiç bırakmak istemediği
uzun konuşmaları, bugün anılarımızda
özlenen, kitaplarında defalarca okuna-
cak satırlar olarak bizimle kaldı.

“Çok içten bir insandı”

Prof. Dr. Ömer Cüneyt BİNATLI

İstanbul Ticaret Üniversitesi İletişim Fakültesi
Halkla İlişkiler Bölüm Başkanı

Sevgili Ünsal Oskay’ı
ben Anadolu Üniversitesi
İletişim Bilimleri Fakültesi
dekanlığını sürdürürken
tanıdım. O zaman Ankara
Üniversitesi’ndeydi Ünsal
Oskay. Ankara Üniversite-
si’nden davet ettik, misafir
öğretim üyesi olarak Eski-
şehir Anadolu Üniversitesi
İletişim Bilimleri Fakültesi’ne
geliyordu. Dostluğumuz o
yıllarda başladı. Sonra ben
1983’te İstanbul’a gelince o
devrede Ünsal’la ilişkim kesildi.

Ardından Marmara Üniversitesi
İletişim Fakültesi’nde derslere
başladım, Ateş Vuran’ın dekanlığı
zamanında. Ünsal’la

o zaman da pek temasımız olmadı.
Benim günlerim uymuyordu herhalde,
Ünsal’la görüşemedim. Ateş’ten sonra
Ünsal dekan oldu. Onun dekanlığıyla
beraber Ünsal’la sık görüşme imkânı-
mız oldu. Çok sevdiğim bir arkada-
şımdı, çok içten bir insandı, öylesine ki
zaman zaman aşağıda Marmara Üni-
versitesi’nin kapısında ufak tabureler
alır, çaylarımızı söyler, eskileri anlatır,
muhabbet ederdik. Bir kaplumbağa
Volkswagen’i, bir de motosikleti vardı,
bütün uğraşı onlardı. Türkiye’de iletişim
konusunda en önde gelen beş kişi var-
sa o beş kişiden biri Ünsal’dır. Ünsal’ın
daha 1975-76’larda yazdığı kitap bana
sorarsanız bugüne kadar geçilmiş bir
kitap değildir. Kendisi iletişim konu-
sunda, teoriler konusunda çok başa-
rılıydı. Çok erken kaybettik, kendisine
rahmet diliyorum, çok iyi arkadaşımды.
Allah rahmet eylesin...

“Akademide bir rol modeli”

Doç. Dr. Oya ŞAKI AYDIN

İstanbul Ticaret Üniversitesi İletişim Fakültesi
Medya ve İletişim Sistemleri

Ünsal Oskay hocamızla üniversi-
teye başladığım sene, 1996 yılında
tanışmıştım. Marmara Üniversitesi
Radyo-Televizyon-Sinema Bölümü’nü
kazanmıştım ve ilk günlerde hemen
Ünsal hocayla tanıştık; çünkü özellikle
bizim bölümümüze fazlaca dersi vardı
hocanın. Zaten daha okula başlamadan
bile ismini duymuştuk, hocamız ün-
lüydü: ‘Ünsal hoca varmış, derslerine
herkes giriyormuş, çok eğlenceliymiş’
diye bir takım duyumlar almıştık. Ger-
çekten de birçok derse hiç katılım ol-
mazken hocanın dersleri dolup taşardı,
oturacak yer olmazdı, insanlar yerlere
otururdu. Neden öyleydi? Çünkü farklı
bir hocaydı. Sadece gelip bize “iletişim
şudur, iletişim budur” diye mekanik bir
takım şeyler anlatmazdı. Hayatı iyi ta-
nırdı, insanları çok iyi tanırdı, onlardan
bahsederdi. Hiç aklınıza gelmeyecek
konular açardı derste. Hatta o zaman-
dan sakladığım notlarım var; okudu-
ğunuzda daldan dala atlıyor, böyle her
şeyden, edebiyattan bahsediyor oradan
antropolojiye geçiyor, oradan tarihe
atlıyor. İnanılmaz bir bilgi birikimi var
zaten ve bunları derste sunabilmek
bir zekâ tabii, hiç kolay bir iş değil.
Benim birebir çok yakın bir ilişkim
olmadı hocayla. Sınıf içerisinde sadece
öğrenci-hoca ilişkisi, onun dışında
bazı arkadaşlar ders dışında da gider
hocayla sohbet ederlerdi, ben o kadar
bu yakınlığı yakalayamadım. Şimdi dü-
şünüyorum da keşke yakalasaymışım.
Ama dersle başlayan ve genele yayılan
bir ilişkimiz oldu, kitapları, yazdıkları,
söyledikleri aracılığıyla.

Şimdi biz kendimiz de ders veriyoruz
artık, her ders için benim başucumda
bulundurduğum kitaplar ondan bize
kalan bu kitaplar. En ufak bir olayda,
açıp okuduğumda, kafamı toplamamı
sağlayan bir bakış açısı, perspektif su-

nan kitaplar bunlar. Bir sürü akademis-
yen yetiştirdi, bir sürü insanı İletişim
Bilimleri dediğimiz karmakarışık, çok
disiplinli bu alana kattı. Bu yönden
de bir katkısı var; bir sürü insan ona
heveslenip akademisyen oldu benim
bildiğim, onun gibi olmak istediler,
dolayısıyla akademide bir rol modeli
olarak da önemlidir.

İletişim bilimlerinin daha çok yeni yeni
geliştiği bir dönemde hoca bu alanda
bir şeyler söyledi; öncü bir kişi, bir
sürü kavramı, kişiyi, teoriyi Türkiye’ye
öğreten kişi oldu. Frankfurt Okulu diye
bir şey bilinmezken o anlatmaya, yaz-
maya başlıyor, etrafını da bu konuda
hareketlendiriyor. Akademisyenlerin o
içine kapanıklığı onda yok, çok da sos-
yal biri, bu da çok önemli bence. Bence
de öyle olmalı, akademis-
yen dediğiniz kişi etrafıyla
dayanışmalı. Toplumun
dışında bir odaya kapatıp
kendini izole etmekle
eleştirilir akademisyenler,
öyle biri de değildi. Her-
kesi dinleyip herkesten
bir şeyler öğrenebilece-
ğini düşünmek, “ben her
şeyi bilirim” değil de, “ben
de onlardan öğrenirim,
beraber bilgiyi üretiriz”
yaklaşımı önemli. Ben de
öyle düşünüyorum ve ho-
cadan benim de kaptığım
şeylerden biri bu.

Herkesin söyleyecek
önemli bir şeyi vardır diye
düşünüyorum. “Her şeyi
ben bilirim, öğretirim”
yaklaşımı bana pedagojik
de gelmiyor, demokratik
de gelmiyor. Ben sadece

“kuramları öğretti bize, şu bilgiyi yaydı”
diye değil de, bir davranış biçimiyle
örnek oluşturduğu için akademisyen
davranışı açısından da önemsiyorum
hocayı. Çok arıyoruz hocayı, biraz
erken kaybettik, iyi insanlar hep erken
gidiyorlar zaten, keşke şimdi burada
olsaydı, hala onu dinleseydik, hala
yazmaya, üretmeye devam etseydi.
Elimizde olanlardan, onun yazdıkların-
dan yola çıkarak, örnek alarak biz de
bir şeyler yapacağız. Bizim şu noktada
yapacağımız şey bu artık, üretmeye,
yazmaya çalışacağız, o açıdan hep
yanımızda olduğunu hissedeceğiz. Ama
özlüyoruz hocayı, keşke bugün burada
olsaydı, sizler de ondan ders alabilsey-
diniz diye düşünüyorum kendi öğren-
cilerim adına, hepinizin hocayı tanıma
şansına sahip olmanızı isterdim.



“Bizim rehberimiz oldu”

Doç. Dr. Zeliha HEPKON

İstanbul Ticaret Üniversitesi İletişim Fakültesi
Medya ve İletişim Sistemleri

Lisansım iletişim olmadığı için Ünsal
Hoca’nın öğrencisi olmadım ben,
ancak iletişim alanında çalışan biri
olarak çalışmalarıyla epey haşır neşir
oldum. Hem iletişim Kuramları dersim
çerçevesinde hem de diğer akademik
çalışmalarımda Hoca’nın çalışmaları
başvuru kitaplarım oluyor.

Açıkçası ben iletişim alanında yaptığı
çalışmaların üzerine çıkan çok sayıda
çalışma yapıldığını düşünüyorum şu
anda, çok önemli bir bilim insanı Ünsal
hoca. Edebiyat, sinema, daha doğrusu
sosyal bilimlerinin tüm alanlarıyla
ilgilenmiş ve zaten çalışmalarında
bu çok disiplinli bakışın izlerini hep
sürebiliyoruz. Uzmanlaşmaya dayalı
bir anlayışın hâkim olduğu günümüzde
çok disiplinli bakış açısına sahip olması

çok çok önemli. Benim için diğer büyük
farklılığı da eleştirel bir bakış açısına
sahip olması ve eleştirel düşünceyi
teşvik eden, eleştirel düşünceyi çalış-
malarında okuyucusuna aktarabilen
biri olması.

Akademisyenliğinin yanı sıra yaşadığı
topluma eleştirel, uzaktan bakabilme
yeteneğine sahip olan bir aydın Ünsal
Hoca. Bu da çok önemli. Akademi
alanında da, başka alanlarda da
böylesi bir eleştirel tutum her zaman
beraberinde birçok sorunla boğuşmayı
getiriyor. Bunları göze alabilmiş biri
olması da çok önemli. Diğer bir önemli
özelliliği de bence kişisel egoların çok
güçlü olduğu bir alanda bilim insanı
yetiştirmek, onların önünü açmak
konusundaki tutumudur. Ünsal Hoca

bilgisini yakınındaki insanlara aktarabi-
len bir kuşaktandı. Bugün çalışmalarını
takip ettiğimiz çok değerli arkadaş-
larımızın yetişmesinde çok büyük bir
emek harcamış olması da bunun bir
göstergesi. Etrafını da aydınlatan bir
bilim insanı Ünsal Hoca. Bugün Ünsal
Hoca ile çalışma fırsatını yakalamış
arkadaşlarımızın iletişim alanında
gerçekten çok özgün çalışmalar yap-
tıklarını görüyoruz. Bugün bile biz hala
kendisiyle ilgili konuşuyorsak bunun
en önemli nedenlerinden biri yetiş-
tirdiği insanlar. Bugün artık buna çok
rastlamıyoruz.

Ünsal Hoca, Türkiye’de iletişim alanının
kurumsallaşması açısından önemli
katkıları sunmuştur. Ben bugün hala
çalışmalarını her okuduğumda yeni bir
şey yakalayabiliyorum. Hem master
tezimde hem doktora tezimde çalış-
malarından çok büyük fayda sağladım.
Bugün herhangi bir konuyla ilgili bir
çalışma yaptığımda da mutlaka geri
dönüp Hoca’nın çalışmalarına bakmak
ihtiyacı duyuyorum. Her seferinde mut-
laka ufuk açacak bir şeyler bulabiliyo-
rum çalışmalarında.

Yüksek lisans tezim basın tarihi alanın-
da yapılmış çalışmalardı ama Türki-
ye’de kitle iletişim araçlarının kültürel
dönüşüm süreci üzerindeki rolü üze-
rine daha çok kafa yordum. Türkiye’de
başlangıçtan günümüze kitle iletişim
araçları yeni bir toplumsal dönüşüm
sürecinde, yeni bir zihniyet oluşumun-
da, yeni değerler yaratma sürecinde
nasıl bir etkiye sahip olmuş, bunlarla
ilgili çalışmalar yaptım. Hoca’nın
toplumsal olaylara yönelik geliştirdiği
çok boyutlu bakış açısı benim için
O’nun çalışmalarını anahtar çalışmalar
haline getirdi. Hepimiz çok teşekkür
borçluyuz Hoca’ya bu anlamda.

“Birlikte yaşadığımız kitaplar...”

Doç. Dr. Ala SİVAS GÜLÇUR

İstanbul Ticaret Üniversitesi
İletişim Fakültesi
Görsel İletişim Tasarımı Bölümü

Ünsal hoca hep kitaplardan bahse-
derdi ve “kitaplar sadece okumak için
değil, birlikte yaşamak için” derdi.
1997 yılında İletişim Fakültesi Rad-
yo-Sinema-Televizyon Bölümü’ne
girdiğim zaman okulun ilk günü, ilk
ders “İletişime Giriş” dersiydi ve Ünsal
hoca derse girdi. O gün üç tane kitap
ismi söylemişti: “Don Kişot”, “Decame-
ron” ve “Binbir Gece Masalları”. “Bu üç
kitabı alın ve mutlaka okuyun” demişti.
Ben de 1997’de bu üç kitabı edindim
ve hala onlarla birlikte yaşıyorum. Bu
kitaplar hayatıma çok şey kattı, ilk
okuduğumda hayatım hemen değiş-
medi tabii ama yıllar içerisinde tekrar
tekrar okuyarak, araştırarak, onlarla
birlikte yaşayarak hayatımda çok
şeyin değiştiğini gördüm. Sonrasında
da Ünsal hocadan pek çok ders aldık.
Özellikle yüksek lisansta hocanın uzun
uzun dersleri vardı bize ve bu dersler
çok keyifli geçerdi. Bu üç kitap tabii tek
başına kalmadı, yanlarına hep yenileri
eklendi; çünkü Ünsal hoca her yeni
derse girdiğinde yeni kaynaklar verirdi
ve ben de mümkün olduğunca onları
takip etmeye, okumaya çalışırdım. Ve
gerçekten geriye dönüp baktığımda çok
daha aydınlık ve özgür bir bakış açısına
sahip olduğumu düşünüyorum. Bana
bunu kazandırdı ve ben de hocanın
okuduğu kaynakları takip etmelerini
herkese tavsiye ediyorum.

“Dünyaya yaşlı gözlerle bakmak...”

Yrd. Doç. Dr. Göksel AYMAZ

Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi
Radyo Sinema ve Televizyon Bölümü

Ünsal Oskay benim bütün bakış açımı,
entelektüel uğraşlarımı, hocalığımı,
her şeyi belirledi. Aslında insan olma
hüviyetimi yeniden biçimlendirdi.
Sartre, Che Guevera için “insan olma
potansiyelini en ileri noktaya taşı-
mıştır” diyor. Yani insan türünün en
insan hali, ben bunu Ünsal hocaya da
yakıştırıyorum. Gerçekten bir insanın
ne olabileceğinin en uç örneklerinden
biridir. İnsanı insan yapan şey akı ve
elidir denir ya, dünyaya akıl ve kol
gücüne biçim verebilmek, dünyayı
insanileştirme noktasında Ünsal hoca

muhteşem bir adamdır. Hem zihin hem
de kol emeği olarak dünyayla hiçbir
yabancılığı yoktur. Hem zihin olarak
onunla didişirdi hem de el emeği ile
taşı oymak, ağaçları işlemek gibi işler
yapar, boş durmazdı. Bunlar genelde
insanlık tarihinin kadim bölünmesidir.
Zihin emeği, kol emeği ayrılmıştır.
Hoca bunu mükemmel bir şekilde bir-
leştirdi ve dünyayı insanileştirmek için
hem teoride hem pratikte müthiş bir
irade ortaya koydu. Hocanın geleceğe,
büyük özne olarak insanlığa kalmasını
arzuladığım yanı budur. Ünsal hocayı

düşündüğümüz zaman insanlığa ne ka-
lır dersiniz eğer, soru buydu, insanlığa
bu yönü kalsın: Zihinle, emekle dünyayı
insanileştirme hevesi kalsın. Sürekli
gözyaşlarıyla bakardı dünyaya, sürekli
ağlamaklıydı; bunun sebebi insanlığın
yeryüzündeki acılarından duyduğu acı-
dı, başkasının acısıyla dertlenmekti.
16. yüzyıl Danimarka’sından bir hikâye
anlatırdı, üstünden 400-500 yıl geçmiş,
onlar için gözleri dolardı, insanlar ne
acılar çekmiş diye; böyle bir insaniyetle
bakış kalsın geriye...

“Hocanın sesi hala kulaklarımda çınlıyor”

Yrd. Doç. Dr. Rukiye Gülay ÖZTÜRK

İstanbul Ticaret Üniversitesi İletişim Fakültesi
Halkla İlişkiler Bölümü

Ünsal hocayla üniversiteye ilk girdiğim sene, 2000-2001 yılı içerisinde tanışma imkânımız oldu. “Kitle İletişimine Giriş” dersimizi veriyordu ve Marmara Üniversitesi’nde İletişim Fakültesi’nin de dekanıydı. Büyük bir amfi vardı, derse girişi de heybetli oluyordu, çıkışı da heybetli oluyordu. Dersi anlatırken hiçbir zaman sınıfın boş olduğunu görmedik, hep dolu doluydu. Ders erken bir saatte olmasına rağmen hiç kimse erken uyanmaktan çekinmezdi, Ünsal hocanın derslerinde kaytarma durumu yoktu. Dersi işleyiş yapısı itibarıyla diğer hocalardan farkı vardı Ünsal hocanın. Biz daha dersi almadan, hocamızı görmeden önce kitaplarını almıştık. Ünsal hocanın dersi nasıl işleniyor, kitaplar nedir, nerden alabiliriz diye üst sınıflardan öğrenmiştik. “İletişimin ABC’si”, “Kitle İletişim Kuramları Üzerine Dersler” adlı kitapları hemen elimizin altındaydı.

Hoca elimizde kitapları görünce bize “İletişimin ABC’si kitabını mutlaka alın derim size, ama otuz yaşından önce okuyun demem” dedi. “Anlayamazsınız, okusanız da okuduğunuz yeri iki-üç defa okumak isteyebilirsiniz” demişti. Biz anlayamamıştık hocanın niye böyle dediğini. Sonra kitabı

aldık elimize, okumaya başladık; o zaman anladık neden öyle dediğini. İletişim kuramlarıyla ilgili temel bilgi almadan o kitabı okumanın yararlı olmayacağını söylemiş hoca, biz sonradan iletişimin içine girdiğimiz zaman anladık bunu. Derslerimiz dolu dolu geçerdi, dersleri hayata dairdi. İletişimin özü insan ilişkileri üzerine kurulduğu için bu sistemi genel örnekler üzerinden anlatırdı. Bize de en büyük tavsiyesi “gerçek hayat sınıftan ibaret değildir, gidin dışarıda yaşayın, kafede oturun, arkadaşınızla muhabbet edin, orada anlarsınız gerçek dünyayı” derdi. “İletişimin gerçek doğasını hissedin, farkında olarak yaşayın” derdi. Ama sınavda da sorardı o kitaplardan, öyle bir durumu

vardı. “Hoca hiç anlatmadı, işlemedi konuyu” diye düşünürdük, örneklerini düşündüğümüzde anlattığı şeylerin kuramsal yöntemle paralellik gösterdiğini görürdük. Aslında bize kuram anlatıyormuş ama biz örnekler üzerine takılırdık. Daha birinci sınıfız, iletişimin ne olduğunu, abecesini yeni yeni öğreniyorduk ve bize farklı geliyordu onun dersleri.

Ben derslerimde ara ara Ünsal hocadan bahsediyorum. Bizim öğrencilerimiz göremediler ama en azından yaptıkları, verdikleri örnekler üzerinden onların da zihinlerinde kalması adına bir görevim olduğunu düşünüyorum. Ya da hiç görev açısından da düşünmüyorum, benim için olağan bir şey, içimden geliyor. Çok değerli bir insan ve o değerli insanı göremeseler bile zihinlerinde bir anısı, bir Ünsal Oskay adının akıllarında kalmasını temenni ederek söylüyorum bunu. Bir iletişimci olarak gurur duyuyorum, iyi ki onun öğrencisi olmuşum, bir ders bile olsa onun dersini almak önemli bir şans, önemli bir kazanç benim için. Bıraktığı çok şey var. Hani insanlar eserlerini bırakır, değerleri sonradan anlaşılır ya, kuram anlamında iletişim kuramlarında çok fazla kişi yoktur Türkiye’de. Ünsal hoca yaptığı çevirilerle iletişim adına bakış açısıyla gerçekten çok önemli bir katkı sağlamış bir insan. Çok önemli bir değerdi, dilerim yeni nesil değişen teknoloji, hızlı iletişim, kaynakların hızla önüne gelmesi, ne olursa olsun Ünsal hocayı eserleriyle hatırlamaya devam eder.

“Hiçbir öğrencisi onu unutmayacak”

Yrd. Doç. Dr. Hilal Özden ÖZDEMİR ÇAKIR

İstanbul Ticaret Üniversitesi İletişim Fakültesi
Halkla İlişkiler Bölümü

Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümü mezunuyum. 1998 yılında mezun oldum. Ünsal hocayla da ilk tanışmamız 1994 yılında ben birinci sınıftayken oldu. “Kitle İletişimine Giriş” diye bir ders alıyorduk ve Ünsal hocayla ilk o zaman tanıştık. O zaman tabii daha çok yeniyiz üniversitede ama diğer derse gelen hocalardan Ünsal hocanın farklı olduğunu hemen hepimiz fark ettik. Ünsal hocanın dersini ilk seçtiğimizde “çok ağır bir ders olacak, hoca gelecek, bize anlatacak, biz sıkılacağız” diye düşünüyorduk; ancak Ünsal hoca çok eğlenceli bir hoca olarak çıktı karşımıza ve hepimiz çok şaşırdık. Dolayısıyla onun derslerinde hepimiz çok eğlendik; çünkü ders anlatmaktan çok, tabii ders de anlatırdı ama şöyle söyleyeyim; hiçbirimiz bir şey anlamazdık onun anlattıklarından, hatta not almaya çalışırdık, alamazdık, keza kitap da çok karışık gelirdi bize. “İletişimin ABC’si” ve “Kitle İletişimine Giriş” diye sarı kapaklı kitapları vardı. Anlattığı hiçbir şeyi doğru düzgün anlayamazdık; ama gündelik hayattan ve kendi yaşadıklarından çok fazla örnekler verirdi. Çok eğlenceli, hayatı yaşamasını seven, aynı şekilde bize de hayatı dolu dolu yaşamamız yönünde tavsiyeler veren bir hocaydı. “Bol bol çıkın, gezin, etrafı keşfedin” derdi. “Hayattan zevk alın, her şey ders değil” derdi. Bu tavsiyeler bize iyi geldi, kendi adıma çok uygulayabildiğimi zannetmiyorum ama aklımın bir köşesinde kaldı hep tabii. Daha sonra okul bitti, ayrıldık okuldan, hocanın haberlerini hep aldım ben. Sonra da zaten üzücü bir şekilde bizi bıraktı gitti, vefat etti. Ama ben kendisini hep o deli dolu, eğlenceli kişiliğiyle hatırlayacağım. Ben eminim ki hiçbir öğrencisi onu unutmadı, her zaman hatırlayacak.

“Hayata dokunun”

Yrd. Doç. Dr. Engin ÇAĞLAK

İstanbul Ticaret Üniversitesi
İletişim Fakültesi
Medya ve İletişim Sistemleri

Ünsal hocanın anlattıklarını ve onun bizim için düşündüklerini biz de öğrencilerimize aktarmak istiyoruz. Özellikle fotoğraf dersinde fotoğrafı anlatırken fotoğrafın sadece deklanşöre basmak olmadığını, fotoğrafın ve vizörden bakmanın aslında hayata bakmak olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Öğrencilerimin de vizörden bakarken aslında hayata nasıl baktıkları, nasıl yorumladıklarını anlamalarını istiyorum. Ünsal hocam da hep öyle söylerdi. İşte o “bisiklete binin, gidin İstanbul’un surlarına dokunun” derken hayata dokunmanın gerektiğini bize anlatmak istiyordu, ben öyle algılıyorum. Biz de bunları öğrencilerimizle zaman zaman paylaşıyoruz, belki bu kadar net ifade etmiyoruz, cümleler arasında gizli notlar gibi veriyoruz, umarım öğrencilerimiz yıllar sonra bunu daha iyi yorumlar, anlar ve yıllar sonra aynı sohbetlere biz tanık oluruz.

“Hocanın sesi hala kulaklarımda çınlıyor”

Yrd. Doç. Dr. Ebru K. İSMAYILOV

İstanbul Ticaret Üniversitesi İletişim Fakültesi
Görsel İletişim Tasarımı Bölümü

Ünsal Oskay dediğin zaman ilk etapta aklıma gelen tuhaf bir şey var. Bir sunum hazırlamamı istemişti, “Amerika’nın yakın tarihini araştır” demişti. O zaman bulduğum şeyler şimdi derslerde bile anlattığım pek çok şeyi etkilemiştir.

Söylemiş olduğu tek bir söz, derste anlattığı birbiriyle alakasızmış gibi görünen şeyler, bizim kimyamızı değiştirdi. Hayata çok farklı bakmamızı sağladı. Çok samimi bir adamdı. Masasının üzerine oturur, sigara içerdi derste. Zannedirim yorum yapma kabiliyetimizi geliştirdi, bana kattığı en önemli şeylerden bir tanesi buydu. Çok farklı alanlarda hastalıklı bir şekilde okuyup yorum yapma kabiliyetimizi geliştirdi. Dersleri seyirlik bir eğlence gibiydi. Bir kitaba bağlı olarak bir ders yaparsınız, bildiğiniz bir rota vardır; ama başlardık yılanlardan, çıkanlardan, akreplerden, hayatındaki kadınlardan bahsetmeye; enteresan bir şekilde oradan oraya savrulurduk. Bir film den başlardı anlatmaya, olmadık bir yerden Ortaçağ’daki kilise duvar resimlerinden çıkardık. Zihnimizde birtakım analogiler kurup bağlantılar yapmak yönünde bizi çok motive etti. Bana kazandırdığı en önemli şeylerden bir tanesi de budur ve şimdi derslerimde bu yöntemi çok kullanıyorum. Biraz paranoyakça bakmak, gördüğümüz şeylerin ötesinde bir gerçeklik olduğunu hissetmek ve keşfetmek yönünde bir zevk geliştirmemizde bize çok yardımcı oldu. Uzun cümleler kurma hastalığını da bize bulaştırmıştır.

Bir bağlantı kurup her şeyi bir anda böyle içinde bir volkan patlıyormuş gibi bir çırpıda anlatıverme isteği uyandırıyor. Bir şeyi bilme arzusunu ve onu bir şekilde aktarma, paylaşma isteğini

çok tetikliyor. O yüzden yazarken anlaşılabilir olmak için bazen çok çaba sarf etmemiz gerekebiliyor. Sınavları notlar açık yaparmış, ben bilmiyordum, bir gün geldim sınava, zaten hep geç kalırdım her yere, herkesin önünde kitaplar, notlar açık görünce “eyvah” dedim “ben bittim”. Soru geldi, soru güzel ama kafamın içi sanki bomboş. Birden böyle gözümün önünde kocaman bir balina belirdi. Herman Melville’nin Moby Dick romanı. “Bu sorunun cevabını bilmiyorum, Moby Dick’i yazacağım” dedim kendi kendime. Aldım kalemi elime Moby Dick’den aklımda ne kaldıysa öyle çalakalem, içimden geldiği gibi yazdım. Çok uzun da değil, öyle uzun uzun yazamazdım, Moby Dick’le ilgili duygularımı ve düşüncelerimi yazdım. Çok güzel bir not almıştım, onu hatırlıyorum.

Son nefesine kadar hala daha kendini yeterli görmeyip kendisiyle mücadele eden, hep birazcık daha kendisine bir şeyler katma yolunda mücadele eden bir insan olması çok çok önemli bir şey. Sadece akademik başarı anlamında değil; bazı insanlar teknik açılardan size yol gösterebilir, liderlik yapabilir, bir takım beceriler kazanmanızda rolleri olabilir; ama bir de bazı insanlar vardır, duygusal anlamda gerçekten içinde bir yerlerde gönüllü olarak örnek almak isteyeceğiniz insanlardır. Ünsal hoca onlardan bir tanesiydi. Size sadece teknik, akademik çerçevede bir şeyler aktarmıyordu, öyle bir adam değildi. Hayata bakışıyla, konuşmasıyla, beden diliyle sadece bazen sustuğu yerin neresi olduğuna dikkat ettiğinizde bile bir şey alabileceğiniz bir adamdı. O yüzden yaşam tarzıyla, hayata bakışıyla her bakımdan örnek alınabilecek bir insandı. Ünsal hoca bence her tür düşüncüyü, hayata karşı her tür duruşu

muteber kabul edip anlamaya çalışan ve onlarla alışveriş halinde olmanın gerekli olduğunu düşünen bir insandı. Akademik elitist bir bakış açısı yoktu ve her türlü düşünceye açıktı. Tartışır, paylaşır, önem verirdi. Ünsal hoca için haşır neşir olduğu her şey sosyal bir deney gibiydi. Ona analitik olarak bakıp çözümlerdi, yani bir takım tezler üretirdi, onunla başka konular arasında bağlantılar kurardı. Nerede olursa olsun akademik kimliğini, ama mütevazılığını hiç kaybetmeden, çevresindeki kitlenin dinamiklerini de gözетerek çok güzel bir şekilde yansıttı. Hocaların hocası olmak asıl böyle bir şey bence.



“Bahar geldi, sınıfta ne işiniz var, gidin aşık olun!”

Öğr. Gör. Dr. Burak YENİTUNA

İstanbul Ticaret Üniversitesi İletişim Fakültesi
Medya ve İletişim Sistemleri

Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'ne 1994 yılında başladım. Ünsal hocanın öğrencilerindendim. Fakültemizin sadece o yıllarda değil, sanırım tüm zamanlar boyunca en popüler öğretim üyelerinden biriydi. Herkes tarafından çok sevilir ve saygı görürdü. Derslerini hiç unutamam, zamanın nasıl geçtiğini anlamadan saatlerce ilgiyle dinlerdik. Kuramsal bilgisini kendi hayat tecrübeleriyle öyle güzel harmanlayarak anlatırdı ki, dersini almayanlar ya da daha önce almış olanlar bile tekrar dinlemeye gelirdi. 401 no.lu salon bazen tıklım tıklım dolardı. Kış ayları geride kalıp havalar düzelmeye başlayınca sınıfa girip “bahar geldi, sınıfta ne işiniz var, gidin aşık olun!” demesini ise hiç unutamam. Tabii sınavlarını da unutmam. Vize ya da final dönemlerinde sınıfa gelir ve genelde tek bir soru sorup sınıftan çıkardı. Sınavda kütüphaneye inip kitapları araştırarak cevaplamak serbestti. Kâğıdı bahçede, kantinde ya da herhangi başka bir yerde cevaplamak da mümkündü. Sınıftan çıkarken “saat 17.00'ye kadar odamdayım, bitirince gelir bırakırsınız” dediği olmuştur. Ama sorduğu sorunun cevabını bulup yazmak, sınavın şekli kadar rahat değildi. Konuyu bilmek, hâkim olmak ve yorumlamak gerekirdi. Sıcaklığı, ilgisi, tecrübeleri ve en önemlisi akademik bilgisiyle kendisini hiçbir zaman unutamam.

“Zifiri karanlıkta parlak bir yıldız”

Arş. Gör. Dr. U. Uraz AYDIN

Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi
Gazetecilik Bölümü

Ünsal hocayı Türkiye'de sosyal bilimler açısından önemli kılan ve esasında birbiriyle ilintili iki mesele var bence. Bunlardan biri, hocanın Marksizm içinde önemli bir teorik damar olan Frankfurt Okulu'nu, bu okulun düşünürlerini ve çalışmalarını Türkiye'deki akademik-entelektüel çevrelere tanıtmak gibi bir işlev üstlenmiş olmasıdır. Burada özellikle dikkat çekici bir nokta dünya çapında ancak 1980'lerin sonu, 1990'ların başında tekrar keşfedilecek olan Walter Benjamin'i daha 1970'lerin sonunda incelemeye başlamış olmasıdır. Diğer mesele ise yine bu topraklarda iletişim bilimlerinin temel düşünsel kurucularından biri olarak bu disiplini daha en baştan, sözünü ettiğimiz teorik akımla ve daha geniş olarak maddeci tarih anlayışıyla birlikte ele alarak, tabiri caizse bu eleştirel teoriyle işleyerek inşa etmeye girişmesidir. Dolayısıyla daha kuruluşundan itibaren iletişim çalışmaları eleştirel, akıntıya karşı yüzen, Benjamin'in güzel ifadesiyle “tarihin havını tersine tarayan” bir zemin üzerinde oluştu. Böylece iletişim alanında halkla ilişkiler veya reklamcılık gibi esasında doğrudan piyasa ilişkilerinden türemiş araştırma alanları dahi bir eleştirelilikle yüklü olmak durumunda kaldı, en azından bir müddet.

Yine teorik-düşünsel faaliyetleriyle birlikte Ünsal Oskay, Türk akademiasının

tarihsel zayıflığı içinde, özellikle kendi alanında son derece özgün, ayrıksı bir noktada durmuştur. Son 5-10 yıl içindeki dönüşümlerle birlikte üniversitelerin ulaşmış olduğu entelektüel sefaletle birlikte ise zifiri karanlıkta yıldızların daha da parlak görünmesi gibi, Ünsal hoca bir başka devirden ışıldayan, yol gösteren bir işaret fişeğini andırmaktadır.

Benim içinse vurucu, eğitici, örnek alınması gereken yönleri çoktur. Ama öncelikle entelektüel birikiminin çok yönlülüğü, farklı disiplinlere ilgisi ve özellikle bilebilmenin yollarından biri olarak sosyal bilimler yanında edebiyata da özel bir anlam atfetmesidir. Örneğin “Kitle İletişiminin Kültürel İşlevleri” kitabında yazarlar ve onların edebî karakterleri hocanın aydın-toplum ilişkisine dair sınıflandırmasında belirleyici, hatta kurucu bir yere sahiptir. Bir diğer mesele ise, sanılabileceğinin aksine hocanın salt düşünce dünyasında yaşayan, kitaplarda ikamet eden biri olmaması. Onun için fikrî faaliyetleri, okuma uğraşı ne denli önemliyse, gündelik hayatın zevkleri, tatları, özellikle yeme-içme kültürü ve erotizm de o denli mühimdir. Kendini oradan da beslemiş; yabancılaşmaya dayalı bir toplumda hakiki bir hayatı yaşamaya, otantik ve insanî hazları tecrübe etmeye de önem vermiştir.

EMİN BAYKIRKIK *ve* MURAT ATIL *ile*

SPIKERLİK VE SUNUCULUK ÜZERİNE

SÖYLEŞİ | ECEM ŞENTÜRK - CANSIN ÖZALP - CANSU YELKALAN • FOTOĞRAF | İNTERNET ARŞİVİ

EMİN BAYKIRKIK

Emekli TRT Spikerlerinden. Mesleğini Başspiker olarak taçlandırmış bir duayen. Kurum ve Kuruluşlarda fonetik, diksiyon ve etkili konuşma dersleri veriyor. Kısa adı TRTÇED olan TRT Çalışanları ve Emeklileri Derneği'nde geleceğin spiker ve sunucularını yetiştirmek için düzenlenen kurslarda eğitmenlik yapıyor.

MURAT ATIL

TRT'den yetişme Spiker. Özel kanallarda da uzun yıllar ekrana çıktı. Belgesel kanallarının tanınmış seslendirme sanatçısı. O da TRTÇED eğitmeni olarak spiker ve sunucu adaylarına bilgi ve birikimlerini aktarıyor.



Aynı zamanda Ankara radyosunda da eleme yapıldı oradan gelen 26 arkadaşımız ile birlikte Ankara Radyosu'nda o dönemin önde gelen tiyatrocuları ve spikerlerinden ders almaya başladık.

Kimlerdi o isimler?

Türkiye'deki ilk yerli dizi Kaynanalar'da oynayan Tekin Akmanşoy, Devlet Tiyatrosu'nun önemli çınarlarından biri; Asuman Korat, eski duayen spikerlerden Tarık Gürcan, yine o dönemin başarılı haber spikerleri Ülkü İmset, Aytaç Kardüz.

Elife Hanım; kendisi hala hayattadır, her rastladığımda elini öperim, o dönemin Ankara Radyosu spikerlerindendi. Dönemin başarılı şancısı Müfide Özgüçler gibi son derece güçlü ve başarılı isimlerden yaklaşık 3 ay kadar ciddi bir eğitim gördük. Eğitimlerin yanı sıra da uygulamalar yapıldı. Ses kayıtları dinlerdik, yeri gelir birbirimizi de eleştirirdik.

Sonra neler oldu?

Neticede 10 kişi alındı, fakat baktılar ki bu 10 kişi gerçekten son derece başarılı bir ekip, her zaman da böyle bir durumla karşılaşmadığı için bakanlıktan yeni bir kadro istediler ve bizi de geçici olarak tayin ettiler. Yeni bir sınav açıldı ve 6-7 kişi daha eklendi aramıza. Bizde o zamanlar 3 kategori vardı : Büyük, Bölge ve İl radyoları olmak üzere. En yüksek puanlar Büyük Radyolarındı (Ankara, İstanbul, İzmir). Bir alt grup Bölge Radyoları idi (Trabzon, Erzurum vb). Puan sıralamasında en alt grup da İl radyoları idi (Hakkari, Gaziantep vb). Benim geçici tayin yerim Erzurum'du. Fakat Büyük radyoyu kazanacak bilgi birikimine sahiptim. Eğitim bununla bitmedi çünkü ne kadar iyi olursa olsun hiçbir eğitim çalışma ortamındaki usta- çırak ilişkisi kadar verimli olamaz. Bizim en büyük şansımız da oydu. Radyolarda göreve başladığımızda sürekli olarak danışabileceğimiz kişiler oluyordu yanımızda. Hala da bir sorunla karşılaştığımızda birbirimizden yardım alırdık.

İlk konukları Murat ATIL:

Spikerliğe başlama süreciniz nasıl oldu, bahseder misiniz?

Bizim dönemimizde spikerlik mesleğinin icra edileceği alan azdı, bu da mesleği daha cezbedici bir hale getiriyordu doğal olarak. Hem de bu durum ister istemez personel alımlarında da daha seçici olmayı gerektiriyordu...

TRT belli dönemlerde spikerlik sınavı düzenlerdi, ben de 1980 senesinde girdim o sınava. O zamanlar İstanbul Teknik Üniversitesi'nde İşletme Mühendisliği okuyordum. Aklımda böyle bir şey yoktu.

TRT'nin anonsunu duyunca şansımı denemek istedim. Ankara ve İstanbul'dan müracaat eden kişi sayısı aşağı yukarı 10 bin civarındaydı. Ancak o kadar kişi arasından yalnızca 10 kişilik kadro

belirlenmişti. Bunu duyunca tabi ben kazanmama imkan yok diye düşündüm önce ama yine de değişiklik olsun diye girdim sınava . Sınav tek aşamadan oluşmuyordu, ilkinde yaklaşık 5 bin civarında aday vardı ve her birimize tek bir cümle okutularak eleme yapıldı. Hiç unutmam okuttukları cümle de şuydu : "Türk Lirası'nın Amerikan Doları karşısındaki paritesi şu kadardan şu kadara çıktı." Ve bu tek cümle bizi binlerce kişiden sadece 55 kişiye düşürdü. Akşamında listeler asıldı ve ilk aşamayı geçtiğimi öğrendim. Ertesi günkü sınav daha geniş kapsamlıydı. Sınavın hemen ardından da mülakat kısmına geçildi. Orada da iletişim kabiliyetimiz , genel kültürümüz vb konularda az da olsa fikir sahibi olunmuş oldu. Böylelikle 3. Günün sonunda 14 kişi kaldık. 14ümüzle de sadece mülakat yapıldı, sonunda hepimiz İstanbul'dan Ankara'ya gönderildik. Kursu hak kazandık.



"TRT'de Tekin Akmanşoy, Asuman Korat, Tarık Gürcan, Ülkü İmset ve Aytaç Kardüz yetiştirdi benim kuşağımı..."

“Bizim zamanımızda telefon arkadaşlıkları çok meşhurdu. İnsanlar uzun zaman sadece telefonla konuşur, buluştuklarında da sonuç genellikle hüsrana olurdu. Çünkü ses bir tılsımdır...”



Emin Baykırık şimdi de sizi dinleyelim...

Aslında benim radyoya olan ilgim 6-7 yaşlarındayken başlamıştı. Radyo dinlerken hep ben neden orada değilim diye düşünürdüm kendi kendime... Ama bize en yakın radyo 90 km uzaklıktaydı ve oraya ulaşmak imkansızdı. Öncelikle ben Çocuk Saati programı ile başladım İstanbul Radyosu'nda. O dönemlerde üniversitedeydim. Bir arkadaşım vardı, Nursel Başar. Ders çalışacağımız zamanlar dersi bırakır bir yere giderdi. Nereye gidiyorsun? Dedim bir gün.” Radyo’da Çocuk Saati’ne gidiyorum” demişti. Güldüm öyle söyleyince. Bu yaşa gelmiş Çocuk Saati de neyin nesi diye... Sonra ben de geliyorum seninle dedim birden. Bugün de hala görüştüğümüz bir hocamız vardı orada; Vedat Demirci, hemen bana bi iki tane La Fontaine’den fabl okuttu, haftaya iki fotoğraf getir, başla dedi. Ben tabi çok mutlu oldum o an. Her hafta da bize küçük küçük roller veriyordu. O şekilde iki sene devam ettim. Sonra birgün “TRT’nin spikerlik sınavları yapılacak, sen de gir” dedi bana. Ben o an tereddüt ettim başarabilir miyim diye ama beni cesaretlendirdi, girdim sınava. İkinci gün annem şans eseri ilk elemeyi geçtiğimi, ikinciye çağrıldığımı öğrenmiş. Toplam 3 elemenden sonra İstanbul’da 3 ay süren bir kursa başladım ben de. 15-20 gün daha uzatıldı sonrasında kurs

o sürede de habercilik eğitimi verildi bize. Hocalarımdan biri de ilk kadın spiker Emel Gazi Nihaldi. Sonunda da tekrar bir eleme oldu ve onun sonunda kazandık, 10-12 kişiye düştük. Ankara, İstanbul ve İzmir Radyolarına alındık. Babam müteahhitlik yapardı, ben onun yolundan gitmek yerine o demir parçasını seçtim. Televizyon programlarım da oldu fakat her zaman için radyonun bendeki yeri ayrıdır...

Bunun sebebi nedir?

Radyonun gizemi diyebilirim... Örneğin size bir anımı anlatmak isterim bu konuyla ilgili. Geçici görev için Trabzon’daydım bir dönem. Bir gün bir dinleyici telefon etti, “Emin Bey, özgeçmişinizden bahseder misiniz” dedi. Şaşırdım tabii ki neden böyle bir şey istiyor diye. Sonradan öğrendim ki gözleri görmüyormuş o dinleyicimizin. Onun bütün dünyası o çünkü. 20 günde bir spikerler değişirdi radyoda, her gelen spikeri böyle arar onlarla bir nevi röportaj yaparmış telefonda.

Televizyonun icadı ve yayılmasıyla radyonun popülerliğinin azaldığını düşünüyor musunuz ?

Televizyon muazzam bir teknoloji tabi. Evet, televizyon icad edildiği zaman radyo biter deniyormuş. Radyonun televizyon karşısında güçlü kalabilmesi, onunla yarışması mümkün değil gözüyle bakılıyormuş, fakat radyo

bitmedi. Bitmediği gibi de gelişerek devam etti. Radyo ayrı gelişti, televizyon ayrı. İkisi de kendi kulvarlarında her zaman için popüler. Spikerlik sınavına girdiğim dönemde üniversitede 1. Sınıftaydım, eğitime de devam ettim bir yandan tabi. Açıkçası biraz da kolay bir ödev olsun diye bitirme ödevimin konusunu Türkiye’de radyonun reklamcılığa etkisi olarak belirledim. O zamanlar da radyo hakikaten çok geri planlara itilmişti. TRT’nin radyosu var o da bütün imkanlarını televizyona aktarır durumda, radyonun adı bile geçmiyor. Yaptığım araştırmanın sonucunda da gördüm ki televizyon senin önüne her şeyi koyar, ekstra bir şey yapmana hiç gerek yoktur. Tek şart odaklanmak. Ama radyo öyle değildir. Sen o sırada başka bir işle bile uğraşsan radyodaki sesleri bir şekilde duyarsın. Bu yüzden radyo ile reklam arasındaki bağ, geniş kitlelere yayılmak açısından çok önemli. Ayrıca radyo her zaman için senin hayal gücünü canlı tutar. İnsanlar duydukları seslerle hep kafalarında resimler çizer. Bizim zamanımızda telefon arkadaşlıkları çok meşhurdu. İnsanlar uzun zaman sadece telefonla konuşur, buluştuklarında da sonuç genellikle hüsrana olurdu. Çünkü ses bir tılsımdır. Duyduğumuz sese göre mutlaka bir şeyler belirleriz kafamızda. Bir dönem ünlü dj ler televizyon programı yapmaya başladı, ama radyodaki

başarıyı tutturamadılar, sıradanlaştılar. Çünkü o gizem kayboldu...

Radyodan televizyona geçiş dönemi-nizden bahsedelim biraz da...

O dönemler televizyonda spiker ihtiyacı olduğunda radyodan spikerler transfer edilirdi. 1-2 programım o şekilde gerçekleşti. Sonra TRT ikinci kanalını açarken süresiz geçici görev için İstanbul Radyosu’ndan spiker istediler. O dönemler radyodaki en genç spikerler biz olduğumuz için Oya Yaylalı ve Fatma Tokçalaban ile bizi televizyona aldılar ve bu şekilde televizyona geçiş yapmış olduk biz de.

Özel kanallarda da çalıştınız, devlet kanalıyla arasında ne gibi farklar vardı?

Devlet sektörü ister istemez daha kuralcı oluyor. Radyoda canlı yayınlar yapıyoruz, röportajlar yapıyoruz. Her şeyi yapıyoruz yani. İstanbul televizyonuna Ankara televizyonunda pişmiş yayın şefleri geçici görevle gelmişlerdi. Ama inanılmaz kuralcı bir yayıncılık oluşturmaya çalışıyorlardı. Senelerdir radyoda kağıda bile yazma gereği duymadan yaptığım basit anonsları bile önce kağıda yazacaksın, yayın şefi paraflayacak, değişmesini istediği bir kısım varsa onlar değişecek, televizyon müdürü de parafladıktan sonra o metin senin eline geçecek. Sen de yayında orada ne yazıyorsa aynısını

söyleyeceksin. Ne bir kelime eksik olacak ne de fazla. Hatta ilk yayımda bununla ilgili bir olay yaşamıştım. O gün bana haber sonrası anons denk geldi. Ankara Televizyonunda Fatma Karaca alışılmış haber kalıplarını biraz da zorlayarak çok sempatik bir şekilde sunumunu yaptı. Haberin bitiminde de İstanbul Televizyonu’ndaki arkadaşlarımız için de çok güzel bir gün onlara da kolaylıklar diliyoruz, diyerek pası verdi bana. Ben de buna karşılık “haber merkezindeki arkadaşlarımıza çok teşekkür ediyoruz, onların da emeklerine sağlık” diye giriş yaparak anonsu mu gerçekleştirdim. Anons bitiminde stüdyoya yayın şefi girdi, “sen nasıl anons haricinde bir şey söylersin?” diye çıkmıştı bana. Daha sonra yayın müdürü değişti, Mustafa Kamil Gerçekker geldi onun yerine BBC’den. Bizi stüdyoya çağırdı, sorular sordu, kayda aldı ve hep beraber dinledik o kayıtları. Bize tavsiyelerde bulundu “gülümseyin, şöyle durun, şöyle bakın” diye. Her zaman için söylerim televizyon hayatımın dönüm noktası şudur: Arkadaşlar biz size güveniyoruz ki o stüdyoyu size emanet ediyoruz, o stüdyoda olan her şeyden siz sorumlusunuz, ne söyleyeceğinize de kendiniz karar verirsiniz” dedi. Ben bugün ben olduysam o sözler sayesinde olmuşumdur. O günden sonra yayınlarımda seyircime daha yakın olmaya başladım. Çünkü normal hayatımda





nasıl konuşuyorsam artık yayında da öyle konuşabiliyordum. Hata yaptığın zamanlar da bunlar doğal şeyler olduğu imajını verebilirden seyirci artık bunu normal karşılayacaktır.

Televizyon bu açıdan daha riskli diyebilir miyiz radyoya göre?

Tabi biraz daha zor çünkü orada devreye ekip çalışması giriyor. Radyoda kadro daha kısıtlı. Ama bu radyonun daha rahat olduğu anlamına gelmiyor tabii. Orada da basılan tek bir yanlış tuş tüm yayını etkiler. Bugün özel radyolarda DJ tek başına hem sunuşunu idare ediyor, hem masayı idare edebiliyor. Ama ben TRT'deyken bir yapımcı, bir sunucu bir de teknisyen görev alırdı. 10-15 saniyelik boşluklar çok büyük hata sayılırdı. Ama biz bu boşlukları doldurmak için aralara anonslar yerleştirdik. Tabi televizyonda durum daha farklı. Özellikle bant yayınları çok daha zordur çünkü yapımcısıyla, kameramanıyla bütün ekibi bir araya getirmek sanıldığı kadar kolay değil.

“Bir kelimeyi yanlış vurguyla söylerseniz bambaşka anlamlara da gelebilir. Bu da Türkçe'nin zenginliğini gösteriyor bize.”

Hiç “pes ediyorum” dediğiniz bir an oldu mu?

Evet benim oldu, ancak üstesinden gelebildim. Kanal 6'nın son dönemleriydi. Yukarıda cihazlar bozuldu, ben öylece kalakaldım ekranda. İşte bu anda heyecanı kontrol edebilmek çok önemlidir. Baştaki panik halini üzerimden atıp telefon açtım şimdi ne yapacağız diye sormak için arkadaşlarıma, onlar da aynı durumdaydı tabi. “Tanıtım girelim isterseniz, seyircilerimize de daha fazla yormayalım” dedim arkadaşlarıma. O an kurban bendim çünkü ve kendimi bir şekilde kurtarabilmem lazımdı. Durumu da böylece kurtarmış olduk.

Emin Bey, sizin bizlerle paylaşmak istediğiniz bir anınız var mı?

Tabii ki anılar bitmez ancak beni çok zorlayacağını düşündüğüm bir yayının olmuştü Stüdyo Marmara'dan Programı'nda, onu hiç unutamam. Bir gün radyoya Bilorda şampiyonu Semih Saygıner ve nişanlısını, onların dışında da ayrı kulvarlardan iki ayrı kişiyi daha konuk edecektik. Ancak sadece Semih

Saygıner'in nişanlısı gelebilmişti. Düşünebiliyor musunuz ? Benim bilardo hakkında ne kadar bilgim olabilir ki? Sadece televizyondan gördüğüm kadarıyla. Ama biz en az yarım saat süren programı Semih Saygıner'in nişanlısı ile birlikte doldurduk, üstelik fazladan müzik de çalmamıştık. Çünkü belirli bir kuralı vardır, sürekli olarak müzikle geçiremezsiniz programı. O günü gerçekten hiç unutamam, hiç bilgim olmadığı halde bilardo üzerine sohbet edebildik. Bu gerçekten çok zor bir şey, yayın bittiğinde üstümden büyük bir yük kalktığını hissetmişim resmen.

Sizin için spikerlik ne ifade ediyor?

Benim için spikerliğin hem artı, hem eksi yönleri var. Öncelikle eksi yönlerinden bahsedeyim. Tıpkı ses sanatçısı, tiyatro sanatçısı gibi kapının dışında aldığınız üzücü haberleri, yaşadığınız kötü olayları orada bırakmak zorundasınız. Padesünüzü çıkarır gibi üzüntülerinizi, sıkıntılarınızı da üstünüzden atarak girmeniz gerek o kapıdan içeri. Ne yaşamış olursanız olun içeride kahkahalar atmanız gerekiyorsa atacaksınız.

Beni çok etkileyen bir olay anlatayım; bir arkadaşımın eşi doğum yaparken kana ihtiyacı oluyor, aldıkları kandan hastalık bulaşıyor kadına ve hayatını kaybediyor, karısının ölüm haberini anons etmek zorunda kalmıştı arkadaşımız yayında. İşte mesleğin böyle acı yanları da var.

Artı yön olarak da beni çok etkileyen şeyin birileri tarafından dinlendiğimi, izlendiğimi bilmek olduğunu söyleyebilirim sizlere... 3- 5 kişi bana sizi dinliyorum dediğinde farklı bir gurur, bir mutluluk duyuyorsunuz. Hollanda'dan bir dinleyicim bana “Türkçe'yi ben sizden öğrendim” demişti mesela, bu çok etkilemiştir beni.

TRT ÇED'in kurulma amacından bahsedelim biraz da...

Bu derneğin kurulmasındaki asıl amaç eski çalışma arkadaşlarımızla bir araya gelebilmektir. Tabi bu da çok kolay olmadı. Bunun yarı sıra tabii ki gençlere eğitim verebilmek. Burada spikerlerimiz de var, mühendislerimiz de var onlar dışında mesleklerden de arkadaşlarımız var. Bizim için en

önemli unsur da eski TRT disipliniyle genç arkadaşlarımızı eğitebilmek. Murat ile birlikte 2006 yılından bu yana buradayız. İlk öğrencelerimiz de İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi öğrenceleriydi.

Ne tür eğitimler veriyorsunuz?

Biz burada diksiyon, fonetik, spikerlik - sunuculuk eğitimi veriyoruz. İlk olarak dil- dudak - çene tembelliği ile başlıyoruz derslere. Çünkü en etkili konuşma dil- dudak - çene tembelliğini gidermekle başlar. Tekerlemelerle pekiştiriyoruz bunu, diyaframdan nefes alma tekniklerini öğretiyoruz. Bu etkili konuşmanın dışında sağlık açısından da son derece etkilidir. Harflerin ve kelimelerin nasıl telaffuz edilmesi nasıl vurgulanması gerektiğini öğretiyoruz. Çünkü bir kelimeyi yanlış vurguyla söylerseniz bambaşka anlamlara da gelebilir. Bu da Türkçe'nin zenginliğini gösteriyor bize.

TRTÇED İstanbul Kadıköy'de faaliyet gösteriyor.



Erkan Tan



O'nun için:

“Ekranında herkesle rahatça sohbet edebilen az sayıdaki televizyoncudan biri” diyor.

“İyi” bir televizyon sunucusu olmanın temel koşullarından biri de bu değil mi ?

Yılların, gülüşünden ve güler yüzlülüğünden bir şey kaybettirmediği Erkan Tan, bu İYİ SİKER...

İnsanlar sizi tanıyor zaten fakat biz kendi hikayenizi sizden dinlemek istedik... Mesleğe nasıl başladınız kendinizden biraz bahseder misiniz?

Mesleğe 1989 12 Eylül tarihinde TRT'nin açmış olduğu sınavları kazanıp TRT'de başladım. O zamanlar TRT tek kanaldı. TRT 2 de çok az yerde vardı. TRT büyük bir okuldur. Birçok şeyi orada öğrendim. Yayıncılıkta usta çırak ilişkisi büyük bir yer işgal eder. TRT'de TV spikeri olarak Ankara'da göreve başladım. Çok değişik programlarda görev yaptım. Çocuk programları, gençlik programları, halk konserleri, tartışma programları, din ve ahlak programları vs. bütün bunlarda görev aldıkdan sonra 1999 yılında TRT'den ayrıldım. Bundan öncesi Mehpere Çelik ile sunduğum Gün Başlıyor programıyla çok insan tarafından tanındım. Televizyonculuk benim için böyle başladı. 1999 yılından 2014 yılının Kasım ayına kadar TV8'de çalıştım. TV8'de çok değişik programlar yaptım, Erkan Tan ile Başkentten 15 yıl boyunca aynı kanalda aynı saatte aynı kişinin kesintisiz televizyon programı yapması ile bir rekor kırılmış oldu. Binlerce konuştum oldu. Canlı müzikten psikolojiye, eğitime, sağlık, kültür, siyaset dünyasından binlerce konuk ağırladık. Sonra "Erkan Tan ile Ramazan", "Erkan Tan ile Sultanahmet'ten" diye bir TV programıyla bir TV programı icat etmek nasip oldu bize. Yani Türkiye'de Ramazan programı iki adamın birbiriyle sohbet etmesi şeklindeydi. 1999 yılında Sultanahmet meydanında ilk defa halkın içinde, sokaklarda ve insanlarla beraber gezerek gerçekleştirdiğimiz bir TV programı oluşturduk. O TV programı Türkiye'de bir ilk oldu ve çok büyük bir ilgi gördü. Sonra Ankara'da Konuşabilir miyiz adlı programımızla Türkiye'de bir ilk olarak sanatçılar ile siyasetçileri buluşturduk. 25 yıldır ben Türk televizyonculuğundayım. Acun ilcanın tv8 i almasıyla beraber oradan ayrıldık ve şimdi Beyaz TV'deyiz. Hafta içi her akşam Erkan Tan vakti adlı haber bültenini sunuyoruz ve haftada 2 gün Salı ve Perşembe geceleri siyasi talk show

yapıyoruz. Biri sonsöz Şamil Tayyar ile biri de Erkan Tan ile tartışalım. Televizyonculuğumun kısaca öyküsü bu...

Özel ve Devlet Televizyonunda çalışmanızın size zorlukları ve kattıkları şeyler nelerdi?

Ben bu kıyası 15 sene önceki devlet televizyonu ile yapacağım. Benim için bir farkı olmadı. TRT' bana hiç zorluk çıkarmadı. Devlet Televizyonu ile özel televizyon arasında rekabet eşitsizliği var. Devlet kanalı ve özel kanallar arasında reklam rekabeti var. Devlet televizyonu reklam almamalı. Devletin televizyonu özel TV'lerin yapamadıklarını yapmalı. Özel yayıncıların girmek istemedikleri alanda iş yapmalı. Devlet ve özel arasındaki fark bu olmalı. Devlet yapılmayana yapmalı. Özel sektörün karsız görüp yapmadığı, halkın ihtiyacı olduğu alanlarda yapmalı, devletin çok büyük tarih dizileri, tarih filmleri

yapması lazım. Farklı dil ve lehçelerde yayın yapması gerekir. Milli ve manevi yayınlar yapması gerekir. Özel sektöre reklam olarak yarışmak doğru değil.

Üniversitede Uluslararası ilişkiler okumuşsunuz. Yaptığınız iş ile okuduğunuz bölümün farklı olması size nasıl etki etti? Medya okuyanlara tavsiyeleriniz neler?

İletişim, özel yetenek mesleğidir. Ben başta iletişim fakültesi mezunu olmadığım için TRT'ye ilk alındığımda telaş içindeydim. Her şeye koşturdum her şeyi öğrenmeye çalıştım. TRT'nin bütün programlarında çalıştım kendimi geliştirmek için. Ben bunları samimi olarak yaparken bir baktım ki farkında olmadan birçok arkadaşın önüne geçtim. Dışa dönük insanların işi, karakter yapısıyla ilgili, Bir insan meraklı, girişken değilse sadece okuduğu için meslek sahibi olamaz bu alanda. Her-

kesin kişilik yapısı farklıdır iletişim birdikten sonra bir iş bulunur ama özel yetenekleri olan insanlar o işe girerler ve sizi geçerler. Kişilik yapıp iletişime uygun mu? meraklı mıyım? konuşkan mıyım? gibi soruları kendimizde kritik edip yaşama öyle devam etmeliyiz. İletişim okuyanların okul dışında kendilerini ne kadar geliştirdikleri çok önemlidir. Ders dışı kaç kitap okudun, kendini zenginleştirmek için kaç kursa gittin, kaç dil öğrendin? İletişim bilen insanın memleketini töresini milli ve manevi değerini çok iyi bilmesi gerekir; hangi milletin ferdiysen o milleti iyi bilmen gerekir. Bunların hepsi sosyolojik özellikler demektir. İletişim eğitimi gören insan bütün gazeteleri okuyacak. Köşe yazarlarını bilecek. Siyasi fark gözetmeksizin yapmalı bunları. Karşılaştıracak televizyon kanallarını, gazeteleri. Bunları yaparsa bir fakülte daha bitirmiş olur. Bunları bilmezsen onları

yakalayamazsın. Yakalayamazsan başarısız bir yayıncı olursun. Yayıncılık başkalarının göremediğini görebilen, başkalarının merak etmediğini merak eden adamın işidir.

Bugün bu konumda olmanızı neye borçlusunuz?

Ben babamın görevi dolayısıyla memleketimin her yerini gezdim. Kendisi bir valiydi. Ben bizzat insanımızı onlarla yaşayarak okuyarak görme imkanını buldum. Bu milletin özelliklerini bizzat yaşadım. Bu bana meslekte büyük bir avantaj sağladı. İnsanların kitapta okuduğunu ben yaşadım. Ben mesleğe girdiğimde arkadaşlarımı geçmemi sağladı bu. Yayıncı adayının gözlem yapması lazım, Ama nasıl? Düşünerek, sorgulayarak, araştırarak bütün bir içtenlikle önyargılardan arınarak, Ön yargısı olan yayıncılık yapabilir ama başarılı olamaz.

"İletişim eğitimi gören insan bütün gazeteleri okuyacak. Köşe yazarlarını bilecek."





Sizin bir gününüz nasıl geçiyor? Bir programı hazırlarken aşamalarınız neler?

Yayıncı yayından önce çalışmaz. Yayıncı zaten yaşar. Yayından önce çalışırsan başarısız olursun. Yayıncı gibi yaşarsanız iyi bir yayıncı olursunuz. Hazırlık yaşamın kendisidir. Benim hazırlığım uykuda bile devam eden bir süreç ona göre yatarsın. Ben 15 sene 10 da uyudum 21.30 da yatağa girdim 21.30 da yatağa girmek için 21.00 da evde olmak zorundaydım. Yayıncı merak eder, hazırlar hayatı, evliliğini, çocuğunu, yemeğini... Yayıncı her zaman hazırdır. Hep niye diye sorar. Özel bir hazırlanma süresi yoktur. Bunu yaparsa yanlış yapar. Böyle bir hayat süren Erkan Tan 2 kere evlenmek zorunda oldu. Evlilik benim yaşamımı kaldıramadı. Ölümle oldu hastalıklar oldu hiçbir gün ben yayına

gelmiyorum demedim. Öleceğin zaman bile telefon açacaksın ben ölüyorum diyeceksin ki önlem alsınlar ondan sonra öleceksin. İşte bunu yaşayabilen adam yayıncıdır. Bunu yapamıyorsan bu işte yükselemezsin. Her insan böyle olamaz buda tabiatın bir gereğidir.

2007 yılında 11.Cumhurbaşkanımız Sayın Abdullah Gül'den Güzel ve Doğru Türkçe konuşma ödülü almışsınız. Bu size ne hissettirdi?

RTÜK tarafından ilan edilen, Cumhurbaşkanı tarafından dağıtılan bir ödüldür. Büyük bir onurdu benim için. İster gazeteci, radyocu, televizyoncu olsun ana dilini çok güzel konuşması iyi bilmesi gerek. Ana dilini bülbul gibi şakıması gerek. Bu tabi ki altını çizmemiz gereken bir husus. İş bunun üzerinden oluyor.

Sizce haber hayatın neresinde? Habersiz kanal olur mu?

Haber hayatın kendisidir. Hayat haberdır. Teknolojideki gelişmeler haberi internetten 24 saat almamızı sağladı. Televizyondaki bir haberin değeri kalmadı. Çünkü yeni nesil telefonlarla haber TV dışındaki araçlardan alınıyor ve 24 saat alınabiliyor. Haberin değeri aynı, haber artık sadece belli saatlerde alınmıyor 24 saat ve birçok araçtan kişiye ulaşıyor bu yüzden TV'deki önemi azaldı.

Türkiye'de ve dünyada medya ne konumda? Nereye gidiyor?

Medya her zaman olduğu gibi yine önemli, sadece teknolojiye ki gelişmeler araçların adını değiştirdi. Medya yine imparator, sahipler aynı fakat aktörlerin adı değişti.



Emrullah Erdinç

BİR POLİS & ADLİYE MUHABİRLİĞİ YAZARI

...

1977 yılında İstanbul'da doğdu. 1996 yılında Günaydın gazetesinde gazetecilik mesleğine başladı. Ardından sırasıyla Hürriyet ve Akşam gazetelerinde görev yaptı. Önder Şuşoğlu'yla birlikte Etiler Koğuşu'nu yazdı. 1999 yılından beri ATV Haber Merkezi'nde muhabir olarak görev yapıyor.





• Emrullah ERDİNÇ •

Emrullah Erdinç, meslek hayatı süresince Tamamen polis & adliye muhabiri olarak görev yaptı ve bu süre içinde altı tane kitap yazdı.

İlk yazdığı kitap “Etiler Koşuşu” ydu. En çok satanlar listesine giren kitabın “Etiler Koşuşu 2” adında bir yenisini daha yazarak okuyucularıyla buluştu.

Burçin Bircan isimli bir mankenin hayatını anlatan “Bir Metropol Hikâyesi – Burçin Bircan” isimli bir kitap daha çıkardı.

Daha sonra “Etiler” in Oyuncağın Bebekleri” ve “Parola Zehir” isimli iki kitaba imza attı.

Son olarak “Ne Şike Bitti Ne Sevdam” isimli, yine polisin yapmış olduğu operasyonları anlatan bir kitabını yayınladı.

Meslek hayatı boyunca toplamda altı tane kitap yazmış olan Emrullah Erdinç, halen Atv Haber Merkezi’ nde görev yapıyor.

Muhabirliğe nasıl başladınız?

Ben bu işe kendim isteyerek atıldım. Benim asıl hedefim yurtdışına gitmekti. Yurtdışında ilk olarak biraz gezmek, sonrada kendime orda hayat kurmak gibi bir planım vardı. Bir arkadaşımınla birlikte bu planı yaptık ama bir taraftan da İletişim Fakültesi’ nde okuyordum. Staj yapmam gerekiyordu. Staj yapmak için Günaydın Gazetesi’ ne başvurduğum. Beni stajyer olarak aldılar. O sıralar Günaydın Gazetesi’ nde polis muhabirliği bölümü eksikti. Beni o bölüme yerleştirdiler ve polis & adliye muhabiri olarak göreve başladım. Başladıktan sonra bir gazeteci arkadaşım “Bu deklanşöre basarsan bu mesleği bırakamazsın!” demişti. O deklanşöre bastım ve mesleği bırakmadım. Şimdi severek bu mesleği yapıyorum.

Spor muhabirliği, ekonomi muhabirliği ve ya savaş muhabirliği gibi diğer muhabirlik alanlarında görev yapmayı düşündünüz mü?

Bizim zamanımızda çok fazla savaş muhabiri yoktu. Ben biraz daha adrenalin seviyordum. Koşuşturmalı işler tam bana hitap eden işlerdi. Polis muhabirliğini o yüzden sevdim. Çünkü ilk başladığım dönemlerde tamamen operasyon yapılıyordu. Narkotik polisiyle, mali şubenin polisiyle ve ya terörle mücadele polisiyle canlı olarak operasyonlara gidiyorduk. Yaşımın da genç olması itibarıyla o dönemlerde polis & adliye muhabirliği beni çok cezbedti. Birde kendime baktığım zaman bir takım etik kurallarım vardı. Magazin muhabiri olamazdım. Çünkü magazin muhabiri olduğum zaman ünlü diye tabir edilen kişilerle çok yakın ilişkiler içinde olmam gerekiyordu. Bu işi yaparken de gazeteci olduğum dönemlerde o gazeteyi alan kişilere bir faydam olmasını istiyordum. O yüzden benim kendimi bulduğum alan polis & adliye muhabirliği.

Polis muhabirliğini sokak muhabirliği olarak görenlerde var. Siz bu görüşe katılıyor musunuz?

Sokak muhabiri olarak da düşünebi-

lirler. Eğer kişi işini iyi yapıyorsa hiçbir sıkıntı yoktur. Sonuçta sokak muhabiri de, polis muhabiri de toplumdaki olmuş bir olayı yine toplumu bilgilendirmek amacıyla yapıyorlar. O yüzden ikisi arasında bir fark görmüyorum.

Bir polis & adliye muhabirinin alanına giren olaylardan bahsedebilir misiniz?

1995’ li yıllardan sonra bu çok değişti. Artık siyasette bu alana giriyor, ekonomide bu alana giriyor, sporda bu alana giriyor, magazinde bu alana giriyor. Çünkü bunların bütün hepsini bilmeniz gerekiyor. Eğer iyi bir polis muhabiriyse bu diğer alanlarda da rahatlıkla çalışabilirsiniz. Örneğin yazdığım kitaplara baktığım zaman, biri bir taraftan polisiye bir kitap ama bir taraftan magazin dünyasını da ilgilendiriyor. Evet, polisiye bir kitap ama bir taraftan spor dünyasını da ilgilendiriyor. O yüzden yelpaze o kadar geniş ki, biz o yüzden daha rahat iş yapabiliyoruz. Ama bir ekonomi muhabiri, polis muhabirliği yapamaz. Çünkü sokakta bir haber nasıl toplanır bilmez. Bir spor muhabiri, polis muhabirliğini bilmez. Bir polis & adliye olayında ne yapacağını, olaylara nasıl tepki vereceğini ve ya o bağlantıları nasıl kuracağını bilmez. Ama bir polis muhabiri otomatikman bunların hepsini yapabilir. O yüzden ben polis muhabirliğini daha şanslı görüyorum.

Peki bu olaylardan hangilerini takip edip haber yapmak sizin için daha zor oluyor?

Çocuklara karşı işlenmiş olan suçlarda haber yaparken daha çok etkileniyorum. Çünkü çocuk benim gözümde masumdur. Çocuğa karşı şiddet gibi aklınıza gelebilecek her türlü suç beni daha çok etkiler.

Görev sırasında hiç yaralanma ve ya ölüm tehlikesi atlattınız mı?

Çok tehlike atlattım. Mesela bir tanesini örnek vereyim: Tarkan gözaltına alınmış, emniyette sorgulanıyordu. Benden de canlı yayın yapmam isteniyor. Yayına 30 saniye

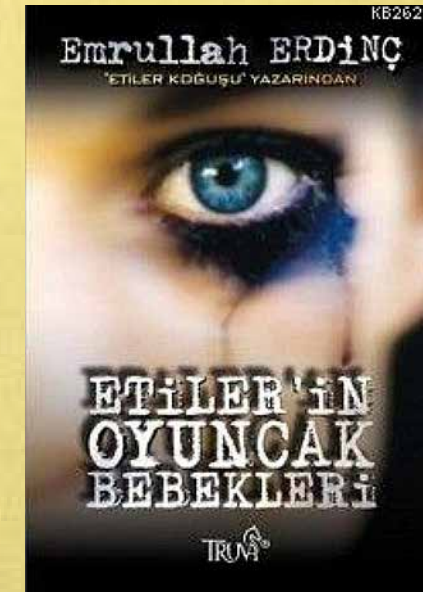
var. Ben yayının önündeyim. Hava yağmurluydu. Bir anda koşarak hemen kamera karşısına geçmem gerekiyor. İstanbul Emniyet Müdürlüğü’ nün tam karşısında duruyoruz. O esnada belediyenin bahçe çalışması vardı. Oradan atlarken ayağım kaydı. Ayağım kaydıgında tam demirlerin üzerine doğru düşerken refleks gereği “Demirler sırtıma batacak!” diye hissediyordum. Ama teknikten bir arkadaşım geldi ve hemen beni kurtardı. Hiçbir şey olmadı ama aklımda şöyle bir şey vardı: “O demirler sırtıma gelirse felç kalma olasılığım vardı!”. Hemen arkadaşşıma “Sırtımda bir şey var mı?” dedim. Elimle yokladım, “Sırtımda bir şey yok, oh be!” dedim. Ama daha sonra elime baktığımda demir elime girmişti ve benim o şekilde yayın yapmam gerekiyordu. Demiri elimden çıkarttık ama elimden kan akıyordu. O zaman yayında Şebnem Sunar Küçük vardı. Şebnem’ in sesini duydum ve Şebnem habere başlamış, bana pas atacaktı. Yani benim konuşma sıram geliyordu ve ben şoförüm “Arkada dur , beni tut!” dedim. Tek korktuğum şey canlı yayın esnasında bayılmaktı. Çünkü kötü durumdayım ve kendimi iyi hissetmiyorum. Ben o yayını yaptım ve en son Şebnem’ e pas atarken kendimden geçtim. Düşerken beni şoförüm tuttu ve yayın bittiği gibi beni arabaya koyup hastaneye götürdüler. Bu da zor

bir olaydı yani.

Polis & adliye muhabirliği zor ve riskli bir görev. Olaylar sırasında polisler kendilerini silahlarıyla koruyabiliyor. Sizin ise öyle bir imkânınız yok. Haber yaparken bu riskli olaylarda kendinizi nasıl koruyorsunuz?

Kişinin kendi koruma alanını kendi oluşturması gerekiyor. Mesela bizim gittiğimiz olaylardan Hüseyin Velioglu ve Hizbullah liderinin öldürüldüğü bir çatışma vardı. Biz o çatışmayı canlı olarak ekranlara getiriyorduk ve karşılıklı olarak ateş ediliyordu. İster istemez o alanda kendinizi koruyacak bir şey bulamıyorsunuz. Bir savaş muhabiri olsa ona göre kaskı vardır, siperi vardır ve ya çelik yeleği vardır. Ama senin o esnada öyle bir şey bulma gibi bir lüksün yoktur. Kendini önce bir güvence altına alacaksın ve ona göre çekim yapacaksın. Tamamen içgüdüsel olarak kişinin kendisine kalmış bir durumdur. Bu tarz durumlarda bir tedbir alamıyorsunuz. Bizim tedbirimiz sadece 1 Mayıs gibi toplumsal olaylardadır. Orda hem göstericilerden hem polislerden bir şiddete maruz kalabilirsiniz. Sadece ona karşı tedbir alıyorsunuz. Yani polis gaz bombası atmak gibi bir şiddet uygularsa gaz maskesini yanınızda taşırsınız. Eğer ki göstericiler sana bir şey yapmaya kalkarsa da, göstericilerle de konuşurken onları

“Ben her kitabımı yazarken kendi içerisinde bir mesaj vermeyi denerim.”



“Bir gazeteci arkadaşım “Bu deklanşöre basarsan bu mesleği bırakamazsın!” demişti. O deklanşöre bastım ve mesleği bırakamadım.”

ikna etmeye çalışırsınız ki bir orta yol bulunsun. Daha sakın durarak kendinizi şiddetten korumaya çalışıyorsunuz.

Muhabirliğin yanında adli olaylar içeren kitaplarda yazıyorsunuz. Bu kitapları çıkarma amacınız nedir? Ben her kitabımı yazarken kendi içerisinde bir mesaj vermeyi denerim. Yani benden sonrakilere ve ya çocuklarıma daha steril bir hayat bırakabilmek için bir mücadele içerisinde olduğumu düşünürüm. Uyuşturucu Türkiye’de bir tehlikeydi, o yüzden uyuşturucunun zararlarını anlatan bir kitap yazdım. Bunun nedeni daha steril bir ortam olması içindi. “Etilerin Oyuncak Bebekleri” isimli bir kitabım vardı. Yani benim yaptığım işlerden bir tanesi, polisin yapmış olduğu bütün dosyayı alırım ve okurum. O okuduğumda polisin bir operasyonuydu. Bir annenin çılgılığı vardı. Sessiz çılgılığıydı bana göre. Hiç kimse o anneye yardım etmiyordu ve orda dedim ki: “Benim bu anneye yardım etmem gerekir.” O annenin üze-

rinden o üçgenin nasıl döndüğünü anlatan, o suçun içerisinde kimler varsa onları da deşifre ederek bunu bir kitap haline getirdim. Yani orda tek yazma nedenim vardı. Sırf anne içindi. Burçin Bircan diye bir manken uyuşturucudan hayatını kaybetmişti. O kızın günlüğünü alıp okuduğumda, o kızın aslında çok saf, çok temiz ve gerçekten de yardım eli uzatmış biri olsa kurtulabileceğini gördüm. O zamanda şunu diyorsunuz: “Ben bu kadın için bu kitabı yazacağım. Onun ölümüne kimler neden olduysa hepsini deşifre edip yazacağım.” Yani bunu okuduğunuz zaman bir empati kuruyorsunuz ve o empati çerçevesinde yaşıyorsunuz. O yüzden kitaplarımı yazarken hep bir şeyler beni tetiklemiştir. Tetikledikten sonrada “Tamam.” derim, “Ben bu kitabı yazacağım ve şu kişileri şöyle eleştireceğim.” derim ve o şekilde yazarım.

Meslekttaşınız Önder Şuşoğlu ile birlikte “Etiler Koğuşu” adında bir kitap yayınladınız. Bu kitapta ne



gibi olayları kaleme aldınız, kitabın içeriğinden bahsedebilir misiniz? Etiler Koğuşu’ nun içeriğinde televizyon kültürünü kriminal boyutuyla incelemiştik. Her gün insanların ekranlarda gördüğü İbrahim Tatlıses’ ten Yıldız Tilbe’ sine, Yasemin Kozanoğlu gibi mankeninden şarkıcısına kadar popüler olan ve pırıltılı bir dünya içerisinde olduğunu gördüğümüz kişilerin aslında hiçte pırıltılı bir dünya yaşamadığını, kendi içlerinde bir travma yaşadığını ve kötü dönemlerden geçtiklerini, kötü arkadaşlar yüzünden başlarına neler geldiğini anlatmak amacıyla Etiler Koğuşu’ nu yazdık. Bunların bütün hepsini yazdığımızda o televizyon kültürünü kriminal boyutuyla eleştirdik.

Başka kitaplarda yazmayı düşünüyor musunuz?

Yazacağım. Yani şuan başladığım bir kitap var. Bir seri katille ilgili kitap yazıyorum.

Gelecek yıllarda mesleğiniz adına neler yapmayı planlıyorsunuz?

Kitaplara daha fazla ağırlık vermek, daha çok kitap yazmak istiyorum. Ayrıca ben bir taraftan senaryoda yazıyorum. Bir taraftan yine böyle polisiye senaryolarım olacaktır. Daha önceden Kanal D’ de yayınlanan “Gece Gündüz” diye bir dizi vardı. Onun senaryosunu yazıyordum. Yakında yeni bir polisiye dizinin senaryosunu yazıyor olacağım ve bununla birlikte kitaplara daha çok ağırlık veriyor olacağım.

Şimdiye kadarki tecrübelerinize dayanarak genç muhabirlere tavsiyelerde bulunur musunuz?

Birincisi, istekli olsunlar.

İkincisi, yapamayacakları hiçbir şey yoktur. Öncelikli olarak yapabileceklerine kendilerini inandırmaları gerekiyor. İnandırırken de çok çalışmaları gerekiyor. Birde eğer ki bizim sektörün içinde polis & adliye muhabiri olacaksa, bu anlamda bir yerlere gelmek istiyorsa gündemi takip edip kitap okumaları lazım.

ÖZGÜR BUZBAŞ

Ankara Üniversitesi Astronomi ve Uzay Bilimleri bölümünde başlayan bir öğrenim hayatı.. Ardından amatör medya kuruluşlarında hayallere doğru çıkılan bir yolculuk.. Peşinden gelen İstanbul macerası ve NTVSPOR'da devam eden başarılı bir kariyer hikayesi.. Konuğumuz NTVSPOR Haber Müdürü ve Spor Merkezi program sunucusu Özgür Buzbaş..



Bir çok kişi benim gibi okuduğunuz üniversiteden nasıl buralara gelme başarısı gösterdiniz şüphesiz merak ediyordur. Astronomi ve Uzay Bilimleri gibi bir bölümden mezun olup böylesine önemli bir Televizyoncu olmak ütöpik bir hedef gibi gözüküyor. Okula başladığınızda Televizyonculuk mesleği aklınızdan geçen bir şey miydi yoksa hayat beni buraya getirdi mi diyorsunuz?

Aslında bu hedefin ütöpik olduğunu söyleyemem çünkü benim dönemimde iyi öğrencilerin hepsi Fen-Matematik bölümüne gidiyordu. Bende öyle yaptım ve lise döneminde Fen-Matematik bölümünde okumaya başladım ve sonuna kadarda böyle devam ettim. İletişim Fakültesi okumak istiyordum fakat doğru yönlendirilmediğimiz için İletişim Fakültesi'ni seçemeyeceğimizi son sınıfa geldiğimizde öğrenmiştik. O dönemde İletişim fakültelerini Fen-Matematik okuyanlar yazamıyorlardı. Bende elimdeki alternatiflere bakarak üniversite tercihim bu yönde yaptım. Bölümüm, Uzay ve Astronomi Bilimleri idi fakat öğrenci olduğum dönemde Ankara'da çeşitli radyolarda amatör olarak çalıştım. İletişim Fakültesi'nden de seçmeli ders olarak Radyo Program Yapım-Yayıncılığı dersi aldım. Aynı zamanda bu işleri yaparken de Televizyonculuk sektörünün merkezi olan İstanbul'a gitme yollarını arıyordum. Ardından İstanbul'da bir staj işi ayarladım. 5 sene boyunca bu bölümü

okumama rağmen, bu işi bırakarak istediğim işi yapmak için bu stajın peşinden İstanbul'a geldim ve kariyerimin ilk adımlarını bu sayede attım.

Sizce iyi bir televizyoncu olmak için o kişinin mutlaka iletişim fakültesinden mezun olması gerekiyor mu?

Açıkçası bu sorunun net bir cevabı olduğundan emin değilim. Tabiki, İletişim fakültelerinden mezun olmak, bu iş için öncelik ve doğru olan yol diyebilirim. Çünkü, İletişim fakültelerinde bu işin teorisi öğretiliyor. A'dan Z'ye her şey öğrencilere gösteriliyor. Pratik için de öğrenciler stajlara yollanıyor. Bu yüzden İletişim Fakültesi'nden mezun olmak önemli fakat televizyonlarda alaylı olarak tabir edebileceğimiz şekilde de yetişen bir çok insan mevcut. Televizyoncu olmak için illa İletişim Fakültesi'nden mezun olmak zorunda-sınız diyemem ama bu işi yapacak bir kişinin, işin mutfağında bu işi öğrenmesi, gelecekte onun adına avantaj olacaktır.

Spor Gecesi'nde Emek Ege ile birlikte çok güzel bir ikili oluşturmuşken programdan ayrıldınız ve bu tat damağınızda kaldı. Spor Gecesi'ni sunmayı neden bıraktınız?

Bir görev değişikliği oldu ve haber müdür oldum. Mesaim buraya sabah başlıyorum ve akşam saatlerine kadar kanalda duruyorum. Haftanın beş günü yoğun şekilde çalışıyorum. Bu yüzden,

gece yarısı kuşağı programlarından olan Spor Gecesi'nin saatine kadar burada duramayacağımdan dolayı Spor Gecesi'ni maalesef bırakmak zorunda kaldım.

Muhabirlikten, Haber Müdürlüğüne gelmek kuşkusuz önemli bir başarı. Şu anda bulunduğunuz yer, geçmiş hedefleriniz içinde var mıydı yoksa sizin içinde sürpriz mi oldu?

Açıkçası o tarz bir hayalim yoktu. Ben her zaman bu işin içinde olmak istiyordum. Televizyoncu olmak en büyük hayalimdi. Bu görevde hayalimin bir parçası diyebilirim ama özel olarak spikerlik, muhabirlik veya haber müdürlüğü benim hayalimdi diyemem. Küçük yaşlardan beri Televizyoncu olmak istiyordum. Yine Televizyonda bir görevi üstlenmiş durumdayım. O yüzden haber müdürlüğü görevine de kurduğum hayallerin içinde olan bir parça gözüyle bakıyorum.

Avrupa'nın en göz önünde olan ligi La Liga ve Şampiyonlar Ligi'ni sizlerin önderliğinde, NTVSPOR'da izliyoruz. NTVSPOR olarak ilerleyen dönemlerde başka liglerin yayın hakları için girişim yapacak mısınız?

Bu tarz şeylerin biraz daha kurumsal olarak alınabilecek kararlar olduğunu düşünüyorum. Tabiki yeni ligler almak, spor yayıncılığı yapmak bizim için önemli şeyler ama sektörün ve televizyonculuğun içinde kendine özgü



dengeler var. Önümüzdeki günlerin ne getireceğini bilmiyoruz. O yüzden böyle bir soruya tek başıma cevap vermem mümkün olarak gözüküyor.

Ülke olarak, ekranlarımızdaki futbol yorumcularının büyük çoğunluğu futboldan gelmiş veya içinde olan insanlar. Geçmişinde profesyonel olarak futbol oynamamış ama yorumculuk konusunda çok başarılı olan bir çok isim varken neden kanallar daha çok markalaşmış ve futbolun içinden gelmiş bu isimleri tercih ediyor?

Konuşulan konu futbol olduğu için, bu isimlerin futboldan gelen kişiler olması gayet doğal. Bazıları zaten marka olan isimler bazıları da ekranlara çıktıktan sonra markalaşıyor. Zaten futbolcu olmayan ve yeterli donanımına sahip, kendini gösteren kişilerde ekranlarda mevcut. Örneğin; Ali Ece ve Mehmet Demirkol'u bu kişilere örnek olarak gösterebiliriz. Kendilerini bu alanda geliştirmiş ve çok önemli isimler. Başka isimler söylemek gerekirse Uğur Meleke'yi söyleyebilirim. İçimizden birisi olarak Güntekin Onay futboldan gelmemiş birisi fakat onunda futbola

dair yorumları çok iyidir. Yine soruya dönecek olursak bir insan ekrana çıkıyorsa bu insanı izleyen kitlenin onun yorumlarına inanması lazım. Sokaklarda, kahvelerde ve okullarda kısacası her yerde futbol herkes tarafından yorumlanan ve konuşulan bir spor ama iş ekran önüne çıkmaya gelince işler değişebiliyor. Ekrana çıkacak kişinin, düşündüklerini izleyiciye iyi aktarması lazım. Bu yüzden bu işi çok az kişi iyi yapıyor. İşini layığıyla yapanlara örnek olarak Rıdvan Dilmen'i söyleyebiliriz. Yine bizim yorumcularımızdan Metin Tekin'i de bu isimlerin içine katabiliriz. Zaten bu insanları da bu seviyelere getirenler onları izleyen kişiler oluyor. Sen, ben veya bir başkası ekrana çıkan kişilerden daha donanımlı daha bilgili olabilir ama onu ekran önünde anlatmaktır esas olan. Son olarak da bu soruyla alakalı benim görüşüme göre İletişim Fakültesi'nden mezun olacak arkadaşların "Futbol Yorumculuğu" diye bir mesleğin hayalini kurmaları yanlış olur. Bence böyle bir meslek yok. Zaten varsada bu mesleği yapan onlarca kişi hali hazırda var.

"İletişim fakültesinden mezun olacak arkadaşların 'Futbol Yorumculuğu' diye bir mesleğin hayalini kurmaları yanlış olur. Bence böyle bir meslek yok."



Hem Muhabir, Hem Spikerlik deneyimi yaşamış birisiniz. İletişim Fakülteleri'nde şüphesiz çoğu genç öğrenci arkadaşımız ekran karşısına çıkma hayaliyle eğitimlerini alıyorlar. Ekran karşısına çıkmak için şans mı yoksa yetenek mi lazım? Neler söylemek istersiniz?

Cevap belki enteresan olacak ama her ikisi de hem lazım hem de değil diyebilirim. Kime sorsanız ekrana çıkmak ve orada bir şeyler yapmak istiyor. İletişim Fakültesi'ne giden arkadaşlarda bu işin okulunu okuyarak bir şeyler yapmak istiyor fakat ekrana çıkmadan önce, bu işin mutfağında işin gerekliliklerini öğrenmek gerekiyor. O gereklilikleri öğrendikten sonra hem yeteneğin varsa hem de bir gün şans gelirse ekrana da çıkabilirsin.

Ondan sonrasına da artık izleyici karar veriyor. "Ekranı çıkan kişi iyi mi kötü mü? Doğru kişi mi?". Diye. Bunlara

yönetici veya kanal içinden bir başkası karar vermiyor. Buna tamamiyle izleyici karar veriyor. Bana kalırsa ekrana çıkmak işin en kolay yanı. Tabiki oda bir yeterlilik ve ekstra bir çalışma istiyor. Bu işe sadece ekran önü olarak bakmamak lazım.

Ekranı 10 kişi çıkıyorsa bunun arkasında doğru işi yapmak için çalışan onlarca kişi var. O yüzden ekrana çıkmak her ne kadar parıltılı bir şeymiş gibi gözükse de her iş kendine göre çok kıymetli ve önemli.

Ligimizden biraz uzaklara gidelim ve Avrupa Futbolu'na değinelim istiyoruz. Özgür Buzbaş'ın yakından takip ettiği ve desteklediği bir takım veya bir lig var mı?

Açıkcası bu işin içinde takım destekleyecek durumdan baya uzaklaştım diyebilirim. İsim için tabiki bir çok maçı

izliyorum ama bazı maçları da özel olarak zevk aldığım için izliyorum. Soruya tekrardan dönecek olursak öyle desteklediğim net bir takım yok fakat bir dönemler Arsenal'i yakından takip eder ve çok severdim. Özellikle 2000'li yıllarda yakından takip ettiğim takımlardan birisiydi. Şu anda öyle bir durumum yok fakat az parayla çok iyi işler yapan bütün takımları destekliyorum ve takdir ediyorum. Son olarak buna örnek Atletico Madrid'i söyleyebilirim.

Futboldan tekrar televizyonculuğa dönelim. Kariyerinizin başından bugüne Canlı yayında veya televizyonculuk hayatınızda yaşadığınız ve unutamadığınız bir anınız var mı?

Çok fazla canlı yayına çıktım ve bunların içinde de bir çok kez kaza da yaşadığımız oldu. Bir çok komik anda yaşadık fakat şu anda aklıma net olarak bir şey malesef gelmiyor.



Geçmiş dönemde Spor Medyası tamamen erkeklerin hegemonyasındayken bugün neredeyse kanallarda Erkek spiker göremiyoruz. Kadın spikerlerin bu gelişimi için neler söylemek istersiniz? Onları ekranlarda daha çok görmemizin ve başarılarının sırrı sizce ne?

Kendimizden örnek verecek olursak Roksan Kunter'i söyleyebilirim. Eskiden basketbol oynadığı için hem o konulara hakim hem de iyi bir spiker. Bunun dışında ekrana çıkmak çok önemli bir şöhrat getiriyor insanlara. Özellikle Burcu Esmersoy'u bu duruma örnek olarak söyleyebilirim. İnsanlar zaman zaman şöhrat içinde "Acaba spor spikerliği bir yol olabilir mi?" diye düşünüyorlar. Kadınların bu işe daha fazla eğilmesinin ve girmesinin sebebinin bu olduğunu düşünüyorum. Bir başka neden ise televizyonların bu denli fazlaşması diyebilirim. Eskiden daha az kanal ve daha alt seviyede bir

spor yayıncılığı vardı fakat şu anda çok fazla kanal var ve her gün kanallarda birden fazla program dönüyor. Bu yüzden hem erkek hem de kadın spikerlere ihtiyaç var diyebilirim.

Son olarak da gecesini gündüzüne katan, ülkenin en çok merak edilen alanlarından biri olan spor kısmı için en doğru bilgiyi ulaştırmaya çalışan Türk Medyası'na bu kadar tepkinin ve küfrün olmasının sizce ana nedeni nedir? Bu yapılan eleştirilerin doğru olduğunu düşünüyor musunuz?

Bu işe girmeden önce bende bir futbol izleyicisiydim. O dönemlerde futbolu yakından takip ediyordum. Taraftar olduğum dönemlerde dahi ne bir yorum-cuya ne de bir televizyon kanalına hiç bir zaman küfür ve hakaret etmedim. Bizde bu işin içinde olan kişiler olarak her gün küfürlere ve çeşitli hakaretlere maruz kalıyoruz. Bu durum bizim insanımızda bir kültür haline geldi.

İnsanların küfür ettiği programlar, sinirlendiği yorumcular var. Bu eskiden de var olduğu gibi bugünde hala devam ediyor.

Dünya genelinde futbol veya bir başka spor sadece eğlence olarak görülüyor. Bizim stadyumlarımıza veya sanal platformlara bakacak olursak, oradaki küfür eden, sorun çıkaran kesimleri, bu ülkenin geneline vurmamak lazım. Bu ülkede sorunlu gözükten bir kesim varsa onların tam aksine ülkemizde bizler gibi sporu bir eğlence olarak gören de onlarca sporsever var. Sırf medyada değil bir çok meslekte her zaman her şeyi kötüleyen insanlar olacaktır. O yüzden yapacağınız her meslekte kulağınızı ve gözünüzü dış etkenlere kapatıp doğru işi yapmanın en önemli şey olduğunu düşünüyorum. Zaten bu tarz küfür ve hakaret etmek için sporu takip eden insanlar, başarılı insanların önünde engel olamazlar.



Tuğba Saraçlar

“Günaydın Günaydın Günaydın... En Tatlı sabahlar Tuğba Saraçlar ile başlıyor... Güzelliklerle ve sürprizlerle dolu bir gün olsun. Bir Sevdadır Şarkılar programına hoşgeldiniz!”

Radyo Alaturka'nın Sevdalı Sesi Tuğba Saraçlar...
İstanbul Ticaret Üniversitesi mezunu..
Bitirdiği okulda Tif TV ve Tif Radyo çerçevesinde öğrencilere
uygulamalı spikerlik ve sunuculuk eğitimi veriyor!

“En büyük şansım okuduğum üniversite ve karşıma çıkan insanlar.”



Tuğba Saraçlar'ı biraz tanıyalım; kendinizden bahseder misiniz?

1984, İstanbul doğumluyum. Üniversite yıllarımla başlayan kitap ve hemen akabinde dergi editörlüğü sonrasında gazete muhabirliği ile televizyon muhabirliği ve şimdilerde radyo programcısı. (İletişim fakültesi mezunu olup da bu işleri yapabilmek gerçekten kolay değil. Şanslı olduğumu düşünüyorum. En büyük şansım okuduğum üniversite ve karşıma çıkan insanlar.) 2007'nin sonlarında henüz üniversite son sınıfta iken başladığım radyoculuk mesleği günümüzde de devam ediyor. Bu süre boyunca okulumu bitirdim, mezun olurken benim için bu sektörde anlam kazanan Aydın Doğan Genç İletişimciler yarışmasında işitsel dalda aldığım ikincilik ödülü oldu. (İlkini de bir sene evvelinde televizyon haberciliği dalında almıştım.)

Mesleğime devam ederken 5 yıl bo-

yunca İSMEK kurslarında radyo programcılığı dersi verdim. Mezun ettiğim bazı öğrencilerimle sektörde çalışmaya devam ediyoruz. Yayınlarım devam ederken özel konserler, toplantılarda sunuculuk yapmaya başladım. 2012'de 1. Sihirli Mikrofon Ödüllerinden birine layık görüldüm. Bu arada master programına başladım ve hala devam ediyor. Şimdilerde tanıtım, organizasyon işleri de yapmaktayım. Ayrıca haftada bir gün mezun olduğum üniversitede radyoculuk dersi veriyorum.

Hafta içi her gün saat:07.00-10.00 arasında 91.0 Radyo Alaturka'da Bir Sevdadır Şarkılar adlı programımla dinleyicilerimle buluşuyorum.

İletişim okumaya nasıl karar verdiniz ve neden İstanbul Ticaret Üniversitesi?

Açıkçası o zamanlar hedefimde yine

iletişim vardı ama bireysel iletişim yani psikoloji okumak isterdim. İstanbul Ticaret Üniversitesi'ni tercih ettiğimde yeni açılmıştı. Tercih ettiğim bölüm iki yıllık olan Masaüstü Yayıncılık idi. Bu bölüm de hiç aklımda yoktu. Okul başladı derken ilk yıl stajımı İş Bankası Kültür Yayınları'nda yapmıştım. Editör yardımcısı olarak başladığım işe bir süre devam etmişim. Bu deneyimle okulun uygulama gazetesi ve dergisinde yer almaya başladım. Zaten derslerimizin büyük çoğunluğu uygulamalıydı ve işi daha hızlı öğrenmemize vesile oluyordu. İkinci yılmda okulun asistan öğrencisi oldum ve bir anda muhabirliği keşfettim. İşte benim asıl işim bu dedim. (Bu sektörde iyi yerlere gelmek istiyorsanız işin mutfağında iyice pişmelisiniz.) İki yıllık bitmeden girdiğim dikey geçiş sınavı ile yine kendi okulumda Medya ve İletişim Sistemleri adlı bölümde lisans hayatım başladı.

İstanbul Ticaret Üniversitesi benim için tam bir dönüm noktası oldu. Teorik derslerin yanında uygulamalı eğitimleri de önümü açtı ve karşıma çıkan fırsatları değerlendirmemi sağladı. Bana emeği olan tüm hocalarıma teşekkürlerimi sunarım. İyi ki yolum buradan geçmiş.

Okulumuz meslek seçiminizde önünüzü açtı mı?

Kesinlikle açtı. Okulda derslerden sonra çok nadir kantinde takılırdım. Beni çeken hep okulun üst katındaki stüdyolar oldu. İlk işim kameranın kablolarını taşımak olmuştum. İlk başta bu da neyin nesi dedim. Ama sonradan hak verdim.

Bu röportaj yapılırken aklıma çektiğimiz ilk haberim geldi. Kamerada Yasin Söğüt, mikrofonda ben. Konu Üsküdar'daki tarihi eserler. Mesaj da önemli: “Değerlerimize sahip çıkmalıyız”. O zamanlar çok büyük işlerdi. Şimdilerde tebessüm ederek izliyoruz. Bu heyecanla ve inançla çıktığımızla yolda ne haberler ne filmler çekildi. Sonraki aşamada okulun uygulamalı televizyon kanalında haber spikerliği ve bazı program denemeleri... Profesyonel bir kurumda çalışır gibi aynı titizliği gösterdik. Ekip çok iyiydi. Hocalarımız deneyimlerini bıkmadan usanmadan paylaşıyor ve ufukumuzu genişletiyordu. Yaptığımız her iş ödüller getiriyordu. En önemlisi de iş getiriyordu. Böyle-

“İstanbul Ticaret Üniversitesi benim için tam bir dönüm noktası oldu. Teorik derslerin yanında uygulamalı eğitimleri de önümü açtı ve karşıma çıkan fırsatları değerlendirmemi sağladı. Bana emeği olan tüm hocalarıma teşekkürlerimi sunarım. İyi ki yolum buradan geçmiş.”



“Radyo programcılığı çok başka bir şey. Samimiyet ister, tebessüm ister, doğallık ister.”

likle üçüncü sınıfa geçerken ulusal bir gazetede (Yenişafak) ekonomi muhabiri olmaya başladım. Okuyorum, hem okulda çalışıyorum hem de dışarıda. Üstelik kartvizitim de vardı. 2007 yılında Aydın Doğan Genç İletişimciler yarışmasında aldığım üçüncülük ödülü ile ekonomi muhabirliğime CNNTürk'te devam ettim.

Radyo bölümüne eğiliminiz olduğunu nasıl keşfettiniz? Sizi ne teşvik etti? Okulun uygulamalı radyo frekansında hocalarımız eşliğinde haber sunar ve yine televizyonda olduğu gibi burada da programlar yapardık. Asıl hedefim televizyon olduğu için radyoda çok mesai harcamazdım.

CNNTürk'te çalışırken bir ortamda Ender Uslu ile tanıştım. Ender Bey zamanında pek çok radyoyu kurmuş ve yöneticilik yapan deneyimli bir isimdir. O dönemde de şimdiki çalıştığım grubun yayın yönetmenliğini yapıyordu. Bir gün radyoya davet etti ve haftasonu yayınına yapmamı istedi. Suyun İki Yanı ile cumartesi günleri bir saatlik programım ile Radyo Alaturka dinleyicisine seslenmeye başladım. (Televizyondaki işim de devam ediyordu)

İlk radyoculuk deneyiminiz nerede ve nasıl oldu?

İlki uygulamalı olarak okulumuzun radyosunda oldu. Ama piyasa bazında bakacak olursak 2007'nin son aylarında N.A.R Group radyolarında diyebilirim. İlk yayını 91.0 frekansında oldu. Çalıştığım yer bir grup radyosu ve 99.0 KarmaTürk, 94.5Rock FM, 104.8 Radyo Ahenk ve (internet üzerinden yayın yapan) KarmaLove gibi farklı formatlarda yayın yapan radyolarımız var. Çeşitli zamanlarda Rock Fm hariç diğer radyolarda programlar yapmıştım.

Okulda öğrencilik döneminizde Okulumuzun, o dönemki ismi Medya Atölyesi olan TİF'de çalışmışsınız ve bu dergide birçok yazınız yayınlanmış. Bu size ne kattı? Deneyim açısından yeterli oldu mu?

Ne günlerdi... Harıl harıl röportaj yapılacak kişiler aranır, tabi ilk önce bir konu lazım. Sonra da randevular alınır ve ilgili kişilere ulaşılır. En sevdiğim bölümü, araştırma bölümüydü (bir ara arkadaşlarım araştırmacı gazeteci diye takılırlardı bana) ve ilgi çekecek konulara değinebileceğim sorular hazırlamaktı. İtaliyeli dergisi ile çok önemli zeminler hazırladım. Muhabirliğin inceliklerini burada öğrendim desem yalan olmaz. Dergide kariyer adlı bir bölüm vardı ve bu bölüm bana emanet edilmişti. Alanında iyi isimlere ulaşmak ve onları tanımak da büyük bir fırsat oldu. Görevimin dışında da görüştüğüm kişileri orada bırakmadım hayatımın hep bir yerlerinde tutmaya çalıştım ve

böylelikle meslekte büyürken bana destek oldular.

Mezun olduğunuz Okulda şimdi ders veriyorsunuz. Radyoya ilgi nasıl? Mezun olduğum okulda ders vermek benim için çok güzel. Önceleri on kişi bile değilken giderek artan bir grafik var önümüzde. Daha da iyi olacak. Çünkü yetenekli ve istekli arkadaşlarımız var. Onları stüdyoya çekmek için onlara fırsatları kullanmalarını öğretmek lazım. Bizim kuşak daha kısıtlı imkânlarla çok işler yapıyordu. Şimdiki ise daha çok çalışmalı. Hem kendilerini hem de bulundukları kurumu yükseltmeleri gerekiyor.

Üniversitede spiker ya da radyocu olmak isteyen öğrencilere ne önerirsiniz?

Kendilerinde bir 'ışık' görüyorlarsa bu işin peşinden gitsinler. Kendine güven, inanç ve heyecan. Bunlar hep yanlarında olsun. Kendilerini sürekli geliştirsinler, örnek aldıkları isimleri takip etsinler. Pratik yapsınlar. Üniversitemizin uygulama alanlarını iyi değerlendirsinler. Üretken olsunlar (farkedilmenin en önemli kıstası bu bence) ve onlara yön gösterecek insanları önemsemeye devam etsinler.

Radyo denince aklınıza unutamadığınız ne tür anılar geliyor?

Radyo Alaturka'da 'Suyun İki Yanı' ile başladığım radyoculuk hayatımda ilk yayınıma anlatayım size. Düşünün hep habercilik ile ilgilenmişim seslendirdiğim her şey de haber dili. Televizyonda çalışırken muhabirliğin yanı sıra haber perforeleri okurdum. Neredeyse günlük hayatta bile bu dili konuşuyordum. Radyo programcılığı ise çok başka bir şey. Samimiyet ister, tebessüm ister, doğallık ister. İşte ilk program... Anons şöyle; "Radyo Alaturka'dan herkese merhaba, Ben Tuğba Saraçlar Suyun İki Yanı'na hoşgeldiniz." Çok basit bir anons şekli ancak gelelim ses tonuna, haber sunar gibi sert, donuk. Hemen yöneticim aradı, 'sen ne yapıyorsun? Haber değil bu, program biraz yumu-

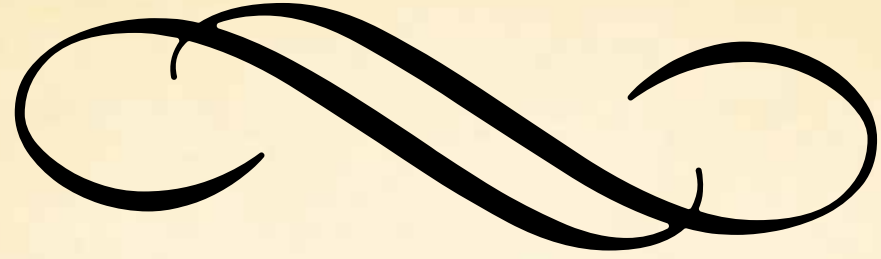


şak sun!' Kayıtları sonradan dinleyince hak verdim ve işte o andan itibaren kendimi bu alanda geliştirmeye başladım. Bu alanda ilk ödevimdi. Neredeyse 8. yıla geliyorum. Bu süre boyunca anılarımdan çoğu dinleyici üzerine oldu. En güzel ne biliyor musunuz? Her sabah onlara seslenmek ve sabahın köründe hiç olmayacak enerjimi onların varlığını bilerek yükseltebilmek. Her birinin ablası, halası, teyzesi, kızı gibiyim. Her sabah vazgeçemedikleri arasında yer almak benim için tarif edilemez duygu. Beni görmeden beni çok iyi tanıyanlar var. Bazen en yakın arkadaşımdan beni iyi tanıdıklarını düşünüyorum. Beni onlara bağlayan en büyük tutkum, mikrofonumdan

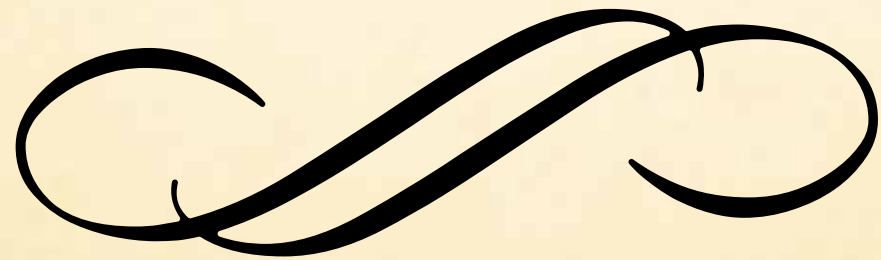
vazgeçmeye niyetim yok. Sanırım bu meslekten emekli olacağım.

Başta radyoculuk olmak üzere medyaya gönül vermek okuyarak mı elde edilir yoksa genetik bir özellik midir?

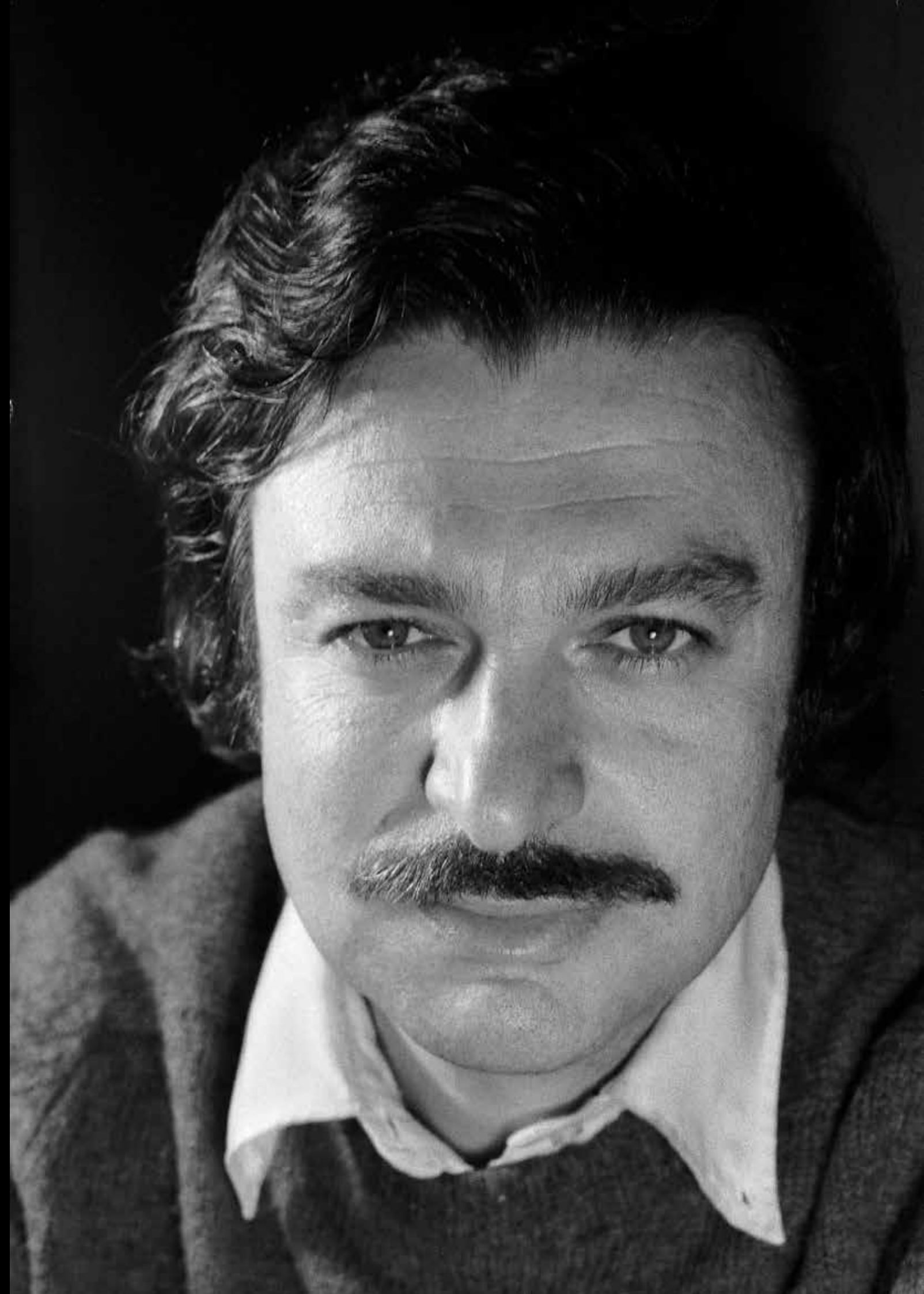
Sektörde kabiliyet ilk sırada yer alır. Kabiliyetinizin varsa öğrenerek üstüne çok daha iyisini katarsınız ve gelişirsiniz. Son olarak en başlarda dediğimi bir kez daha söylemek istiyorum; kendinizde bir ışık varsa bunu keşfedin ve sonrasında da öğrenin. Fırsatları görmezden gelmeyin. Devamı zaten başarı. Bu kaçınılmaz. Bu mesleğe gönül veren tüm arkadaşlarıma başarılar diliyorum.



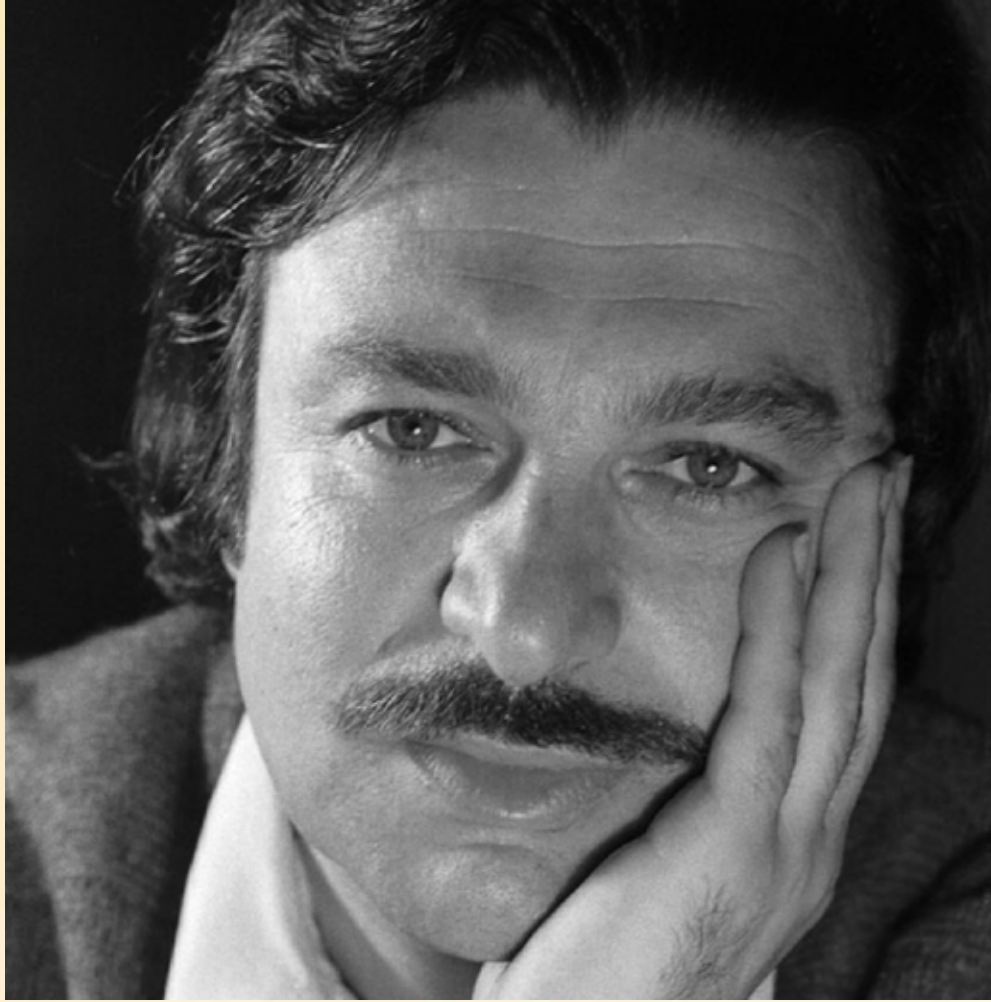
Edebiyat Dünyasının yalnız adamı



YAZI NİHAL KOCABAY • FOTOĞRAF İNTERNET ARŞİVİ



“Tanımadığınız bir insanı ne kadar sevebilirsiniz?” ve “Olmayan bir insan ne kadar yakın olabilir size?”



Uzun bir zaman sonra tekrar günlük tutmaya karar verdiğimde şu cümlelerle başlamıştım yazmaya:

“Kimse dinlemiyorsa beni –ya da istediğim gibi dinlemiyorsa- günlük tutmaktan başka çare kalmıyor. Canım insanlar! Sonunda, bana, bunu da yaptınız.”

Oğuz Atay’ın 25 Nisan 1970’de günlüğüne yazdığı ilk satırlardan biriydi bu. Belki hırsızlık diyebilirsiniz siz benim yaptığıma. Oysa Oğuz Atay, o kadar güzel anlatmıştı ki bir günlüğe sığınma ihtiyacını benim diyecek fazla bir lafım kalmamıştı. Aslında birçok şeyi çok güzel yazmıştı Oğuz Atay. İlk kez “Tutunamayanlar” kitabıyla tanıdım Atay’ı. Kitabı okumamın üzerinden çok zaman geçti ama fikrim değişmedi:

“Okuduğum en güzel kitaplardan biri.”

Okuduğum her yapıtı, adına yazılmış her şey beni alıp başka yerlere götürdü.

Bu yazıyı yazarken şunu sordum hep; “Şart mıydı bu kadar erken gitmek?” Şunu soruyorum size; “Tanımadığınız bir insanı ne kadar sevebilirsiniz?” ve “Olmayan bir insan ne kadar yakın olabilir size?” Olmayan bir insan kim mi? Selim... Selim Işık... “Tutunamayanlar”ın baş karakteri. Aslında Selim karakterinde Oğuz Atay’dan öyle çok iz var ki...

Mesela Oğuz Atay, günlük tutmaya başladığında kendini Tutunamayanlar’ın kahramanı Selim Işık’a benzetir ve “Sonumuz hayırlı değil herhalde onun gibi” der. Tutunamayanlar’ın Selim’i de günlük tutuyordu. Selim’in sonu hayırlı olmamıştı çünkü intihar etmişti romanda. Selim bazı özellikleriyle Oğuz Atay’a ve Oğuz Atay’da bazen

yarattığı karakter Selim’e benzemişti.

1934 yılında doğan Oğuz Atay, İstanbul Teknik Üniversitesi inşaat mühendisliğinde okudu. Oysa Atay, mühendislik yapmayı hiç istemedi. Oğuz Atay, Tutunamayanlar’da kendisi yerine Selim’i konuşturur: “Lisede iyi bir öğrenci olduğum için zor bir meslek seçmiydim. Bu nedenle mühendis olmaya mecburum.”

Oğuz Atay’ın ömrü boyunca büyük ilgi duyacağı bir yazar vardır. Tutunamayanlar’ın Selim’i de aynı yazara karşı büyük bir sevgi beslemektedir: Dostoyevski. Atay, Selim ve Dostoyevski’nin ortak bir yönü vardır; mühendis olmaları. Oğuz Atay, kendi düşüncelerini yine Selim’le dillendirir: “Bütün ümidi, Dostoyevski gibi mühendis olduktan sonra istifa etmektir. Babasıyla hergün kavga ediyordu. Üniversiteye girişinden onu sorumlu tutuyordu. ‘Dağlara kaçacağım’ diye bağırıyordu babasına: ‘Hepinize bu üniversiteyi bitireceğimi, hem de kırıntılarla bitirebileceğimi göstereceğim.’”

Oğuz Atay’da mühendisliği babasının isteği üzerine seçmişti ve gençlik yıllarında babası ile tartışmaları olmuştu. Oğuz Atay’la Selim arasında daha nice benzerlikler vardır.

Ancak, Selim sadece bir kişi değildir. Selim Işık tutunamayanların bir bileşkesidir. Selim karakterinde Oğuz Atay’ın üniversite arkadaşı Ural Özyol’un da katkısı vardır. Atay bunu şöyle açıklamıştır:

“İntihar eden bir arkadaşım, Ural var; ama bütünüyle Selim Işık o kadar değil.” Oğuz Atay, “Tutunamayanlar”ı Ural Özyol’un anısına ithaf etmiştir.

Oğuz Atay’ın yaşadıklarını kitaplarına yansıtmaları “Tutunamayanlar”la sınırlı değildir elbette. “Tehlikeli Oyunlar” romanının dokusu içinde Oğuz Atay’ın evlilik yaşantısından anı parçacıkları sıkça yer alır.

2 Haziran 1961 yılında evlendiği Fikriye Fatma Gündüz ile olan tanışmasından izler taşır “Tehlikeli Oyunlar”. Romanın iki kahramanı Bilge ve Hikmet’in tanışması şöyle yansır romana:

“Bilge ile tanışmamak için direnmiş-tim. Bir pastanede buluşacaktık. (...) Beni görünce, siz Hikmetsiniz değil mi? dedi hemen. Bir aksilik hissettim içimde. Nazmi bu buluşmayı düzenlememeliydi; benden çekinmeliydi. Bilge beni tanıdı; demek ki, Nazmi beni anlatmıştı ona. Bilge’yi de bana tarif etmişti ama unuttum. Neden gülümsüyordu Bilge? (...) Sanki benimle buluşmaya gelmiş; benden başka beklediği yokmuş gibi gururlanmışım; oturmadan çevremi süzmüştüm. Bu kadınlar, insana ne aptallıklar yaptırır. Aslında heyecanlıydım, çevremi filan gördüğüm yoktu.”

Fikri’ye Oğuz Atay’dan beş yaş büyüktür, terzilik yapmaktadır. Oğuz Atay’ın annesi Muazzez Hanım, oğlunun beş yaş büyük biriyle evlenmesinden hoşlanmaz ve bu evlilik aile çevresinde olumlu yankılar almaz. Sadece aile değil, Atay’ın çevresi de bu ilişki hakkında pek iyi yorumlar yapmaz. Endişelerin nedeni ise “sessiz” Fikriye ile “kitap kurdu” Oğuz’un ilişkilerinin birtelliği ile ilgilidir.

Fikriye ve Oğuz çiftinin evliliklerinden bir yıl sonra, 1962’de, Özge isimli kızları dünyaya gelir.

Çiftin arasında kızları doğduktan beş yıl sonra ayrılık üzerine bir konuşma geçer.

“1967 yılı içindeydi. Bir gün Nişantaşı’nda karşılaştık, birlikte eve doğru yürüyoruz. Bir şeyler söylemek istiyor gibiydi. ‘Ben başkalaştım’ dedi. Ne demek istediğini sormaya çekindim. Bir terslik vardı. Değişmişti, sanki bir karakter değişikliği yaşıyordu. Bir süre sonra, ayrılmak istediğini söyledi. Bu konudaki ilk ve son konuşmamız bu oldu. Ne yanlış yaptığımı sorduğumda,

‘sen bir şey yapmadın, ben değiştim’ dedi: ‘Değişen benim.’”

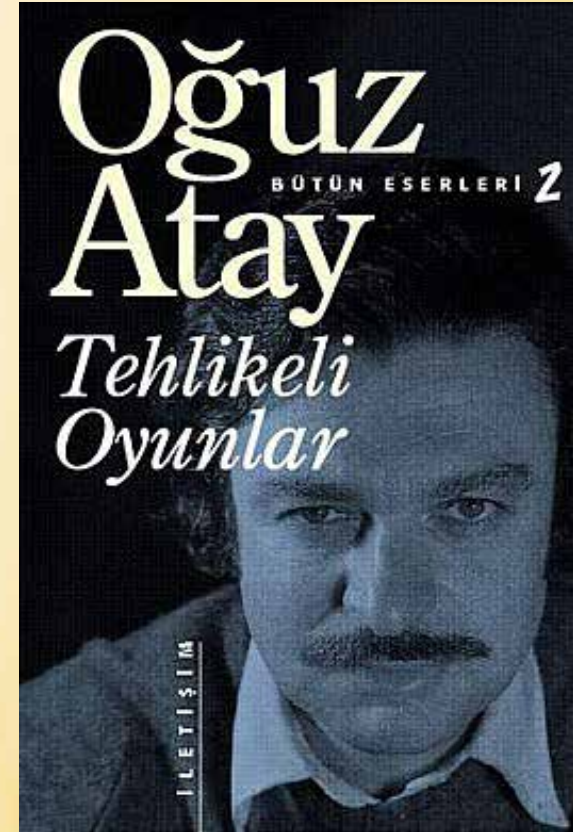
Fikriye, Atay’la aralarında geçen konuşmayı işte böyle aktarmıştır.

Atay, Fikriye ile olan evliliği içinde, 1962 yılında, Betonar Kolektif Şirketi’ni Uğur Ünel’le birlikte kurar. Atay, “Tutunamayanlar”ın Turgut Özben’ine benzer burada. Ankara’da bürokratik işlemlerle uğraşır, iş peşinde koşar. Betonar, 1967 yılında fiilen sona erer.

Atay’ın evliliği ve işi bitmiştir, kendini yazmaya verir. Oğuz Atay, 1968’den öldüğü 1977 yılına kadar olan hayatının orta noktasında yazma vardır.

Atay’ın hayatında yeni bir kadın vardır artık; Sevin Seydi. Sevin, Oğuz Atay’ın “büyük aşkı” olarak tanımlanır dostları tarafından.

Sevin Seydi, 1956 yılında Oğuz Atay’ın hayatına girer. Atay’ın yakın arkadaşı Uğur Ünel’le nişanlanan Sevin Seydi, sıradışı özellikleriyle adım atar yaşamlarına. 1967 yılında farklı nedenlerle Oğuz Atay da Sevin Seydi de eşlerinden ayrılırlar. Aynı dönemde yaşadıkları yalnızlık ve mutsuzluk bir süre sonra bu iki insanı bir araya getirir. Oğuz



“Tutunamayanlar” Sevin ve Oğuz’un aşklarının pırıltısıyla (Selim ve Günseli), “Tehlikeli Oyunlar” ise (Hikmet ve Bilge) ayrılıklarının hüznü ile bezelidir.”

Atay’ın yaşamının bundan sonraki on yılında Sevin Seydi hep en önde varlığını sürdürür.

Oğuz Atay, “Tutunamayanlar”ı Sevin Seydi ile birlikte olduktan sonra yazmaya başlar. Sevin Seydi “Tutunamayanlar”ın başarılı olacağından o kadar emindir ki kitabın yazılan sayfalarını İngilizce’ye çevirmeye başlar. Ancak kitabın İngilizcesi’ni basacak yayınevi bulunamaz.. Sevin Seydi, kitabı İngilizce’ye çevirmekle kalmaz. Ressam olan Sevin, Oğuz Atay’ın kitaplarının kapak resimlerini de çizer. Sevin, Atay’ın bir roman karakterini de yaratmasına yardımcı olanlardan biridir; “Tehlikeli Oyunlar”ın Bilge’si.

“Tutunamayanlar” Sevin ve Oğuz’un aşklarının pırıltısıyla (Selim ve Günseli), “Tehlikeli Oyunlar” ise (Hikmet ve Bilge) ayrılıklarının hüznü ile bezelidir:

“Bilge gitti albayım. Biliyorum, bir daha geri dönmez. Her şey benim yüzümden albayım. (...) Biraz hava mı alayım dışarıya çıkıp? Peki albayım. Belki Bilge’ye de rastlarım bu arada. Tam gitmiş olamaz, değil mi? Hiçbir şey böyle bir anda kaybolamaz, değil mi? Bilge, Bilge, neden beni yalnız bıraktın? Fakat bizim sokakta göremiyorum onu albayım. Belki hızlı koşarsam yetişirim ama, değil mi? Bilge, Bilge! Köşeyi dönmüş galiba. Başım dönüyor, biraz dinleneyim. Beni neden bıraktın Bilge? Şimdi hiç dönmeyecek misin yani? Seni artık hiç göremeyecek miyim? İmkansız mı? Albayım, albayım bu oyun çok ciddi, bakın ben bile ağlıyorum albayım. İmkansızlık duvarının dibinde ağlıyorum. Bu duvar beni çıldırtıyor albayım. Buşımı bu duvara vurup parçalamak istiyorum.”

Sevin Seydi, Londra’ya gider. 1970’den 1973’e kadar bir ayağı Londra’da bir ayağı İstanbul’da yaşar. Oğuz Atay mutsuzdur, yalnızdır. Atay, Günlük tutmaya başlar. Yalnızlığını günlüğü ile paylaşmaya karar vermiştir.

“Artık Sevin olmadığına göre ve başka kimseyle konuşmak istemediğime göre, bu defter kaydetsin beni; dert ortağım olsun.”

Sevin’in gidişi Oğuz Atay’ı çaresiz bırakmıştır. Herşey Sevin’i hatırlatmaktadır. Atay, Günlük’üne şunları yazar:

“Joseph Losey’in Secret Ceremony adlı bir filminin seyrettim. Yordu beni. Londra’yı, kırmızı iki katlı otobüsleri görmeye dayanamadım. Garip bir şey: Londra’yı Sevin’le bir tutmaya başladım.”

Oğuz Atay’ın Sevin Seydi’ye sevgisi, biçim ve renk değiştirerek yaşamının sonuna değin sürer. Ayrılık döneminde çok üzülmüş olan Atay, farklı şekillerde Sevin’le birlikte olur. Maurice Whitby ile birlikte yaşamaya başladıktan sonra, yaşamı boyunca hiç kopmayacağı en yakın dostuna dönüşür Sevin Seydi. Nasıl onunla aynı evi paylaştığı dönemde, ayrıldığı kocası Uğur Ünel’le dostlukları hiç yara almadan sürdüyse, bu kez Maurice Whitby ile yakın bir dostluk ilişkisi içine girer Atay.

Atay’ın hayatına başka bir kadın girer; Yeni Ortam gazetesinde sanat muhabiri olan Pakize Kutlu. Sevin Seydi’nin bıraktığı acılar Pakize ile azalır. Pakize ve Oğuz 26 Nisan 1964’te evlenirler.

Atay, 1976 kasım ayında grip olur, ateşi yükselir, kullandığı ilaçlar baş ağrısını geçirmez. Yapılan iğneler sonuç vermez. Bu basit bir ağrı değildir. Yürürken ayakta bir sekme başlamıştır. Bir sabah çift gördüğünü söyler. Aile dostu Dr. Cezmi Kazancıgil için artık şüpheye yer yoktur, İngiltere’ye gitmek gereklidir. İngiltere’ye giderler.

Oğuz Atay, 1976 aralığında Londra’ya Royal Marsden Hospital’e gider ve 22 Aralık’ta hastaneye yatar. Ameliyat 24 Aralık’ta gerçekleşir. İki tümörden yalnız biri alınır, diğerine dokunulamaz. Bu tümör daha sonra büyür ve Atay’ın ölümüne neden olur. Radyoterapi ya-

pılır. Hastalığın baş göstermediği ekim ayına kadar her şey normaldir.

13 Aralık 1977 günü arkadaşı Altay Gündüz’lerin evine gider. Oğuz Atay bir süre onlarla oturduktan sonra uzanmak için arka odaya gider. Pakize bir şeylerin ters gittiğini anlamıştır. Oğuz Atay, daha sonra banyoya gider ve Selim gibi kendini banyoya kilitler. “Tutunamayanlar”ın Selim Işık’ı, “İlaçlarımı alıp banyoya kapanıyorum. Durumumu kimse görmesin diye kapıyı kilitliyorum” demektedir. Oğuz Atay, banyoda fazla zaman geçirince huzursuz olurlar, Altay Gündüz kapıyı kırar;

Oğuz Atay ölmüştür!

Atay’ın cenazesi Sultanahmet Cami’nden kaldırılır. Akademide tören yapılması da tartışma konusu olur. İdareyle sorunlar yaşamış olan Atay için tören düzenlenmek istenmemektedir ama bu inat kırılır.

Kimilerine göre Oğuz Atay öleceğini hissetmişti. Art arda bu kadar eser vermesi kimilerine göre bu nedenleydi. Günlük’ünde bir yere rüyasını şöyle yazmıştı: “Dün gece bir rüya: saatim patlıyor, sonsuz küçük çarklar, dişliler ortalığa yayılıyor, toplayamıyorum, saat camı bir basınçla şişiyor, dağılıyor.” Bu rüyanın yorumu ölüme işaretti.

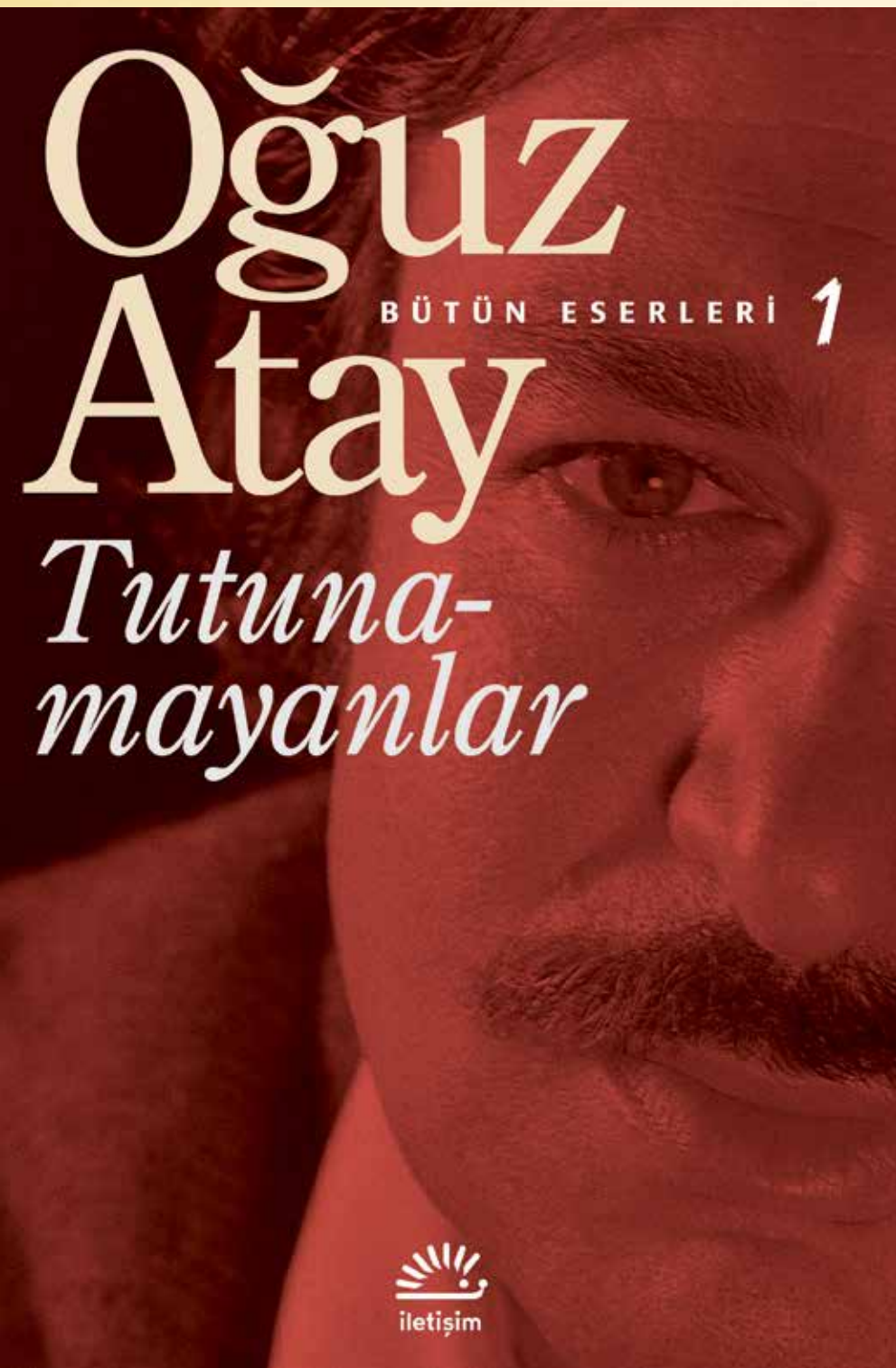
Oğuz Atay’ın değeri öldükten sonra bilinmişti.

“Tutunamayanlar”da Selim şunları söylüyordu:

“Romancılar için bulunmaz bir okuyucuyum, birinci sınıf bir okuyucu. Kitaplarının böyle okunduğunu bilselerdi fakirler, kim bilir ne kadar sevinirlerdi. Durmadan yazarlardı; bir türlü ölemezlerdi.”

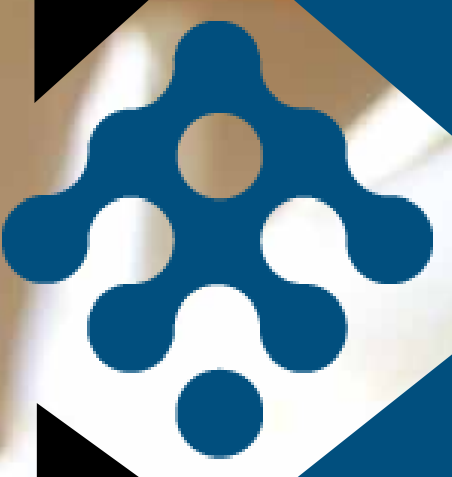
Oğuz Atay da kitaplarının böyle okunacağını, baş tacı edileceğini bilseydi, bu kadar çabuk gitmeye karar vermezdi belki de.

“Oğuz Atay da kitaplarının böyle okunacağını, baş tacı edileceğini bilseydi, bu kadar çabuk gitmeye karar vermezdi belki de.”



TÜDAV DENİZ ÇÖPLERİ PROJESİ:

MARLISCO





AYAKA AMAHA ÖZTÜRK

Deniz Biyoloğu.. Doktorası Tokyo'dan yunuslar üzerine... İstanbul Üniversitesi Su Ürünleri Fakültesi'nde istatistik ve deniz memelileri üzerine dersler veriyor.

Türk Deniz Araştırmaları Vakfı'nda (TÜDAV) uzman ve danışman olarak görev yapıyor. Ayaka Amaha Öztürk, balıkçılık ve kirlilik üzerine çalışmalarda da bulunuyor.

TÜDAV'ın kuruluşunu ve çalışma alanları anlatabilir misiniz?
TÜDAV açılımı Türk Deniz Araştırmaları Vakfı olup, 97 senesinde hukukçuların, kaptanların, deniz biyologlarının veya sadece denizi seven bireylerin de katılımıyla kurulan bir topluluktur. TÜDAV'ın ilgilendiği üç tane ana konu bulunmaktadır. Bunların ilki hepimizin de bildiği gibi her tür çalışma konusunun temelinde yatan 'araştırma' dır. Araştırma ile ele alınan konu hakkın-

da tüm önemli noktalar göz önünde bulundurularak esas bilgiye ulaşılır. Bu yüzden araştırma topluluğumuzun en önem verdiği maddedir. İkinci sırada ise 'eğitim' gelmektedir. TÜDAV özellikle küçük çocuklara yönelik olan eğitim programlarıyla birlikte halk eğitim programlarına da büyük önem göstermektedir. En son maddede ise 'koruma' yer almaktadır. Türk Deniz Araştırmaları Vakfı olarak mavinin korunması hakkında çeşitli çalışmalar

yaptık ve bunları yapmaya da devam ediyoruz. Bu çalışmalara bir örnek verecek olursak Türkiye'de bir ilk olup Gökçeada'da kurulan koruma parkıdır. Devletin de destekleriyle kurulan bu koruma parkında yapılan yoğun çalışmalar deniz araştırmaları vakfı olarak özenle devam ettiriyoruz. Bunların yanında TÜDAV olarak bilimsel bir dergimiz ve çok sayıda kitabımız bulunuyor. Ayrıca son zamanlarda daha çok bilimsel makalelerimizin bulundu-



ğu dergiler üzerine ağırlık veriyoruz.

TÜDAV'ın yürüttüğü projelerden biri olan Marlisco'nun açılımı, kapsamı ve amaçları nelerdir?

Avrupa Birliği'nin projelerinden biri olan Marlisco iki sene önce kabul edilmiş ve İtalya öncülüğünde ilk adımları atılmıştır. Avrupa Birliği kapsamında 2012 senesinde başlatılıp üç yıl sürecek olan bu projeye Türkiye'den TÜDAV olmak üzere 12 ülkeden çeşitli kurumlar katılmıştır. Ülkemizde bu projede adı geçen tek vakıf ise Türk Deniz Araştırmaları Vakfı'dır. Amacımız ise deniz çöplerinden doğan deniz canlıları ve insanlar üzerinde olumsuz etkilere yol açan bu sorunu gündeme getirmek, ortak bir çözüm üretmektir. Avrupa denizlerindeki çöplerin sosyo ekolojik sisteme verdiği zararlar hakkında farkındalık yaratmayı da hedefleyen Marlisco ile halkı bilinçlendirme çalışmalarına gidilmiştir. Ayrıca Marlisco projesi kapsamında 12 Avrupa ülkesinde yapılacak olan "Deniz Çöpleri Ulusal Formu"nun Türkiye aya-

ğını belediyeler, plastik sanayi, öğretim görevlileri, değişik sektördeki insanlar ve panalistlerden oluşan 50 kişilik bir katılım kitlesiyle gerçekleştirdik. Bu forumda deniz çöplerinin yarattığı sorunsallar ile ilgili olarak neler yapabileceğimiz hakkında net sonuçlara varmayı amaçladık. Belediyelerin bu çalışmalar üzerindeki yetki sorumluluğunun belirlenmesi, sahillere ve belirli noktalara deniz çöpleri hakkında dikkat çekmek için koyulan kamu spotlarının yaygınlaştırılması vb. ise Deniz Çöpleri Ulusal Formu" dahilinde varılan sonuçlar arasında yer almaktadır.

Bir de video yarışması ve sergi bulunuyor. Projenin bu ayağıyla ilgili bilgileri paylaşabilir misiniz?

Marlisco esas amacına hizmet ederken birtakım faaliyetleri de içinde barındıran bir projedir. Geçen sene düzenlenen video yarışmasını örnek vermek isterim. Ortaokul ve lise öğrencilerinden denizle ilgili 2'şer dakikalık videolar hazırlamalarını ve bu videoları Marlisco'nun Türkiye ayağı kapsamında

"İstanbul ve ev sahipliği yaptığı İstanbul Boğazı bence dünyada eşi olmayan bir yer."



düzenlenen yarışmaya göndermelerini istedik. Yarışmamıza 30'a yakın başvuru geldi ve ekibimiz tarafından belirlenen jüri ile kazanan çalışmalar seçilerek, dereceye giren öğrenciler Almanya seyahatiyle ödüllendirildi. Ayrıca yarışmada ilk ona giren öğrencilerin videolarıyla da bir kolaj çalışması oluşturuldu.

Bunların yanında içeriği denizle ilgili olup Atina'da ki arkadaşlarımız tarafından hazırlanan ve sürekli gezen bir sergimiz bulunmaktadır. Sergide yer alan çalışmalarda deniz çöplerinin kaynağına, sorunu önlemek için önerilere ve uyarılara verildi. Bunların yanında yine ziyaret edenleri bilinçlendirme posterleri, yönlendirici tabelalarda bulunuyordu. Bu çalışmalar bir haftalık aralıklarla talep gelen ya da tarafımızca talepte bulunulan okullarda sergilenmeye devam ediyor.

Marlisco ile bir araya gelen 12 Avrupa ülkesinin her birinde proje nasıl bir ilerleme kaydediyor ve Türkiye bu projenin neresinde yer alıyor?

Aslında bu ülkelerde çok da farklı bir ilerleyiş söz konusu değil. Çünkü Marlisco başlı başına tek bir proje olduğu için dahil olan tüm Avrupa ülkelerinde kullanılan metod aynıdır. Mesela forum, sergi ve video çalışmalarının her birini on iki ülkede de gerçekleştirildi. Yine ülkelerde birbirine benzer farkındalık çalışmaları yürütülüyor. Ancak atlama-



mız gereken bir nokta var. Bu da Marlisco' nun 12 ülkenin hepsinde de farklı vakıflarca yürütülmesi ve bu vakıfların gerekirse amacına hizmet eden farklı çalışmalara gidebileceğidir. Yine Marlisco kapsamında diğer 11 ülkeyle ortaklaşa yürütüp The Best Practice'leri seçtiğimiz bir çalışma oldu. Bizde Türkiye olarak bu seçimlerin sonucunda oluşturulacak listeye üç çalışmamızla katıldık ve iki tanesiyle kabul edildik. The Best Practice'e sunduğumuz ülkesel çalışmaların ilki ve kabul edileni hepimizin bildiği mavi kapak kampanyası oldu. The Best Practice'de yer almaya hak kazanan diğer çalışmamız ise ülkemizde aktif olarak kullanılan deniz yüzeyi temizleme çalışmaları oldu. Ancak bir diğer önerimiz olan deniz dibi temizleme çalışmaları dünyanın pek çok ülkesinde sıklıkla gerçekleştirildiği için The Best Practice'e giremedi.

Türkiye'de bölgesel olarak üzerinde durduğunuz alanlar nelerdir? Özellikle İstanbul Boğazı hakkında neler söylemek istersiniz?

İstanbul ve ev sahipliği yaptığı İstanbul Boğazı bence dünyada eşi olmayan bir yer. Bu yüzden bölgeyle özel olarak ilgileniyoruz. Türkiye denizlerinde ise genel olarak Karadeniz Bölgesi'nden gelen ve özellikle teknelerden atılan çöpler çoğunlukta. Rüzgârın etkisiyle bir araya toplanan bu çöplerin çoğun-

luğunu ise plastik ürünler oluşturuyor. Tabaklar, bardaklar, diğer plastik ürünler ve prezervatiflerden oluşan bu atıklar çok kötü bir görüntü oluşturduğu için bölge de daha sıkı kontrol yapılması ihtiyacı doğuyor. Ülkemizdeki yüzey temizleme araçları bile çok iyi derecede çalışmasına rağmen bazen yetersiz kalabiliyor. Bu arada bahsetmeden geçemeyeceğim bir durum da balıkçıların denize attığı kancalar olacak. Denizin dibine atılıp orada bırakılan bu kancalar balıklar için adeta öldürücü bir makineye dönüşüyor. Bunları yem sanan balıklar takılarak ölüyor ve bu yüzden kancaların denizin dibinden çıkarılması gerekiyor.

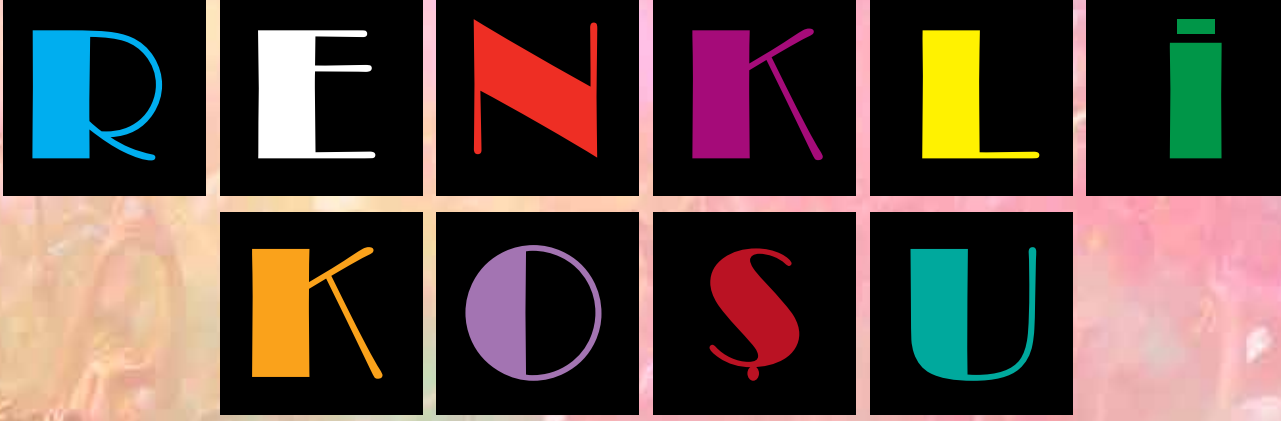
Biraz da deniz kirliliğine neden olan atık türlerinden bahsedebilir misiniz?

Deniz ne tür maddeleri yok edebiliyor? Mesela deniz bir parça kâğıdı bir ayda tamamen yok edebilirken, plastik atıkları ne kadar sürede yok edebileceğini biz de tam olarak kestiremiyoruz. Birde Marlisco'nun kapsamına girmeyen kimyasal atıklar var. Bunlardan bahsedecek olursak günlük yaşantımızda kullandığımız diş macunları ve yüz kremlerinin içindeki küçük parçalar kanalizasyona, oradan da direkt denize karışıyor. Ardından tüm bunlar zararlı kimyasallara dönüşerek balıklar tarafından, balıklar da insanlar tarafından tüketiliyor. Yani burada dengeyi bozan bir dönüşüm ortaya çıkıyor. İnsanlar çöpleri gözleriyle göremediklerinde yok oldu sanıyorlar ama varlar ve başka yerlerde bambaşka problemlere sebep olabiliyorlar. Çünkü deniz birbirine bağlı bir sistemdir.

Yapılan araştırmalar gözle görülen çoğunluğunun Karadeniz Sahili'nden geldiğini gösteriyor. Bu çöpleri nehirlerden akıntıyla gelenler de oluşturabiliyor. Bu yüzden deniz çöplerine bir sınır koyulamıyor. Sadece bir ülkede değil birçok ülkede bu tür çalışmalar yapmak durumunda kalıyorsunuz. Ama günlük hayatta çöpü ne kadar çok azaltırsak o kadar da faydası olduğu kesin.



“Amacımız deniz çöplerinden doğan deniz canlıları ve insanlar üzerinde olumsuz etkilere yol açan bu sorunu gündeme getirmek, ortak bir çözüm üretmektir.”



HABER VE FOTOĞRAF • SİNEM CAN

İstanbul Renklendi

İlk defa ABD'de düzenlenen renkli koşu "Color Sky 5K" İstanbul'da da yapıldı. Koşu için yaklaşık bin kişi Yenikapı'daki Şehir Parkı'nda buluştu.



“Bu koşuya her yaştan, her bedenden insan ister koşarak, ister yürüyerek katıldı.”

Renkli Koşu Nedir?

Koşunun Her bir kilometresinde kurulu renk istasyonlarına ulaştığı- nızda ekipler ve gönüllüler tarafından, farklı Color Sky renkleriyle dizayn edilen renkli toz yağmuruna tutuluyor- sunuz. Bitiş alanına varıldığında beyaz T-Shirtleriyle bütün katılımcılar Color Sky renkleriyle bir çiçek bahçesini andırıyor.

İstanbul Hayatına Renk Kattı

Amerika’da başlayıp tüm dünyaya yayılan 5 kilometrelik Renkli Koşu Tür- kiye’de ilk olarak Ankara’da yapılmıştı. Organizasyon İstanbul’da ise, “Color Sky 5K” ismi ve “Hayatına Renk Kat” sloganıyla gerçekleşti. Gü- nün en sonun da en renkli kişisi seçilip

tiviteye katılarak yaşadıklarını anlattı: “İsmi gibi renkli ve eğlenceli stresi- nizi bir kenara atıp, hayatımıza renk kattık. Daha önce hiç yaşamadığım bir deneyim yaşattı. Bu koşuda Her bir kilometrede kurulu renk istasyonlarına ulaştığımızda, ekipler ve gönüllüler tarafından, farklı Color Sky renkleriyle dizayn edilen renkli toz yağmuruna tutulduk. Renk tozlarından göz gözü görmüyordu. İnsanlar ellerindeki renk balonlarını patlatıp bir birlerinin üzerle- rine attı. Her noktada farklı renklere boğuluyorduk.Bitiş alanına vardı- ğımızda beyaz T-Shirtlerimiz Color Sky renklerine bürünmüştü.Yenikapı Parkının ortasına kurulan sahnede üç- ten geriye sayıldı ve herkes ellerindeki poşetleri açıp renklerini birleştirdi. Gü- nün en sonun da en renkli kişisi seçilip

ödülünü aldı. Bu koşuya her yaştan, her bedenden insan ister koşarak, ister yürüyerek katıldı. Katılan herkes çok eğlenceli dakikalar yaşadı. Renkli koşu bir yarış değil, bir koşu festivaliydi. Bu etkinlikte aileler çocukları ile birlikte katıldı. Yenikapı renkli koşu dışında piknik yapan aileler ve tekne etkinliğini izlemeye gelen insanlarla doluydu. “

Renkli Toz Nedir?

Tüm dünyada renkli koşularda kulla- nılan toz, gıda boyasıyla renklendirilen %100 mısır nişastasıdır.

Sosyal Sorumluluk

Color Sky 5K Renkli Koşusu Bedensel Engellilerle Dayanışma Derneğini des- tekliyor. Biletix’den aldığınız her biletin 5% i BEDD’ye bağışlanıyor.



Dubaï

HABER VE FOTOĞRAF • BERK KESKİN - FURKAN BİRECİK





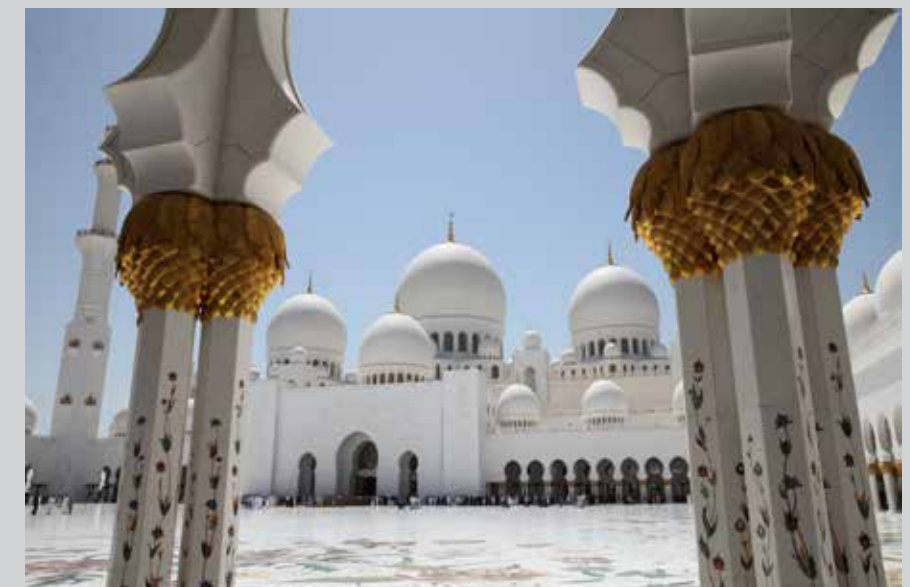
Bugünlerin en popüler mekanlarından biri muhakkak Dubai. Magazin programlarından, turizm acentalarına kadar birçok yerde Dubai ismini duymak mümkün. Neredeyse hiç uyumayan, tezatlarla dolu ve son derece kozmopolit bu şehri iyi anlamak için bir süre bu şehrin bir parçası olmak gerekiyor.

Dubai, birçok insanın bildiğinin aksine, bir ülke değil, Birleşik Arap Emirlikleri (United Arab Emirates) 'nin 7 emirlik ya da eyaletinden bir tanesi. BAE'deki emirlikler kendi iç işlerinde bağımsız olmakla beraber, dış işlerinde, başkent Abu Dhabi'deki yönetime tabi. Yönetim şekli emirlik ve her yedi emirliğin emiri farklı ailelerden oluşuyor. Yaklaşık üç buçuk milyon nüfusa sahip BAE'nin bu küçük emirliğinin nüfusu ise sadece bir milyon. 1971 senesinde bağımsızlığını kazanan bu ülke, otuz küsur gibi kısa bir sürede gerçekten her alanda inanılmaz bir yol katetmiş. Bu gelişmenin en iyi gözlemlendiği emirlik ise kuşkusuz Dubai.

Otuz sene önce kelimenin tam anlamıyla bir çöl olan ve geçimini genel olarak ticaret ve balıkçılıkla sağlayan Dubai'nin bugün her yerde uzun ve modern binalar görmek mümkün. Yine bilinenin aksine, bugün şehrin geliri petrolden değil, ticaret ve turizmden sağlanıyor.

Bu ve benzeri deyim yerindeyse Ansiklopedik Bilgileri bir çok kaynaktan edinebilirsiniz.

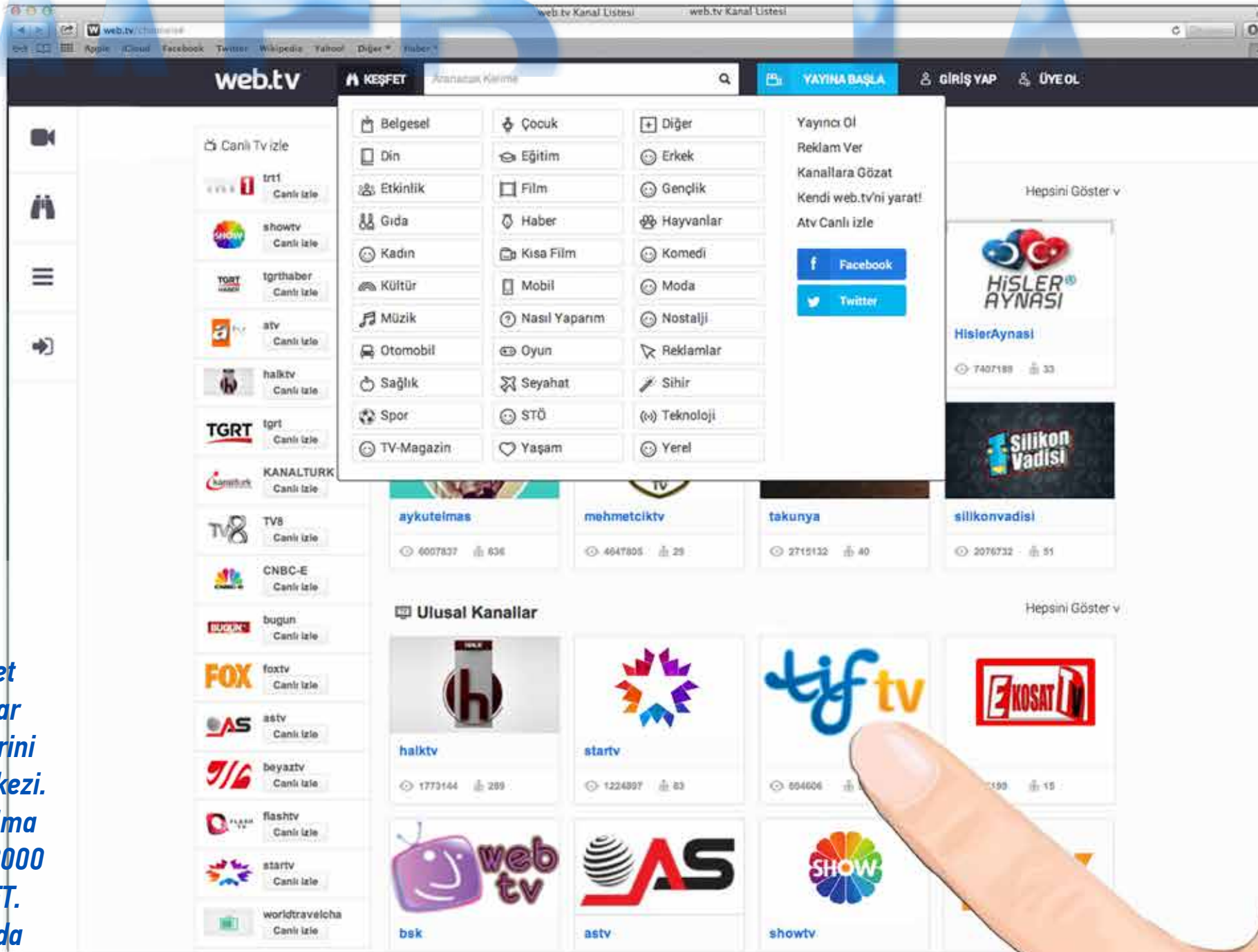
Ama Dubai'nin Burç Halife, Burç El Arap, Palm Cumeysa, Dubai Marina gibi Merkezlerine ait özgün ve tılsımlı fotoğraflarını aynı kolaylıkla edinemezsiniz.







WEB TV



TURKTICARET.NET, Küçük ve Orta Ölçekli firmaların birbirleriyle elektronik ticaret yapabilmelerini, yeni pazarlar ve yeni müşteriler edinmelerini sağlayan ticari bir bilgi merkezi. İç ve dış ticarete yardımcı olma ve kolaylaştırma amacıyla 2000 yılında kurulan TURKTICARET.NET, Türkiye nin aynı zamanda ilk e-iş platformu. Yükselen Medya değeri olan Web TV'leri bünyesinde barındıran Web TV Portalı de Türk Ticaret Net'in bir projesi.

“İnternet kullanımı süreç içerisinde içerik okumaktan fotoğraf paylaşımına ve video izlemeye evrildi.”



TURKTICARET.Net in tarihi, kurulma süreci ve fikri nasıl ortaya çıktı? Bu öngörü nasıl sağlandı?

TURKTICARET.Net internet sektöründeki trendleri, gündemde olan akımları ve teknolojileri yakından takip eder. Sektördeki deneyimi ile teknolojilerin takipçisi değil, yeni teknolojilerin öncüsü olmuştur.

İnternet kullanımı süreç içerisinde içerik okumaktan fotoğraf paylaşımına ve video izlemeye evrildi. Son yıllarda internet ortamında tüketilen video içerik ciddi bir artış gösterdi. Video içeriğe olan eğilimi yıllar öncesinde öngören TURKTICARET.Net, web.tv projesinin ilk adımlarını attı. Öncelikle proje için uygun bir alan adı bulunması gerekiyordu, dünya üzerindeki tüm dillerde aynı anlama gelen, jenerik ve Premium bir isim olan web.tv ismi alınarak projenin ilk adımları atıldı. Titiz araştırma ve çalışmaların sonucunda ortaya çıkan web.tv, sürekli yeni özelliklerle kendini geliştiren bir projedir.

Web.tv ve Turkticaret.net kendi

reklamlarını nasıl yapıyor? Kendi bilinirliğini ve pazarlamasını nasıl yapıyorlar?

TURKTICARET.Net, aynı zamanda Türkiye'nin en büyük reklam network'ü adhood'un da sahibidir. İnternet ortamındaki her türlü tanıtım faaliyetleri gerek TURKTICARET.Net firması için gerek web.tv için adhood üzerinden yapılmaktadır.

Marka bilinirliği oluşturmak ve pazarlama faaliyetleri uzun süreli adımlardan oluşan faaliyetlerdir ve birden fazla bileşeni vardır. Firma; çeşitli medya kuruluşları, reklam networkleri ve marka ve kurumlarla iş birliğinde ayrıca kendi bünyesindeki çalışmalarla bu faaliyetleri yürütmektedir. Web.tv projesinde şu anda aktif olarak yayıncıların platform üzerine dahil edilmesine çalışıyoruz. Bu sayede web.tv birçok yayıncı tarafından kullanıldığı için viral yöntemlerle kendini çok daha etkili tanıtıyor.

Kuruluşlara ve bireylere dijital kimlik kazandırma süreci nasıl işliyor?

Dijital kimlik nedir?

“Dijital Kimlik”, Kurumsal İletişim'in kitlelerin zihinlerinde oluşturmaya çalıştığı kurumsal imge çalışmalarının, interaktif yayın organlarında yer alan halidir.

Marka çağında bu imge kurumsal olarak da bireysel olarak da çok önemli yer tutmaktadır. Bilginin en hızlı yayıldığı, kitlelerle iletişim iki yönlü olduğu internet ortamında da bu algının pozitif ve güçlü bir şekilde sürdürülebilmesi için, dijital kimlik çalışmalarının sürekli ve iyi planlanmış olması şarttır. Sosyal medyanın da öneminin artmasıyla, itibar yönetiminin en hassas ama en etkili mecrası artık internet üzerindeki uygulamalar olmuştur. Bu mecralardaki dijital kimlik oluşturma eylemi de Kurumsal İletişim departmanlarının en zorlu ve en önemli görevlerinden biri haline gelmiştir.

Web. tv nin youtube dan farkı nedir? Avantaj, dezavantajları ve işlevselliği nedir?

Bu soru ülkemizde sorulduğunda verilecek ilk cevap elbette yüzde yüz yerli sermaye olmasıdır. Projenin hedefi ise küresel bazda devletlerden birisi olmaktır. Youtube gibi benzer platformlarda ne varsa web.tv'nin içinde de var. Ancak sosyal medyanın kullanımının çok popüler olduğu ülkemizde, web.tv her bireye kendi görüntülü medyasını kendi adıyla kurma şansı vermektedir. Herkesin yanında cep telefonu aracılığıyla her yerden canlı yayın yapmasına olanak sağlayan web.tv, içeriğindeki canlı yayınlar aracılığı ile Türkiye'nin en büyük online yayın platformu haline gelmiştir.

Web tv de içeriğin matematiği ya da yazılım programı var mıdır?

Web.tv içerik üreten değil üretilen

içeriğin paylaşılmasını sağlayan ve dağıtan bir platformdur. Yani kullanıcıların içeriklerini oluşturmalarını ve paylaşmalarını sağlar. Bu sebeple içeriğin niteliği konusunda herhangi bir yaptırımı yoktur. Ancak, web.tv'nin amacı üretilen içerikleri olabildiğince dağıtmak ve izlenmesini sağlamaktır, içeriklerin daha fazla izlenebilmesi için kullanıcıya yardımcı yazılımsal ve tasarımsal geliştirmeler yapılmaktadır.

Web.tv nin pazarlama süreci ve reklam alma, yayınlama sistemi nasıl işler?

Web .tv'de herkes kendi kanalını açmakta özgürdür. Kullanıcılar hiçbir ücret ödmeden kendi adlarına açtıkları bu kanallardan diledikleri videoları paylaşabilirler, diledikleri an da canlı yayın yapabilirler.

Web TV'nin de kurucusu olan Turktica



ret.Net firması aynı zamanda ülkenin en büyük ve en gelişmiş reklam platformlarından biri olan Adhood'un da sahibidir. Adhood reklamveren ile yayıncıyı buluşturan ve dijital reklamcılıkta ihtiyaç olabilecek her türlü aracı da barındıran bir platformdur. Bu platform web.tv ile de bütünleşik çalışmaktadır.

Dijital reklamcılık Türkiye'de, gelişmiş ülkelere oranla daha az cirolara sahip bir büyüme gösterse de, oransal olarak konvansiyonel medyalara tehdit edici boyuta gelmiştir. Ölçülebilir ve hedef kitle odaklı reklamcılık maliyetleri aslında en verimli reklam modelidir. Dijital reklam kullanan firmalar aldıkları verimle artık daha çok interaktif reklamcılığa kaynak ayırmaktadır.

Adhood platformu incelenirse, yayıncı ve reklamverenin nasıl bir ilişkide olduğu daha kolay anlaşılabilir.

Web. tv de reyting ölçümü nasıl yapılmaktadır?

Dijital platformların diğer konvansiyonel medyalara göre en büyük avantajı ölçülebilir olmasıdır. İnternet yayıncıları takipçileri hakkında her türlü detaylı istatistiği online olarak veya geçmişe dönük takip etme şansına sahiptirler. Bu da yayıncıların kullanıcıların davranışlarına göre taleplere en hızlı cevap verme imkanını doğurmaktadır.

Konvansiyonel medya adını verdiğimiz televizyon kanallarının reytingleri, gazetelerin tirajları her zaman tartışma konusu olmuştur. Ancak internet ortamında yayın yapıyorsanız, bu rakamları speküle etmeniz o kadar da kolay değildir. Başta Google olmak üzere kabul görmüş bir sürü kurum tüm sitelerin ölçümlemlerini ve detaylı istatistiklerini çıkarmaktadır. Bu analizlerle de kim hangi sayfayı ne zaman, nereden gelerek ve ne kadar süre ziyaret etmiş, yayıncının sitesinde

hangi davranışları göstermiş ve daha yüzlerce parametre ile istatistikler tutulmaktadır. Bu durumda hangi kanalın veya hangi videonun ne kadar izlenmiş olduğunu verecek olan "web.tv reyting ölçümü" bu analizlerin en basitlerinden biri olmaktadır.

Web.tv nin altında ayrı bir platform yani platform içerisinde platform oluşturma imkanı varmıdır?

Web .tv aslında kendi içerisinde pek çok ayrı platformdan oluşmaktadır. Sadece bir video yayınlama veya video izleme sitesi değildir. İçeriğinde Canlı Yayın yapma, tüm televizyon kanallarını canlı izleme gibi farklı platformlar da bulundurmaktadır. Ayrıca web.tv AR-GE ekibi yeni ve dünyada ilk olacak yeni yapıları ve özellikleri sitemize kazandırmak için sürekli çalışmaktadır

Web.tv yayıncılığının hukuki prosedürü nedir? İletişim hukuku çerçevesinde mi değerlendirmek gerekiyor?



Web.tv aslında yayıncıları içerisinde barındıran bir platformdur. Bu durumda her yayıncıyı hukuki olarak kendi içerisinde bulunduğu hukuki sorumluluk yapılarına göre değerlendirmek gerekir. Örneğin Basın Yasası'na tabi bir kanal sahibi yayınlarından elbette kendi yasasıyla sorumludur. Bireysel kullanıcılar ise Türk Ceza Kanunu'nda belirtilen yasalar çerçevesinde sorumludur.

Web tv de para kazanılır mı? Eğer para kazanılırsa nasıl kazanılır? Tıklandığı kadar mı para kazanılır? Web .tv'nin benzer platformlardan en önemli farklarından biri de kullanıcılarla gelir paylaşımı modeline gidebilmesidir. İnternetin can damarı trafiktir. İyi projeler üreterek kendi sayfalarına yüksek trafik sağlayan kullanıcıların bunun karşılığını maddi olarak da alabilmektedirler. İnternet üzerinde artık

en değerli şey özgün içeriktir. Özgün projelerle talep gören projeler üretildiğinde elbette sağlanan trafik kullanıcıya maddi değer de getirecektir.

Dijital medya yatırım maliyeti nedir? Web tv kurma maliyeti nedir? Dijital Medya yatırımı maliyeti aslında çok görecedir. Çünkü yine kurumumuza ait www.haberyazilimi.com sitesinden dilediğiniz bir temayla kendinize ait bir domain üzerinden bir Dijital Medya patronu olmanın maliyeti 0 "sıfır" TL. Yani hiç para harcamadan bir Dijital Medya sahibi olmak mümkün. Burada yatırılacak sermaye boyutuna göre farklı yapılandırmalar ve farklı fiyatlar olmaktadır. Bir kameraman, bir fotoğraf makinalı muhabir, 5 editör, 1 grafikçi alalım öyle başlayalım işe dersiniz farklı bir sermaye gereksinimi ortaya çıkar. Eğer çok daha büyük bir yatırım yapacağım dersiniz kendi özel

yazılımcılarınız ve geniş ekibinizle Dijital Medya dünyasında yer alabilirsiniz.

Web.tv de sosyal medyada yada diğer bir adıyla dijital medyada fenomen haline gelme, takip sayısını arttırmanın bir yolu var mıdır?

Bir fenomen olmanın elbette yolları vardır. Ama bunlar çok yazılıp çizilebilecek, yada öğretilerle gerçekleşecek şeyler değildir. Yaratıcılık ve yetenekler burada ön plana çıkmaktadır. Özgün ve ilgi çeken içerik üretme esastır. Üretilen içerik elbet bir karşılık bulur, ama bulunacak karşılık bu içeriğin kalitesi ve hamuruyla alakalıdır. Bir Cem Yılmaz olmak mümkündür. Ancak "nasıl Cem Yılmaz oluruz?" sorusuna verilecek hiçbir cevap tatmin edici olamaz. Sanal alemde fenomen olmak istiyorsanız, fikriniz ve yeteneğinizin sizi fenomen olacak düzeye getirecek kadar iyi olması gerekmektedir.



“Web.tv’ye yayıncı programına katılarak yarattığınız ve paylaştığınız içerik ile gelir elde etme olanağı sunuyor.”



Web. tv Türk ticaret kanununa tabi midir?

Yüzde yüz yerli sermaye olan web.tv elbette Türk Ticaret Kanunu’na tabi bir tüzel kimliğin içinde yer almaktadır. Burada benzer yabancı platformların reklamdan kazandıkları çok büyük paralar ne yazık ki vergilendirilememektedir. Oysa web.tv tüm işlemlerini kanunun öngördüğü şekilde ve tüzel kişiliğiyle yapmakta, doğal olarak da tüm gelirleri üzerinden vergisini vermektedir.

BURSA UZAK DEMEDİK VE WEB TV İÇİN YOLA KOYULDUK.

Son zamanların popüler platformu web.tv’yi, İstanbul Ticaret Üniversitesi İletişim Fakültesi Görsel İletişim Tasarımı son sınıf öğrencileri olarak dersimiz çerçevesinde Hocamız Nurullah Kadırioğlu rehberliğinde ziyaret ettik. Kurum, Uludağ Üniversitesi’nin Görükle Kampüsü’ndeki Ar/Ge Binasında faaliyet gösteriyor.

Öncelikle web.tv’nin nasıl ortaya çıktığını anlatmak gerekirse, turkticaret.net’den bahsetmek gerekir. turkticaret.net 2000 yılında kurulmuş; amaçları internet ile Türkiye’nin her köşesine ulaşmak.

Web.tv’nin çıkış amacına gelirsek; turkticaret.net’in sağladığı internet erişimi ile herkese yayıncı olma hakkı tanımak.

Aslında kanal açmanın sanılanın aksine pahalı ve zor bir iş olmadığını herkese kanıtlamak peşindeler.

Kuruluş size, bir Web.tv’ye adınız, marka adınız ya da seçeceğiniz herhangi bir isimle sahip olma imkanı sağlıyor. Web.tv’ye yayıncı programına katılarak yarattığınız ve paylaştığınız içerik ile gelir elde etme olanağı sunuyor.

Web.tv’nin çalışma ortamına gelecek

olursak sanırım tamamıyla Bursa’ya anlatan bir ofis olduğunu söylersek abartmış olmayız.

Bursa Uludağ Üniversitesi içerisinde oldukça büyük 2 binaya sahipler. bizi gelir gelmez kapıda karşıyorlar. kurucusu Bilnur Hanım ve genel yayın müdürleri Babaros Bey’in cana yakın tavırları bizi oldukça rahatlatıyor istediğimizi sorma ve yapma olanağı sağlıyor.

İlk olarak ofislerinin girişindeki kafeye gidiyoruz.

Bulunduğumuz yere kafe demek biraz haksızlık olur çünkü burası yemek yerinin yanında aynı zamanda bir eğlence yeri. Kafede bulunan sahnede baterisinden tutun, gitarına, piyanosuna çe-

şitli müzik aygıtları bulunuyor. Kendine güvenen herkes burada dilediğini yapmakta özgür. Ayrıca kocaman bilardo masası ve langırt masası bulunmakta. Duyduğumuza göre kendi aralarında ufak turnuvalar düzenliyorlarmış.

Bilnur Hanım’ın ve Barbaros Bey’in önderliğinde üst katlara çıkıyoruz. Bizi burada yine güler yüzlü ekip elemanları karşıyor. En fazla dört kişilik çalışma odalarında Yazılımcısından Reklamcısına, Pazarlamacısına kadar Hiç kimse işini aksatmadan bütün sorularımıza cevap veriyor.

Görüyoruz ki burada herkes çalışma ortamından ve işinden memnun; onlar resmen işlerine aşık desek abartmış olmayız.

“Kendine güvenen herkes burada dilediğini yapmakta özgür. “





22

ERKAN

ZENGİN



ERKAN ZENGİN KİMDİR?

**5 Ağustos 1985, Kulu
Türk asıllı İsveçli futbol-
cu. Şu anda Eskişehirspor
formasını giymekte. Mevki-
si ortasaha, sağ
açık.**

**2005'te İsveç Ümit Milli
Futbol Takımı'nın for-
masını giymeye başladı.**

**İlk kez 7 Haziran 2005'te
Norveç ile oynanan
hazırlık maçında Stefan
Batan yerine 73. dakı-
kada oyuna girdi. Oyuna
girdikten 6 dakika sonra
da golle buluştu.
Spor Kaynakları Erkan
Zengin'i böyle özetliyor.**

**Neredeyse her transfer döneminde
adın başka bir takımla anılıyor. Bu
durum seni pozitif mi negatif mi et-
kiliyor? Kısacası bu oluşan durumdan
memnun musun?**

Açıkçasını söylemek gerekirse 4 senedir Eskişehirspor'da oynuyorum ama ne hikmetse her sezon başka bir takıma transferimi yazıyorlar. Doğrusunu söylemek gerekirse artık basında çıkan bu tarz haberlere alıştım. Şu an zaten hali hazırda kulübümle 4 senelik bir kontratım var. Bu haberler beni nasıl etkiliyor sorusuna cevap verecek olursak, bu çıkan transfer haberleri ve başka kulüpler tarafından istenilmek benim doğru yolda olduğumu ve iyi bir futbolcu olduğumu gösteriyor.

**Daha küçük ölçekli bir takımda yıldız
olmak mı?**

**Şampiyonluğa oynayan bir takımda
ortalama bir oyuncu olmak mı?
Tercihin hangisi ?**

Bence daha küçük ölçekli bir takımda o takımın yıldız olmak daha güzel ve önemli bir şey. Çünkü o takımda eğer yıldızsan taraftar sana özel olarak ilgi gösteriyor. Taraftarların senden beklentileri çok daha fazla oluyor ve senin performansınla mutlu olup senin performansınla üzülüyorlar. Küçük ölçekli takımlarda yıldızsan, Büyük takımlara nazaran daha çok saygı ve sevgi görüyorsun.

Diğer açıdan bakmak gerekirse biliyorsunuz ki Beşiktaş'ta da oynamıştım. Büyük kulüplerde oynamanın nasıl bir duygu olduğunu ve orada havanın nasıl olduğunu da gayet iyi biliyorum. Eskişehirspor'da başarılı olmak, bu kulüpte kupalar almak veya başarılar kazanmak benim için çok daha önemli ve özel diyebilirim. Bu soruya son olarak eklemek istediğim şey ise bugün eğer Erkan Zengin, bu kadar konuşulan ve istenilen bir oyuncuysa bunun en büyük sebebi Eskişehirspor'dur. Beni ben yapan kulüp burasıdır.

**Sezon başında, UEFA tarafından,
Avrupa Kupaları'ndan men edilm-
iştiniz. Şüphesiz hem şehir hem de
takım bu duruma çok fazla üzüldü.
Bu konuda hakkında neler söylersin?**

Tabi ki bu duruma çok üzüldük çünkü Avrupa'ya gitmeyi çok fazla istiyorduk. Orası bambaşka bir arena. Kendimizi göstermemiz açısından iyi olacaktı. Ama bir başka konu ise artık bu olaylar tamamen bitti. Dosya kapandı. Artık bu tarz konular rica ediyorum konuşulmasın. Bizler, futbolcular olarak, sadece futbol konuşulsun istiyoruz. Bu tarz olaylar artık geçti gitti ve bundan sonra böyle bir sorunla tekrardan karşılaşmak istemiyoruz.

**Eskişehirspor'de İstanbul takımların-
dan yahut bir Avrupa kulübünden
resmi bir teklif aldın mı?**

İki tane Serie A takımından resmi olarak teklif aldım fakat bu takımların hangi takımlar olduğunu söylemem şu anda doğru olmaz. Türkiye içinden de teklifler alıyoruz. Son olarak geçtiğimiz sezon yine bir İstanbul takımından kulübüme resmi bir teklif gelmişti. Şu anda herhangi bir resmi girişim veya teklif yok. En azından benim kulağıma gelen bir durum yok diyebilirim.

**Uzun süre İsveç'de yaşayan ve futbol
oynayan birisi olarak, tekrar Avru-
pa'ya dönüp, Avrupa'da bir kulüpte
oynamak gibi bir kariyer hedefin var
mı?**

Asli hedefim Eskişehirspor'da bir kupa kazanmak. İnanın bunu başarmayı çok istiyorum. Avrupa konusuna gelecek olursak, Şu ana kadar zaten gitmek isteseydim çoktan Avrupa'ya gidecek şartlar oluşmuştu ve gitmiştim fakat bu kulüpten ayrılmayı ciddi anlamda hiç bir zaman düşünmedim. Nedenlerine gelecek olursak, ailem Türkiye'de ve Eskişehir'de yaşamaktan dolayı çok mutlu. Özellikle eşimin Türkiye'den ayrılmaya sıcak bakmaması, kariyerime burada devam etmemin en büyük nedenlerinden biri oldu.

**Beşiktaş'ta tam anlamıyla gerçek Er-
kan Zengin'i izleyememiştik. Ardın-
dan buraya geldin ve kariyer zirvesi
yaptın. Bunun Erkan Zengin öze-
lindeki başlıca sebebi nedir? Neleri
doğru yaptın da Milli Takım'a kadar
yükselme başarısını gösterdin?**

Beşiktaş'ta oynadığım dönemlerdeki kadrodan, bir çok oyuncudan daha iyi olduğumu düşünüyordum fakat bir türlü kendimi gösterme şansı bulamıyordum. Antrenmanlarda çalışıyordum ve oynamayı hakediyordum fakat olmuyordu. Orada bu olumsuzluğu olumlu bir duruma çevirdim ve hırs yaptım. Daha sonra Eskişehirspor'a geldim. Aslında Beşiktaş'ta nasıl oynuyorsam burada da aynı futbolu oynuyordum fakat orada performansımı gösterecek kadar maçta görev almıyordum. Buradaki tek fark daha fazla süre alıyorum ve kendimi daha fazla gösterme fırsatı yakalıyordum. Bir başka sebep ise Beşiktaş'ta oynadığım dönemde ken-

dime oynayamıyorum diye çok kızırıyordum. Ardından buraya geldim ve orada ne çalışıyorsam burada iki mislini çalıştım. Ekstra antrenmanlar yaptım ve dediğim gibi hırs yapıp bugünlere geldim.

**Milli Takım demişken, İsveç Asıllı bir
Türk oyuncusun fakat tercihini İsveç
Milli Takımı'ndan yana kullandın.
Bunun sebebini öğrenmek istesek,
Erkan Zengin bize
neler söylemek ister?**

İsveç Milli Takımı 3 sene boyunca beni izledi ve sürekli Milli takımlarına davet ettiler fakat gitmiyordum. Hatta benim için Eskişehir'e gelip maçlarımı yakından takip edip, izlediler. 20 yaşında da İsveç Milli Takımı'na çağırılmıştım fakat o zamanda bu daveti geri çevirmiştim. Türk Milli Takımı'ndan hep davet bekledim fakat bir türlü o davet gelmedi. Ta ki

Eskişehirspor formasıyla Galatasaray karşısında gösterdiğim o önemli performans kadar. O maçtan sonra Abdullah Avcı'dan Milli Takım daveti aldım. Fakat bu davet açıkçası beni üzdü. Nedeni ise üç yıldır bu ligde çok önemli bir performans sergiliyordum fakat Türkiye'den bir davet almıyordum. Milli Takım'a çağırılmam için illa Galatasaray'a karşı iyi oynamam mı gerekiyordu? Daha önce de çağırılabilirdim diye düşünüyordum fakat olmamıştı. Galatasaray maçındaki performansımın sonra gelen bu daveti o yüzden pek doğru bulmadım ve tercihim beni çok eskiden beri takip eden İsveç Milli Takımı'ndan yana kullandım.

**Seçim hakkını Türk Milli Takımı'ndan
yana kullansaydın, bugünkü Türk
Milli Takımı'nda kendime rahat yer
bulurdum diyebiliyor musun?**

Bu konuda pek mütevazı olamaya-
cağım. Bugünkü şartlarda eğer Türk
Milli Takımı'nı seçmiş olsaydım, kadro-
da kendime yer bulur ve rahatlıkla Milli
Takım'da oynardım diye düşünüyorum.

**Zlatan Ibrahimoviç gibi Dünyaca
ünlü bir yıldızla takım arkadaşlığı
yapıyorsun. Zlatan, nasıl bir insan?
Dışarıdan görüldüğü gibi kibirli bir
kişilik mi?**

Zlatan, Ronaldo ve Messi ile birlikte Dünya'nın en önemli futbolcularından birisi ama böylesine popüler ve önemli bir oyuncu olmasına karşın inanılmaz mütevazı bir kişidir. Çevremden kişilerde bu tarz sorular soruyorlar Zlatan ile ilgili. Şımarık mı? Ukala mı? diye soruyorlar ama inanın Zlatan böyle bir insan değil. Bu camiada bazı insanlar var. Daha hiç bir başarı yakalamadan havaya giriyorlar. Zlatan Ibrahimoviç zaten bir çok başarıyı tatmış, bir çok kupa kazanmış ve hep üst seviyede oynamış birisi ama gerçekten çok düzgün bir karaktere sahip. Bende sizler gibi medyadan onun bazı açıklamalarını okuyorum. Gerçekten bazı söylemleri beni bile güldürüyor.

**Milli Takım'dan bir başka arkadaşın
Jimmy Durmaz, geçtiğimiz günlerde
Yunanistan 1. Ligi'nin son Şampiyonu
Olympiakos'a transfer oldu. Jimmy
ile ilgili neler söylemek istersin?
Yunanistan'da başarılı olabilir mi
sence?**

İstanbul takımlarıyla adı anılırken de benzer şeyler söylüyordum, bugünde aynı şeyleri düşünüyorum. Jimmy Durmaz gerçekten çok önemli bir futbolcu. İstanbul takımlarından birine gitseydi de bence yedek kalmazdı ve rahatlıkla oynardı fakat o tercihini Olympiakos'tan yana kullandı. Orada da çok başarılı olacağını düşünüyorum. Hatta bir adım



öne gidiyorum ve takımın yıldızlarından biri olacağını düşünüyorum. Çünkü Jimmy'de yıldız olabilmek için her türlü yeterlilik var.

Genel anlamda hocaların seni kanatlarda oynatmayı tercih ediyor. Erkan Zengin'in kendisini en başarılı gördüğü ve oynarken en rahat hissettiği mevki hangisi?

2011/12 sezonunda Skibbe ve Ersun Hoca'nın yarımşar sezon çalıştırdığı Eskişehirspor'da, pek etkili bir sezon geçirememiştin. Fakat akabindeki sezonda Ersun Yanal ile sezona başlayıp 44 maçta tam 13 gol atıp 11'de asist yapmıştın. Bu performansındaki artışın temel sebebi neydi? Hoca değişikliği mi yoksa başka bir sebep mi?

Daha sonra Ersun Yanal geldi ve onunla birlikte hem sakatlığımı atlattım hemde düzenli olarak oynamaya başladım. Dediğim gibi futbolcu oynadıkça form tutar. O dönemde, kariyerimin iz bırakan performanslarından birisi olarak kayıtlara geçti diyebilirim.

Kendine idol olarak gördüğün yurt içinden veya yurt dışından bir isim var mı?

Bu soruya tek, kesin ve net bir cevabım var. İdolüm, Milli Takım'dan da takım arkadaşım olan Zlatan Ibrahimoviç.

Biraz da futbol dışı yaşamını konuşalım istiyorum. Eskişehir nasıl bir şehir, zamanını nasıl geçiriyorsun?

Bu konuyla alakalı çok değişik bir durum var kendi hayatımda. Burada hangi oyuncuyla iyi anlaşırsam o bir sezon sonra başka bir kulübe transfer oluyor. Geçmiş dönemlerde Alper Potuk ve Veysel Sarı ile çok iyi bir dostluğumuz vardı ikisi de maalesef başka kulüplere gittiler. En son olarak da Tarık Çamdal ile geçiriyordum bütün vaktimi o da Galatasaray'a gitti.. Bu konuda muzdaribim diyebilirim. Onun dışında masörümüz Kamuran ile çok iyi bir dostluğumuz var ve ailecek görüşüyoruz, beraber güzel vakit geçiriyoruz. Ama genele bakacak olursak takımda herkesle iyi geçiniyorum ve herhangi bir sorunum yok.

Yaptığım röportajlarda, sevdiğim bir soruya geldik şimdi.. Erkan Zengin'in Süper Lig içinden bir 11 yapmasını istesek, bu 11'de kimlere yer verir?

Fernando Muslera, Gökhan Gönül, Jerry Akaminko, Diego Angelo, Tarık Çamdal, Selçuk İnan, Alper Potuk, Yasin Öztekin, Erkan Zengin, Burak Yılmaz, Emmanuel Emenike.

Son olarak da, önümüzdeki sezon özelinde kendine nasıl bir gelecek planlaması ve hedefi koydun? Gelecekteki ilk hedefim, İsveç Milli Takımı'nda sürekli olarak oynamak olacak. Milli Takım'da son iki maçta 11 oynadım. Öncelikli olarak bu hedefimi

gerçekleştirmek ve İsveç Milli Takımı'nın vazgeçilmezlerinden olmak istiyorum. Kulüp bazında hedeflerime bakacak olursak, Eskişehirspor olarak artık bir kupa kazanmanın zamanı geldi diyebilirim. Geçtiğimiz sezon sonuna kadar gittik fakat Türkiye Kupası'nı kazanamadık.

Artık kupaları finallerde, yarı finallerde kaybetmek istemiyoruz. Bu şehre kısa bir süre içinde bir kupa getirmek istiyoruz. Artık Türkiye Kupası mı olur başka bir kupa veya şampiyonluk mu olur onu zaman gösterecek. Ama dediğim gibi taraftara ve şehre başarılar yaşatmak en büyük arzum. “



Benim kendi mevkim Sol kanat fakat hocam başka bölgelerde görev verirse sorun etmiyorum ve elimden geldiğince oralarda da oynamaya çalışıyorum. Sol kanadın dışında Sağ kanatta ve ortada da oynayabilirim. Ama seçme şansım olsa Sol kanatta oynamak her zaman ilk tercihim olur.

Skibbe zamanında önemli bir sakatlık geçirmiştım ve yaklaşık 2 ay bu sakatlığı atlatabilemişim. Söylediğiniz gibi o iki sezon arasındaki uçurumun nedeni bu olabilir. Çünkü geri dönüşümde de sıkıntılar yaşamıştım. Sakatlığımın öncesinde de Skibbe döneminde hocayla sorunlar yaşamış ve 7 maçta kadroya girememiştim.



İLETİŞİM

Bir Hayat Felsefesidir

YAZI G. GÖZDE TEKSİN

İLLÜSTRASYON

EMRE TOPCU - İNTERNET ARSİVİ





G. Gözde Teksin

Her gün yeni bir insanla tanışıyoruz neredeyse. Kimiyle tanıştığımızda pozitif bir elektrik alarak iletişimimizi sürdürüyoruz, kimiyle ise iletişimimizi o anda koparıyoruz.

Yeni tanıştığımız bir insanda ilk olarak odaklandığımız nokta ise yüzündeki ifade oluyor. Çünkü, neredeyse hepimiz anne karnında ön yargılı doğuyoruz. (Tabi ben böyle değilim diyenlere de saygılarımı sunarak af diliyorum.) Hani odaklandığımız yüzdeki ifade vardı ya, işte o nokta kilit noktasıdır. Eğer insan güler yüzlü ise kişi hakkında olumlu yorumlar yapıyoruz, eğer insan asık suratlı ise beynimiz direkt olarak olumsuz yorumlar yapıyor ve o insanla belki tekrar görüşmek dahi istemiyoruz. Aslında biz şunu hep unutuyoruz, her insan güler yüzlü olmak zorunda değil. Sonuçta her insanın ufak da olsa bir derdi muhakkak vardır, değil mi?

Bizler insan olarak konuşa konuşa anlaşmalıyız. Hatta biz millet olarak konuşmanın ötesinde göz teması ile de anlaşabiliyoruz. Fakat, neredeyse yanlış anlaşılmanın nedenine baktığımızda hep iletişim kopukluğundan kaynaklandığını görüyoruz. Peki, madem konuşarak anlaşmamız gerekiyor neden konuşarak anlaşamıyoruz? Bunun cevabını fazla düşünmeye hiç gerek yok, çünkü kendimizi doğru ifade edemiyoruz. Genelde arkadaşlar arasında ufak tefek tartışmalar yaşanır ya da yanlış anlaşılmalardan olur. Olayların derinine indiğimizde ise o an iki tarafın da durumu kabullendiğini ya da farkında olmadan arada kırgınlıkların

yaşandığını görürüz. Yani dağ dağa küser, dağın bundan haberi olmaz. İşte biz yanlış burada yapıyoruz. Açık ve net bir şekilde sorunları çözmek varken, yaşanan her şeyi kabulleniyoruz.

Atalarımız, "Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır." demiş. Ellerinden öpüyorum, ne de güzel demiş atalarımız. Konuyu aydınlatacak olursak eğer, en küçük bir problem dağ gibi büyüyor ve içinden çıkılmaz bir hal alıyor. Hayatımızda gün içinde öyle problemlerle karşılaşıyoruz ki, bu problemleri kimseye anlatamadığımızda bunun acısını başkalarından çıkaran davranışlarda bulunabiliyoruz. Tabi ki problemlerimizi çevremizdekilerle paylaşmak zorunda değiliz, ama bu problemler başkalarını üzerek çözülmez bunu da bilmeliyiz. İşte bu davranışlar kişilerin yüreğinde yaralar açtığında, kimi zaman özür dilemeyi bile beceremiyoruz. Samimiyetle kullandığımız en ufak bir kelime bile karşımızdaki insanın gönlünü kazanmamıza neden olabilir, bunu hep unutuyoruz. Fazla söze gerek yok, içten gelen bir samimiyetle kullanılan güzel bir kelime.. Kimsenin birbirini üzme hakkı yok, altın kural budur. Bir kere şunu unutmayalım, doğru iletişim bir ilişkiyi ayakta tutan en büyük parçadır. Ortaya çıkan problemlerin çoğu iletişimsizlikten kaynaklanıyor. Aslında kendimizi anlatmak sandığımızdan da zor değil, seni gerçekten seven bir insana bağırarak bir problemi asla çözemezsin. Tam tersi problemle beraber sevdiğin insanı bile kaybedebilirsiniz ki bunun örneğini çevremizde çokça gördüğümüzü düşünüyorum.

Şimdi değineceğim konu biz öğrencilerin ortak problemi. Üniversite okuyoruz ki ileride güzel yerlerde çalışalım diye ya da bazılarımız benim baba mesleğim var diplomam cepte kalsın diyebilir, hatta ve hatta ben ailemin zoruyla üniversitede okuyorum diyenleri de unutmak istemiyorum. Hangi grup içerisine girecek olursak olalım hep bir beklentimiz var hayattan. İyi bir meslek sahibi olmak.. Kimi yüksek not ortalamam var işe kolay yerleşebilirim der, kimi baba mesleğim var işim hazır der, kimi de mezun olduktan sonra ne iş yapacağıma karar veremedim ortalamam da yok ne yapacağım diye düşünür. Çevremizde de hep bir söylenti dolaşır, ortalamanın falan önemi yok yeter ki sen kendini ifade et gerisi hikaye şeklinde. Tabi ki ileride nasıl bir işte çalıştığımızı bilemeyiz, fakat istatistikler doğruluyor ki not ortalamasının gerçekten pek de bir önemi yok. Özellikle girişimcilerle ya da üst düzey yöneticilerle görüştüğümüzde kişilerde ilk aradığımız özellik sosyallik yani kendini ifade edebilme yeteneği diyorlar. Tabi ki not ortalamasının önemi vardır, fakat kendimize kattığımız değerler not ortalamasına dahil değildir. Biz öğrenciler genelde CV gönderirken fotoğraflarımıza pek de dikkat etmeyiz. Hatta şimdilerde fotoğrafların

selfie ile çekilmiş olduğunu da bir işe alım uzmanı tarafından duymuştum. Evet kendini ifade etmek çok önemli fakat tarafımızdan gönderilen ve çok da önemsenmeyen fotoğraf var ya o da çok önemli. Görüşmeye çağrıldığımızda daha görüşmeye gitmeden aklımızı bir sürü bilinmeyenler doldurur. Hatta eminim ki mülakatlarda en çok sorulan sorular deyip google paşa hazretlerine de bilgi almak amaçlı soran vardır, çünkü itiraf ediyorum bunu ben de yaptım. Mülakat sırasında güler yüzlü olacaksınız diye bir madde vardır ya, işte bu güler yüzlülüğün dozajını ayarlamakta zorluk çekiyoruz. Hatta beden dili eğitimlerinde el sıkışmanın nasıl olması gerektiğine kadar en ince ayrıntıları bulabilirsiniz. Mülakat çeşitlerine göre takınmamız gereken tavırlar hakkında bilgi verilir genelde. Ama bir tane beden dili eğitmeni ya da yazılan yazılardan yola çıkacak olursak kimse de demiyor, kendin gibi davran. Tabi bu 'kendin gibi davran' kalıbının da bir dozajı var. Azı karar, çoğu zarar cinsinden. Sen mülakat sırasında görüştüğün kişi karşısında arkadaşına anlattığın fıkraları anlattırsan ya karşındakini etkilersin ya da mülakat sonucundan sen etkilenirsin. Buna örnek verecek olursam eğer üst düzey bir kamu kurumunda uzman

"İletişimi doğru kurduğumuz taktirde hep bir adım öndeyiz."

"Neredeyse hepimiz anne karnında ön yargılı doğuyoruz."



olan bir akrabamın yanına gitmiştim ve ilk kez meslek memurluğuna bu yıl alım yaptıklarını öğrenmiştim. Sınavı kazananların çoğunun dört ya da beş lisan bildiğini ve en iyi üniversitelerde mezun olduklarını öğrenmiştim. Benim de şansıma ya o gün sınavı kazananlardan biri geldi ve çok ukala bir tavırla uzmanların yanına oturdu. Haklı olarak sınavını kazandığı kurumu tanımak istiyordu ve bilgi almak amaçlı gelmişti. Benim o anda ilk aklıma gelen soru madem kurumu tanımıyorsun neden sınava girdin olmuştu. Keşke benim o an yaşadığım bununla sınırlı kalsaydı. Sınavı kazanan arkadaşımız, önce kurumla ilgili bilgiler aldı sonrasında çok yersiz bir fıkra anlattı. Fıkranın sonunda ayağa kalktı ve hızlı bir şekilde hoşçakalın diyerek odadan çıkmıştı. Bu olay karşısında ben dahil olmak üzere kimse şaşkınlığını gizleyememişti. Tabi ki böyle bir durumda kimse bulunmak istemez, öyle değil mi? Yani diyeceğim o ki, iletişimi doğru kurduğumuz takdirde hep bir adım öndeyiz.

Öğrenci olduğumuz için öğrenci hayatından kesitler sunduğumu fark ettim ve bize en büyük desteği veren ailemizle olan iletişimi es geçmek istemedim. Evet genciz, annemiz de babamız da yıllar önce bizim yaşıımızdaydı. Hatta bizim yaptığımız hataları onlar da yaptı, işin doğrusu bizi koruma kollama nedenleri de bu yüzden. Onların gençlik

çağlarındaki zamanla bizim gençliğimizi yaşadığımız dönem arasında dağlar kadar fark var. Buna sebep olan da bizleriz yine. Yani hayatı kendi kendimize zindan ediyoruz. Ebeveynler sert bir tavır takındığında, genciz ya biz de inat değil mi diyerek anlatacaklarımızı varsa anlatmıyoruz. Yahut yalnızca ailemizle paylaşmamız gereken önemli konuları ailemiz yerine arkadaşlarımızla paylaşıyoruz. Tabi ki bir arkadaş, anne ve babanın yerini tutamayacağına göre anlattığımız konuları bir başkalarından da duymamız olası olabiliyor haliyle. Ailemizle aramızda oluşan bu iletişim bozuklukları bir süre sonra yerini kuşak çatışmasına bırakıyor ve hem ebeveynleri hem de biz gençleri üzen bir durum yaratabiliyor. Özellikle ortaokul yıllarımda ailemle problemler yaşadığımı hatırlıyorum. Bence çok da haklılardı, gerçekten çok tembel bir öğrenciydim. Notlarımı veli toplantısından önce söyleyemezdim korkudan, onlar da notları toplantıda öğrenir ve eve geldiklerinde neden ders çalışmadığımı sorup dururlardı. Artık hep aynı soruları duymaktan yorulmuş olmalıyım ki ders çalışmaya başlamıştım. Düşünmesi bile zor günde sekiz saatte fazla ders çalışarak tüm notlarımı düzelttiğimi hatırlıyorum. Fakat ailemin bunda payı büyük oldu, fen bilgisi ve sosyal bilgiler öğretmenim annemin ısrarları üzerine her derste beni sözlüye kaldırıyorlardı. Her seferinde hocaya

çalışmadım dediğimde aldığım eksiler de cabası. Baktım olmuyor, çalışmaya başladım. Öyle bir duruma gelmişim ki daha hoca sınıfa gelmeden ben tah-taya kalkıyordum yani sözlülere baya baya alışmışım. Şimdi beni tanıyıp da bu yazıyı okuyanlar şaşkınlıklarını gizleyemiyor olabilirler ama bunlar da acı gerçek işte dostlarım. Şimdiki aklımla o zamanları düşündüğümde diyorum ki, notlarım düşük olduğu için ailemden korkuyordum çünkü onlar da benimle iletişim kurmakta zorlanıyor-du. Şu anda üniversitedeyim ama hala ailemden çekindiğim konular olabiliyor. Bu kaç yaşına gelirse gelelim hep böyle olacak.

Bazen kimseyle iletişim kuramadığım anlarda kendimle iletişim kurmaya çalışıyorum. Öyle anlarım oluyor ki, bana benden başka kimse doğruyu söyleyememiş gibi geliyor. Hani dost acı söyler ya kişi önce kendinin dostu diyerek yola çıkıyorum böyle zamanlarda. Aynanın karşısına geçiyorum önce kendime gülüyorum, gülümsememin ne anlam ifade ettiğini merak ediyorum çünkü. İnsan kendi gülümsemesine anlam yükleyemezse bir başkası nasıl bir anlam yükleyebilir ki. Bazı anlarda kimseyle konuşmak istemiyorum diyelim, yalnız kalmayı tercih ediyorum. Sonuçta her zaman çevremizde insanlar olacak diye bir şey yok, yalnızlığa da kendini



***“Doğru iletişim
bir ilişkiyi ayakta tutan
en büyük parçadır.”***

alıştırabilirmeli insan ki yalnız kaldığında içinde bulunduğu duruma yabancılaşarak çekmesin. Biz yaşadığımız çevreyi ve iletişim kurduğumuz insanları fazla sorguluyoruz. İnsanları olduğu gibi kabul etmekte ise bir hayli güçlük çekiyoruz. Çünkü biz, karşımızdaki-ni de kendimiz gibi zannederek çok derin anlamlar yüklüyor ve çok çabuk güveniyoruz. Nense biz sevdiğimiz insanlara karşı güvenmeye odaklan-mış bir nesiliz. Belki de gerçekten güvenmememiz gereken insanlara güveniyor, güvenmemiz gereken insanlara da sırtımızı dönüyoruz. Karşındakinden şüphelenip pişman olmaktansa, güvenip pişman olmak en mantıklısı diyebilirim. Güveni çok kez kırılan insan bir süre sonra yalnızlığı tercih edebiliyor işte. Çevresine karşı güvenini kaybeden insan bir süre sonra kendine olan güvenini de kaybedebilir hale geliyor. Çünkü çevresinde ufak problemini anlatabileceği güvenebilir kimse kalmamış oluyor. İşte o anda insanın aklına bir tek soru geliyor, ben mi yanlış yapıyorum? Biz geleceğe dair adım atarken cesur olamıyoruz maalesef. Küçükken bizi korkak alış-tırdıkları için hayata hep yenik başlıyo-ruz bu yüzden. Cesur olup savaşmak

varken, çocuk gibi korkak olmak neden? İnsanın çevresiyle iletişimini koparması da böylelikle başlıyor zaten. Hayat bizi korkularımızla sınıyor ki biz buna rağmen her seferinde kendimizde cesaret bulamıyoruz. Korkmamak gerek, savaştığında da belki kaybedeceksin ama bu sefer insanları daha çok seveceksin.

Bir de aşk var insanın hayatında. Kar-
makarışık bir duygu gibi görünse de
aslında bir o kadar saf ve temiz olanın-
dan. Ne güzel bir duygudur aşk, insanın
yüreğini sevgiyle dolduran eşi benzeri
olmayan, mutluluk veren yaşam biçimi.
Bu yaşam biçimine aşkta iletişim adını
veriyorum ben. Sevdığımız insana sev-
gimizi aktarabilmek için türlü kelimeler
kullanıyoruz. Çok gariptir ki kendimiz
yeni kelimeler türetebiliyoruz. Biz
aslında çok seviyoruz, çabuk vazgeçi-
yoruz. Kelimeleri çok çabuk tüketiyö-
ruz. Yanlış anlaşılmaktan korkuyoruz.
Sevdiği kişiye sevdiğini ifade edemeyen
dolu insan var dünyada. Peki biz niçin
yaşıyoruz? Güzel bir evimiz, lüks bir
arabamız, herkesin imrendiği bir işimiz
olsun diye mi? Hayır, biz önce sevmek
için yaşıyoruz. Sevdığıne sevdiğini
söyleyemedikten sonra sevmenin de

yaşamamın da ne anlamı var ki? Yalnızca nefes alıp veriyorsun, yaşamak bu değil dostum. Sen yaşamı fazla yanlış anlamışsın. Reddedilsen bile sevdiğini korkusuzca söylemekten çekinme, risk almadan onun ne olduğunu bilemezsin çünkü. Peki sen bu şekilde yaşadığını nasıl iddia edebilirsin? Hakettiğin sevgiyi, aşkı, mutluluğu aramıyorsun. Önce kendini yani güvenliğini düşünüyorsun. Sen bu şekilde yaşamıyorsun aslında, günden güne öldürüyorsun kendini. Sevenler kavuşabilseydi, ne kadar güzel olurdu dünya. Her yerde mutlu olan insanlar, düşüncesi bile ne kadar güzel. Çünkü tüm zorlukların üstesinden gelir, aşk. Hani aşкта iletişim demiştim ya, bunu kastetmiştim bir nevi. Varlığı mutluluk, yokluğu hüznün. Varlığı çok anlamlıdır, yokluğu da bir o kadar çok şey anlatır.

Belki tanışmıyoruz seninle ama seni anlayabildiğimi düşünüyorum. Hatta okulda bile seninle hiç karşılaşmamış olabiliriz, bu sayede tanışmış olduk azizim. Ben yazdım, sen okudun. Seninle iletişim kurmuş olduk. Neden mi? Çünkü, her şeyin başı iletişimdir. İletişim ise bir hayat felsefesidir.





YAZI ÇAĞLA KÖKSAL • FOTOĞRAF İNTERNET ARŞİVİ

Medyada Çocuk Olmak



Çağla Köksal

Her çocuk dünyaya geldiği günden itibaren gördükleri ve yaşadıklarıyla kendine bir dünya kurar. Sağlıklı nesiller yetiştirmek için çocuklara aile ve toplum içinde birer birey olduğunu hissettirmek gerekir.

Çocukların da hak ve özgürlüklerinin olduğunu unutmamalıyız. Geçmişten günümüze uzanan süreçte, Çocuk Hakları defalarca ihlal edilerek istismara ve ihmale uğradı. Yetişkinlerin, çocuklara fiziksel ya da psikolojik olarak kötü davranmasına Çocuk İstismarı diyoruz. Çocuk istismarını duygusal, fiziksel ve cinsel istismar biçiminde üç başlık altında toplayabiliriz.

İstismara uğrayan çocukları koruyan yasalar ülkelere göre değişiklik gösteriyor. Çok sayıda yardım kuruluşu bulunan Amerika, Kanada, Avusturya ve İngiltere gibi ülkelerde bu tür çocuklara, sağlanan eğitimlerle kendilerini koruma bilinci ve becerisi kazandırılıyor.

Türkiye 'ye baktığımızda, çocuk istismarına ceza söz konusu olmasına rağmen "Çocuk İhmali" ceza teşkil etmiyor. Türk Ceza Kanunun 414. Maddesine göre, 15 yaşından küçük bir çocuğa zor kullanılarak, tehditle tecavüz edilmesi 10 seneden az ceza verilmemesi gerektiğini iletir; ancak, tehdit ve zor kullanımı sergilemeden tecavüzde ceza sınırı 5 seneye düşüyor. Hızla gelişen teknoloji, olumlu sonuçların yanı sıra olumsuz sonuçlara da kaynaklık ediyor.

"Medyada Çocuk İstismarı" temel konulardan biri. Çocuklar, okulda alacakları eğitimden önce televizyon ve onun kendine özgü bilgilendirmesiyle tanışarak olumsuz kimi davranışlar ediniyorlar. Televizyonda izledikleriyle reel dünyayı karıştırmaya başlayan çocuklar, gerçek yaşamdan uzaklaşıyor.

Medya, haber değeri olan fakat toplumsal algıyı da derinden etkileyen olayları haber haline getiriyor. Çocukların, bu haberlerin hatırı sayılır bölümünde temel özne olarak kullanıldığı hepimizin bildiği bir gerçek. Toplumu aydınlatma ilkesinin dışına çıkılarak haberi ilgi çekici hale getirmek itkisiyle girilen bu tutumlar, Çocukları yıpratmakla kalmıyor; üzerlerinde psikolojik hatta fiziksel sorunlar yaratıyor. Çocukların, haberlerin dışında da istismar edildiği çokça örnekle karşılaşıyoruz. TV Reklam ve dizilerinde görev alan çocuklar fiziksel olarak çalışmaya yeterli değiller. Uzun çalışma saatleri, düzensiz uyku ve beslenme onları yıpratıyor. Eğitim çağına gelmiş çocuklar gelişimlerine yeterli katkıyı sağlamıyor. Derslerinden geri kalıyor; arkadaşlarıyla oyun oynayacak zamanı bulamıyor.

Tüm bunlar çocukların çocukluklarını hakkıyla ve sindire sindire yaşamalarını engelliyor.

1989 yılında Birleşmiş Milletler Genel Kurulu tarafından benimsenen Çocuk Hakları Sözleşmesi'nin 1990 yılında imzalanmasının ardından 1995 yılında Türkiye 'de yürürlüğe girmiştir.

Sözleşmeye göre, doğduğu yer, dili, dini, sosyal kökeni ne olursa olsun tüm çocuklar eşittir. Her çocuğun yaşama hakkı, eksiksiz biçimde gelişme hakkı, zararlı etkilerden, sömürü ve istismardan korunma hakkı, aile, kültür ve sosyal yaşama eksiksiz katılma hakkı bulunmaktadır.

En başta Medya organlarının bu ilkelere dikkate alması ve gereklerini eksiksiz biçimde yerine getirmesi şarttır. Medya en az aileler ve devlet kadar bu konuda hassasiyet göstermelidir.

Avrupa Konseyi, Türkiye'de Ocak 2010 ile Kasım 2013 arasında 377 çocuğun cinsel istismara uğradığını saptamıştır. Adana, Samsun, İstanbul, Tekirdağ, Antalya, Urfa ve Diyarbakır en fazla vakanın raporlandığı iller olarak karşımıza çıkıyor.

Avrupa Konseyi Çocuk İstismarıyla ilgili olarak, Türkiye 'de "Beş 'te Bir" kampanyasını yürütüyor. Kampanyanın stratejik hedefleri, toplumda duyarlılık yaratmak, suçluların cezalanmasını sağlamak, adalet sisteminin bu konuya özel ilgi ve öncelik vermesi sağlamak.

Medyayla ortak sürdürülen çalışmalar sayesinde geniş kitlelere kolayca ulaşarak çocuk istismarını ve ihmali engelleyebilir onlara iyi bir dünya bırakabiliriz.

Çocuk istismarını engellemek için bunlarla yetinilmemeli topluma yönelik geniş çaplı eğitimler de düzenlenmelidir.

Ailelere, istismar edilmiş çocuklara nasıl davranılması ve çocukların, kendilerini nasıl korumaları gerektiği anlatılmalıdır.



"Medyanın çocukları içeren konularda hassasiyet göstermesi gerekmektedir."





iletisim.ticaret.edu.tr
tif@ticaret.edu.tr

İstanbul Ticaret Üniversitesi
İletişim Fakültesi
Sütlüce Mahallesi, İmrahor Caddesi, No: 90,
Beyoğlu 34445, İstanbul

444 0 413